वनानि पर्वतान्द्वीपान्नदीनां पुलिनानि च । जानकीन्ते ह्यपश्यन्तो मरणे कृतनिश्चयाः ॥२८॥
सम्पातिवचनाज्ज्ञात्वा हनूमान्कपिकुञ्जरः । शतयोजनविस्तीर्णं पुप्लुवे मकरालयम् ॥२९॥
अपश्यज्जानकीं तत्र अशोकवनिकास्थिताम् । भर्त्सितां राक्षसीभिश्च रावणेन च रक्षसा ॥३०॥
भव भार्य्येति वदता चिन्तयन्तीञ्च राघवम् । अङ्गुरीयं कपिर्दत्त्वा सीतां कौशल्यमब्रवीत् ॥३१॥
रामस्य तस्य दूतोऽहं शोकं मा कुरु मैथिलि । स्वाभिज्ञानञ्च मे देहि येन रामः स्मरिष्यति ॥
तच्छ्रुत्वा प्रददौ सीता वेणीरत्नं हनूमते । यथा रामो नयेच्छीघ्रं तथा वाच्यं त्वया गते ॥
तथेत्युक्त्वा तु हनुमान्वनं दिव्यं बभञ्ज ह । हत्वाक्षं राक्षसांश्चान्यान्बन्धनं स्वयमागतः ॥३४॥
सर्वैरिन्द्रजितो बाणैर्दृष्ट्वा रावणमब्रवीत् । रामदूतोऽस्मि हनुमान्देहि रामाय मैथिलीम् ३५॥
एतच्छ्रुत्वा प्रकुपितो दीपयामास पुच्छकम् । कपिर्ज्वलितलाङ्गूलो लङ्कां देहे महाबलः ॥३६॥
दग्ध्वा लङ्कां समायातो रामपार्श्वं स वानरः । जग्ध्वा फलं मधुवने दृष्टा सीतेत्यवेदयत् ॥३७॥
वेणीरत्नञ्च रामाय रामो लङ्कापुरीं ययौ । ससुग्रीवः सहनुमान्साङ्गदाद्यः सलक्ष्मणः ॥३८॥
विभीषणोऽपि सम्प्राप्तः शरणं राघवं प्रति । लङ्कैश्वर्य्येऽभ्यषिञ्चद्रामस्तं रावणानुजम् ॥३९॥
रामो नलेन सेतुञ्च कृत्वाब्धौ चोत्ततार तम् । सुवेलावस्थितश्चैव पुरीं लङ्कां ददर्श ह ॥४०॥
अथ ते वानरा वीरा नीलाङ्गदनलादयः । धूम्रधूम्राक्षवीरेन्द्रा जाम्बवत्प्रमुखास्तदा ॥४१॥
मैन्दद्विविदमुख्यास्ते पुरीं लङ्कां बभञ्जिरे । राक्षसांश्च महाकायान्कालाञ्जनचयोपमान् ॥४२॥
रामः सलक्ष्मणो हत्वा सकपिः सर्वराक्षसान् । विद्युज्जिह्वञ्च धूम्राक्षं देवान्तकनरान्तकौ ॥४३॥
महोदरमहापार्श्वावतिकायं महाबलम् । कुम्भं निकुम्भं मत्तञ्च मकराक्षं ह्यकम्पनम् ॥४४॥

प्रहस्तं वीरमुन्मत्तं कुम्भकर्णं महाबलम् ॥४५॥

रावणिं लक्ष्मणश्छित्त्वा ह्यस्त्राद्यैराघवो बली । निकृत्य बाहुचक्राणि रावणं तु व्यपातयत् ॥४६॥
सीतां शुद्धां गृहीत्वाथ विमाने पुष्पके स्थितः । सवानरः समायातो ह्ययोध्यां प्रवरां पुरीम् ॥४७॥
तत्र राज्यं चकाराथ पुत्रवत्पालयन्प्रजाः । दशाश्वमेधानाहृत्य गयाशिरसि पातनम् ॥४८॥
पिण्डानां विधिवत्कृत्वा दत्त्वा दानानि राघवः । पुत्रौ कुशलवौ दृष्ट्वा तौ च राज्येऽभ्यषेचयत् ॥४९॥
एकादशसहस्राणि रामो राज्यमकारयत् । शत्रुघ्नो लवणं जघ्ने शैलूषो भरतः स्थितः ॥५०॥
अगस्त्यादीन्मुनीन्नत्वा श्रुत्वोत्पत्तिञ्च रक्षसाम् । स्वर्गं गतो जनैः सार्द्धमयोध्यास्थैः कृतार्थकः ५१॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे रामायणवर्णनं नाम

त्रिचत्वारिंशदधिकशततमोऽध्यायः ॥१४३॥

चतुश्चत्वारिंशदधिकशततमोऽध्यायः

ब्रह्मोवाच

हरिवंशं प्रवक्ष्यामि कृष्णमाहात्म्यमुत्तमम् । वसुदेवात्तु देवक्यां वासुदेवो बलोऽभवत् ॥ १ ॥
धर्मादिरक्षणार्थाय अधर्मादिविनष्टये । कृष्णः पीत्वा स्तनौ गाढं पूतनामनयत्क्षयम् ॥ २ ॥
शकटः परिवृत्तोऽथ भग्नौ च यमलार्जुनौ । दमितः कालियो नागो धेनुको विनिपातितः ॥ ३ ॥
धृतो गोवर्द्धनः शैल इन्द्रेण परिपूजितः । भारावतरणं चक्रे प्रतिज्ञां कृतवान्हरिः ॥ ४ ॥
रक्षणायार्जुनादेश्च अरिष्टादिर्निपातितः । केशी विनिहतो दैत्यो गोपाद्याः परितोषिताः ॥ ५ ॥
चाणूरो मुष्टिको मल्लः कंसो मञ्चान्निपातितः । रुक्मिणीसत्यभामाद्या अष्टौ पत्न्यो हरेः पराः ६ ॥
षोडशस्त्रीसहस्राणि अन्यान्यासन्महात्मनः । तासां पुत्राश्च पौत्राद्या शतशोऽथ सहस्रशः ॥ ७ ॥
रुक्मिण्याञ्चैव प्रद्युम्नो न्यवधीच्छम्बरञ्च यः । तस्य पुत्रोऽनिरुद्धोऽभूदुषाबाणसुतापतिः ॥ ८ ॥
हरिशङ्करयोर्यत्र महायुद्धं बभूव ह । बाणबाहुसहस्रञ्च छिन्नं बाहुद्वयो ह्यभूत् ॥ ९ ॥
नरको निहतो येन पारिजातं जहार यः । बलश्च शिशुपालश्च हतश्च द्विविदः कपिः ॥१०॥
अनिरुद्धादभूद्वज्रः स च राजा गते हरौ । सान्दीपनिं गुरुञ्चक्रे सपुत्रञ्च चकार सः ॥
मथुरायाञ्चोग्रसेनं पालनञ्च दिवौकसाम् ॥११॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे हरिवंशवर्णनं नाम चतुश्चत्वारिंशदधिकशततमोऽध्यायः ॥१४४॥

पञ्चचत्वारिंशदधिकशततमोऽध्यायः

ब्रह्मोवाच

भारतं संप्रवक्ष्यामि भारावतरणं भुवः । चक्रे कृष्णो युध्यमानः पाण्डवादिनिमित्ततः ॥१॥
विष्णुनाभ्यब्जतो ब्रह्मा ब्रह्मपुत्रोऽत्रिरत्रितः । सोमस्ततो बुधस्तस्मादुर्वश्याञ्च पुरूरवाः ॥२॥
तस्यायुस्तत्र वंशेऽभूद्ययातिर्भरतः कुरुः । शन्तनुस्तस्य वंशेऽभूद्गङ्गायां शन्तनोः सुतः ॥३॥
भीष्मः सर्वगुणैर्युक्तो ब्रह्मवैवर्त्तपारगः ॥ ४ ॥
शन्तनोः सत्यवत्याञ्च द्वौ पुत्रौ सम्बभूवतुः । चित्राङ्गदं तु गन्धर्वः पुत्रं चित्राङ्गदोऽवधीत् ५॥
अन्यो विचित्रवीर्य्योऽभूत्काशिराजसुतापतिः । विचित्रवीर्य्ये स्वर्याते व्यासात्तत्क्षेत्रतोऽभवत् ६॥
धृतराष्ट्रोऽम्बिकापुत्रः पाण्डुरम्बालिकासुतः । भुजिष्यायान्तु विदुरो गान्धार्य्यां धृतराष्ट्रतः ॥७॥
दुर्य्योधनप्रधानास्तु शतसंख्या महाबलाः । पाण्डोः कुन्त्याञ्च माद्रयाञ्च पञ्च पुत्राः प्रजज्ञिरे ८॥

युधिष्ठिरो भीमसेनो ह्यर्जुनो नकुलस्तथा । सहदेवश्च पञ्चैते महाबलपराक्रमाः ॥९॥
कुरुपाण्डवयोर्वैरं दैवयोगाद्बभूव ह । दुर्य्योधनेनाधीरेण पाण्डवाः समुपद्रुताः ॥१०॥
दग्ध्वा जतुगृहं वीरास्ते मुक्ता स्वधियामलाः । ततस्तदेकचक्रायां ब्राह्मणस्य निवेशने ॥११॥
विप्रवेशा महात्मानो निहत्य बकराक्षसम् ॥१२॥
ततः पाञ्चालविषये द्रौपद्यास्ते स्वयंवरम् । विज्ञाय वीर्य्यशुल्कान्तां पाण्डवा उपयेमिरे ॥१३॥
द्रोणभीष्मानुमत्या तु धृतराष्ट्रः समानयत् । अर्द्धराज्यं ततः प्राप्ता इन्द्रप्रस्थे पुरोत्तमे ॥१४॥
राजसूयं ततश्चक्रुः सभां कृत्वा यतव्रताः । अर्जुनो द्वारवत्यान्तु सुभद्रां प्राप्तवान्प्रियाम् ॥
वासुदेवस्य भगिनीं मित्रं देवकिनन्दनम् ॥१५॥
नन्दिघोषं रथं दिव्यमग्नेर्धनुरनुत्तमम् । गाण्डीवं नाम तद्दिव्यं त्रिषु लोकेषु विश्रुतम् ॥
अक्षयान्सायकांश्चैव तथाभेद्यञ्च दंशनम् ॥१६॥
स तेन धनुषा वीरः पाण्डवो जातवेदसम् । कृष्णद्वितीयो बीभत्सुरतर्पयत वीर्य्यवान् ॥१७॥
नृपान्दिग्विजये जित्वा रत्नान्यादाय वै ददौ । युधिष्ठिराय महते भ्रात्रे नीतिविदे मुदा ॥१८॥
युधिष्ठिरोऽपि धर्मात्मा भ्रातृभिः परिवारितः । जितो दुर्य्योधनेनैव मायाद्यूतेन पापिना ॥१९॥
कर्णदुःशासनमते स्थितेन शकुनेर्मते । अथ द्वादश वर्षाणि वने तेपुर्महत्तपः ॥२०॥
सधौम्या द्रौपदीषष्ठा मुनिवृन्दाभिसंवृताः । ययुर्विराटनगरं गुप्तरूपेण संश्रिताः ॥२१॥
वर्षमेकं महाप्रज्ञा गोग्रहादिमपालयन् । ततो ज्ञाताः स्वकं राष्ट्रं प्रार्थयामासुरादृताः ॥२२॥
पञ्चग्रामानर्द्धराज्याद्वीरा दुर्य्योधनं नृपम् । नाप्तवन्तः कुरुक्षेत्रे युद्धञ्चक्रुर्बलान्विताः ॥२३॥
अक्षौहिणीभिर्दिव्याभिः सप्तभिः परिवारिताः । एकादशभिरुद्युक्ता युक्ता दुर्य्योधनादयः ॥२४॥
आसीद्युद्धं सङ्कुलञ्च देवासुररणोपमम् । भीष्मः सेनापतिरभूदादौ दौर्य्योधने बले ॥२५॥
पाण्डवानां शिखण्डी च तयोर्युद्धं बभूव ह । शस्त्राशस्त्रि महाघोरं दशरात्रं शराशरि ॥२६॥
शिखण्ड्यर्जुनबाणैश्च भीष्मः शरशतैर्युतः । उत्तरायणमीक्ष्याथ ध्यात्वा देवं गदाधरम् ॥२७॥
उक्त्वा धर्मान्बहुविधांस्तर्पयित्वा पितॄन्बहून् । आनन्दे तु पदे लीनो विमले मुक्तकिल्बिषे ॥२८॥
तता द्रोणो ययौ योद्धुं धृष्टद्युम्नेन वीर्य्यवान् । दिनानि पञ्च तद्युद्धमासीत्परमदारुणम् ॥२९॥
यत्र ते पृथिवीपाला हताः पार्थसागरे । शोकसागरमासाद्य द्रोणोऽपि स्वर्गमाप्तवान् ३०॥
ततः कर्णो ययौ योद्धुमर्जुनेन महात्मना । दिनद्वयं महायुद्धं कृत्वा पार्थास्त्रसागरे ॥
निमग्नः सूर्य्यलोकन्तु ततः प्राप स वीर्य्यवान् ॥३१॥
ततः शल्यो ययौ योद्धुं धर्मराजेन धीमता । दिनार्द्धेन हतः शल्यो बाणैर्ज्वलनसन्निभैः ॥३२॥

दुर्य्योधनोऽथ वेगेन गदामादाय वीर्य्यवान् । अभ्यधावत वै भीमं कालान्तकयमोपमः ॥३३॥
अथ भीमेन वीरेण गदया विनिपातितः । अश्वत्थामा गतो द्रौणिः सुप्तसैन्यं ततो निशि ३४॥
जघान बाहुवीर्य्येण पितुर्वधमनुस्मरन् । धृष्टद्युम्नं जघानाथ द्रौपदेयांश्च वीर्य्यवान् ॥३५॥
द्रौपद्यां रुद्यमानायामश्वत्थाम्नः शिरोमणिम् । ऐषिकास्त्रेण तं जित्वा जग्राहार्जुन उत्तमः ॥३६॥
युधिष्ठिरं समाश्वास्य स्त्रीजनं शोकसङ्कुलम् । स्नात्वा सन्तर्प्य देवांश्च पितॄनथ पितामहान् ३७॥
आश्वासितोऽथ भीमेन राज्यञ्चैवाकरोन्महत् । विष्णुमीजेऽश्वमेधेन विधिवद्दक्षिणावता ॥३८॥
राज्ये परीक्षितं स्थाप्य यादवानां विनाशनम् । श्रुत्वा तु मौशले राजा जप्त्वा नामसहस्रकम् ॥
विष्णोः स्वर्गं जगामाथ भीमाद्यैर्भ्रातृभिर्युतः ॥३९॥
वासुदेवः पुनर्बुद्धः स मोहाय सुरद्विषाम् । देवादीनां रक्षणाय अधर्महरणाय च ॥४०॥
दुष्टानाञ्च वधार्थाय अवतारं करोति च । यथा धन्वन्तरिर्विंशे जातः क्षीरोदमन्थने ॥४१॥
देवादीनां जीवनाय आयुर्वेदमुवाच ह । विश्वामित्रसुतायैव सुश्रुताय महात्मने ॥
भारतांश्चावतारांश्च श्रुत्वा स्वर्गं व्रजेन्नरः ॥४२॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे भारतवर्णनं नाम पञ्चचत्वारिंशदधिकशततमोऽध्यायः ॥१४५॥

षट्चत्वारिंशदधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

सर्वरोगनिदानञ्च वक्ष्ये सुश्रुत तत्त्वतः । आत्रेयाद्यैर्मुनिवरैर्यथा पूर्वमुदीरितम् ॥१॥
रोगः पाप्मा ज्वरो व्याधिर्विकारो दुष्टमामयः । यक्ष्मातङ्कगदाबाधाः शब्दाः पर्य्यायवाचिनः २॥
निदानं पूर्वरूपाणि रूपाण्युपशयस्तथा । संप्राप्तिश्चेति विज्ञानं रोगाणां पञ्चधा स्मृतम् ॥३॥
निमित्तहेत्वायतनप्रत्ययोत्थानकारणैः । निदानमाहुः पर्य्यायैः प्राग्रूपं येन लक्ष्यते ॥४॥
उत्पित्सुरामयो दोषविशेषेणानधिष्ठितः । लिङ्गमव्यक्तमल्पत्वाद्व्याधीनां तद्यथायथम् ॥५॥
तदेव व्यक्ततां जातं रूपमित्यभिधीयते । संस्थानं व्यञ्जनं लिङ्गं लक्षणं चिह्नमाकृतिः ॥६॥
हेतुव्याधिविपर्य्यस्तविपर्य्यस्तार्थकारिणाम् । औषधान्नविहाराणामुपयोगं सुखावहम् ॥७॥
विद्यादुपशयं व्याधेः स हि सात्म्यमिति स्मृतः । विपरीतोऽनुपशयो व्याध्यसात्म्येतिसंज्ञितः ॥८॥
यथा दुष्टेन दोषेण यथा चानुविसर्पता । निर्वृत्तिरामयस्यासौ सम्प्राप्तिर्यातिरागतिः ॥९॥
संख्याविकल्पप्राधान्यबलकालविशेषतः । सा भिद्यते यथात्रैव वक्ष्यन्तेऽष्टौ ज्वरा इति ॥१०॥

दोषाणां समवेतानां विकल्पोंऽशांशकल्पना । स्वातन्त्र्यपारतन्त्र्याभ्यांव्याधेःप्राधान्यमादिशेत् ॥
हेत्वादिकात्स्नांवयवैर्बलाबलविशेषणम् । नक्तं दिनर्त्तुभुक्तांशैर्व्याधिकालो यथा मलम् ॥१२॥
इति प्रोक्तो निदानार्थः स व्यासेनोपदेक्ष्यते । सर्वेषामेव रोगाणां निदानं कुपिता मलाः ॥१३॥
तत्प्रकोपस्य तु प्रोक्तं विविधाहितसेवनम् । अहितस्त्रिविधो योगस्त्रयाणां प्रागुदाहृतः ॥१४॥
तिक्तोषणकषायाम्लरूक्षाप्रमितभोजनैः । धावनोदीरणनिगाजागरात्युच्चभाषणैः ॥१५॥
क्रियाभियोगभीशोकचिन्ताव्यायाममैथुनैः । ग्रीष्माहोरात्रभुक्तयन्ते प्रकुप्यति समीरणः ॥१६॥
पित्तं कट्वम्लतीक्ष्णोष्णकटुक्रोधविदाहिभिः । शरन्मध्याहरात्र्यर्द्धविदाहसमयेषु च ॥१७॥
स्वाद्वम्ललवणस्निग्धगुर्वभिष्यन्दिशीतलैः । आस्यास्वप्नसुखाजीर्णदिवास्वप्नादिबृंहणैः ॥१८॥
प्रच्छर्दनाद्ययोगेन भुक्तमात्रवसन्तयोः । पूर्वाह्णे पूर्वरात्रे च श्लेष्मा वक्ष्यामि सङ्करान् ॥१९॥
मिश्रीभावात्समस्तानां सन्निपातस्तथा पुनः । संकीर्णाजीर्णविषमविरुद्धाद्यशनादिभिः ॥२०॥
व्यापन्नमद्यपानीयशुष्कशाकाममूलकैः । पिण्याकमृत्यवसरपूतिशुष्ककृशामिषैः ॥२१॥
दोषत्रयकरैस्तैस्तैस्तथान्नपरिवर्त्ततः । धातोर्दुष्टात्पुरो वाताद्ग्रिहावेशविप्लवात् ॥२२॥
दुष्टामान्नैरतिश्लेष्मग्रहैर्जन्मर्क्षपीडनात् । मिथ्यायोगाच्च विविधात्पापानाञ्च निषेवणात् ।
स्त्रीणां प्रसववैषम्यात्तथा मिश्रोपचारतः ॥२३॥
प्रतिरोगमिति क्रुद्धा रोगविध्यनुगामिनः । रसायनं प्रपद्याशु दोषा देहे विकुर्वते ॥२४॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे सर्वरोगनिदानं नाम षट्चत्वारिंशदधिकशततमोऽध्यायः ॥१४६॥

सप्तचत्वारिंशदधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

वक्ष्ये ज्वरनिदानं हि सर्वज्वरविबुद्धये । ज्वरो रोगपतिः पाप्मा मृत्युराजोऽशनोऽन्तकः ॥
क्रुद्धदक्षाध्वरध्वंसिरुद्रोर्ध्वनयनोद्भवः ॥१॥
तत्सन्तापो मोहमयः सन्तापात्मापचारजः । विविधैर्नामभिः क्रूरो नानायोनिषु वर्त्तते ।२॥
पाकलो गजेष्वभितापो वाजिष्वलर्कः कुक्कुरेषु ।
इन्द्रमदो जलदेष्वप्सु नीलिका ज्योतिरोषधीषु भूम्यामूषरो नाम ॥ ३ ॥
हृल्लासश्छर्दनं कासः स्तम्भः शैत्यं त्वगादिषु । अङ्गेषु च समुद्भूताः पीडकाश्च कफोद्भवे ॥ ४ ॥
काले यथास्तं सर्वेषां प्रवृत्तिर्वृद्धिरेव वा । निदानोक्तानुपशयो विपरीतो यथापि वा ॥ ५ ॥

अरुचिश्चाविपाकश्च स्तम्भमालस्यमेव च । हृद्दाहश्च विपाकश्च तन्द्रा चालस्यमेव च ॥
वस्तिविमर्दावनया दोषाणामप्रवर्त्तनम् ॥ ६ ॥

लालाप्रसेको हृल्लासः क्षुन्नाशो रसदं मुखम् । स्वच्छमुष्णगुरुत्वञ्च गात्राणां बहुमूत्रता ॥
न विजीर्णं न च ग्लानिर्ज्वरस्यामस्य लक्षणम् ॥ ७ ॥

क्षुत्क्षामता लघुत्वञ्च गात्राणां ज्वरमार्दवम् । दोषप्रवृत्तिरष्टाहान्निरामज्वरलक्षणम् ॥
यथा स्वलिङ्गं संसर्गे ज्वरसंसर्गजोऽपि वा ॥ ८ ॥

शिरोर्त्तिमूर्च्छावमिदेहदाहकण्ठास्यशोषावपि पर्वभेदाः ।
उन्निद्रता सम्भ्रमरोमहर्षा जृम्भातिवाक्त्वं पवनात्सपित्तात् ॥ ६ ॥

तापहान्यरुचिपर्वशिरोक्षीणश्वासकासविवर्णाः ।
शीतजाड्यतिमिरभ्रमितन्द्राश्लेष्मवातजनितज्वरलिङ्गम् ॥१०॥

शीतस्तम्भस्वेददाहाव्यवस्थास्तृष्णा कासः श्लेष्मपित्तप्रवृत्तिः ।
मोहस्तन्द्रा लिप्ततिक्तास्यता च ज्ञेयं रूपं श्लेष्मपित्तज्वरस्य ॥११॥

सर्वजो लक्षणैः सर्वैर्दाहोऽत्र च मुहुर्मुहुः । तद्वच्छीतं तिमिरनिद्रा दिवा जागरणं निशि १२॥
सदा वा नैव वा निद्रा महास्वेदो हि नैव वा । गीतनर्त्तनहास्यादिः प्रकृतेहाप्रवर्त्तनम् १३॥
साश्रुणी कलुषे रक्ते भुग्ने लुलितपक्ष्मणी । अक्षिणी पिण्डिकापार्श्वशिरःपर्वास्थिरुग्भ्रमः १४॥
सस्वनौ सरुजौ कर्णौ महाशीतो हि नैव वा । परिदग्धा खरा जिह्वा गुरुस्रस्ताङ्गसन्धिता ॥१५॥
ष्ठीवनं रक्तपित्तस्य लोठनं शिरसोऽतितृट् । कोठानां श्यावरक्तानां मण्डलानाञ्च दर्शनम् ॥
हृद्व्यथा मलसंसर्गः प्रवृत्तिर्वाल्पशोऽति वा । स्निग्धास्यता बलभ्रंशः स्वरसादः प्रलापितः १७॥
दोषपाकश्चिरं तन्द्रा प्रततं कण्ठकूजनम् । सन्निपातमभिन्यासं तं ब्रूयाच्च हतौजसम् ॥१८॥
वायुना कण्ठरुद्धेन पित्तमन्तःसुपीडितम् । व्यवायित्वाच्च सौक्ष्म्याच्च बहिर्मार्गं प्रपद्यते ॥
तेन हारिद्रनेत्रत्वं सन्निपातोद्भवे ज्वरे ॥ १६ ॥

दोषे विवृद्धे नष्टेऽग्नौ सर्वसंपूर्णलक्षणः । सन्निपातज्वरोऽसाध्यः कृच्छ्रसाध्यस्ततोऽन्यथा २० ॥
अन्यत्र सन्निपातोत्थं यत्र पित्तं पृथक् स्थितम् । त्वचि कोष्ठे च वा दाहं विदधाति पुरोऽनु वा ॥
तद्वद्वातकफे शीतं दाहादिर्दुस्तरस्तयोः । शीतादौ तत्र पित्तेन कफे स्यन्दितशोषिते ॥२२॥
पित्ते शान्तेऽथ वै मूर्च्छा मदस्तृष्णा च जायते । दाहादौ पुनरन्तेषु तन्द्रालस्ये वमिः क्रमात् ॥
आगन्तुरभिघाताभिषङ्गशापाभिचारतः । चतुर्धा तु कृतः स्वेदो दाहाद्यैरभिघातजः ॥२४॥
श्रमाच्च तस्मिन्पवनः प्रायो रक्तं प्रदूषयन् । सव्यथाशोकवैवर्ण्यं सरुजं कुरुते ज्वरम् ॥२५॥

सपत्नमध्येऽपि कृताधिवासं प्रमादवृत्तावपि वर्त्तमानम् ।
न पद्मरागस्य महागुणस्य भर्त्तारमापत्स्पृशतीह काचित् ॥३१॥
दोषोपसर्गप्रभवाश्च ये ते नोपद्रवास्तं समभिद्रवन्ति ।
गुणैः समुत्तेजितचारुरागं यः पद्मरागं प्रयतो बिभर्त्ति ॥३३॥
वज्रस्य यत्तण्डुलसंख्ययोक्तं मूल्यं समुत्पादितगौरवस्य ।
तत्पद्मरागस्य महागुणस्य तन्माषकस्याकलितस्य मूल्यम् ॥३२॥
वर्णदीप्त्युपपन्नं हि मणिरत्नं प्रशस्यते । ताभ्यामीषदपि भ्रष्टं मणिर्मूल्यात्प्रहीयते ॥३४॥
इति श्रीगारुड़े महापुराणे पद्मरागपरीक्षा नाम सप्ततितमोऽध्यायः ॥७०॥

एकसप्ततितमोऽध्यायः

सूत उवाच

दानवाधिपतेः पित्तमादाय भुजगाधिपः । द्विधा कुर्वन्निव व्योम सत्वरं वासुकिर्ययौ ॥ १ ॥
स तदा स्वशिरोरत्नप्रभादीप्ते नभोऽम्बुधौ । राजतः स महानेकः खण्डसेतुरिवाबभौ ॥ २ ॥
ततः पक्षनिपातेन संहरन्निव रोदसी । गरुत्मान्पन्नगेन्द्रस्य प्रहर्त्तुमुपचक्रमे ॥ ३ ॥
सहसैव मुमोच तत्फणीन्द्रः सुरसाद्युक्ततुरस्कपादपायाम् ।
नलिकावनगन्धवासितायां वरमाणिक्यगिरेरुपत्यकायाम् ॥ ४ ॥
तस्य प्रपातसमनन्तरकालमेव तद्वद्वरालयमतीत्य रमासमीपे ।
स्थानं क्षितेरुपपयोनिधितीरलेखं तत्प्रत्ययान्मरकताकरतां जगाम ॥ ५ ॥
तत्रैव किञ्चित्पततस्तु पित्तादुपेत्य जग्राह ततो गरुत्मान् ।
मूर्च्छापरीतः सहसैव घोणारन्ध्रद्वयेन प्रमुमोच सर्वम् ॥ ६ ॥
तत्राकठोरशुककण्ठशिरीषपुष्पखद्योतपृष्ठचरशाद्वलशैवलानाम् ।
कह्लारशष्पकभुजङ्गभुजाश्च पत्रप्राप्तत्विषो मरकताः शुभदा भवन्ति ॥ ७ ॥
तद्यत्र भोगीन्द्रभुजाभियुक्तं पपात पित्तं दितिजाधिपस्य ।
तस्याकरस्यातितरां स देशो दुःखोपलभ्यश्च गुणैश्च युक्तः ॥ ८ ॥
तस्मिन्मरकतस्थाने यत्किञ्चिदुपजायते । तत्सर्वं विषरोगाणां प्रशमाय प्रकीर्त्त्यते ॥ ९ ॥
सर्वमन्त्रौषधिगणैर्यन्न शक्यं चिकित्सितुम् । महाहिदंष्ट्राप्रभवं विषं तत् तेन शाम्यति ॥१०॥

अन्यदप्याकरे तत्र यद्दोषैरुपवर्जितम् । जायते तत्पवित्राणामुत्तमं परिकीर्त्तितम् ॥११॥
अत्यन्तहरितवर्णं कोमलमर्चिर्विभेदजटिलञ्च। काञ्चनचूर्णस्यान्तः पूर्णमिव लक्ष्यते यच्च ॥१२॥
युक्तं संस्थानगुणैः समरागं गौरवेण । सवितुः करसंस्पर्शाच्छुरयति सर्वाश्रमं दीप्तया ॥१३॥
हित्वा च हरितभावं यस्यान्तर्विनिहिता भवेद्दीप्तिः । अचिरप्रभाप्रभाहतशाद्वलसमन्विता भाति॥

यच्च मनसः प्रसादं विदधाति निरीक्षितमतिमात्रम् ।
तन्मरकतं महागुणमिति रत्नविदां मनोवृत्तिः ॥ १५ ॥
वर्णस्यातिबहुलत्वाद्यस्यान्तः स्वच्छकिरणपरिधानम् ।
सान्द्रस्निग्धविशुद्धं कोमलबर्हिप्रभादिसमकान्ति ॥ १६ ॥
वर्णोज्ज्वलया कान्त्या सान्द्राकारो विभासया भाति ।
तदपि न गुणवत् संज्ञामाप्नोति यादृशी पूर्वम् ॥ १७ ॥

शबलकठोरमलिनं रूक्षं पाषाणकर्करोपेतम् । दिग्धञ्च शिलाजतुना मरकतमेवंविधं विगुणम् ॥
यत्सन्धिशेषितं रत्नमन्यं मरकताद्भवेत् । श्रेयस्कामैर्न तद्धार्य्यं क्रेतव्यं वा कथञ्चन ॥१६॥
भल्लातकीपुत्रिका च तद्वर्णसमयोगतः । मणेर्मरकतस्यैते लक्षणीया विजातयः ॥२०॥
क्षौमेण वाससा मृष्टा दीप्तिं त्यजति पुत्रिका । लाघवेनैव काचस्य शक्या कर्त्तुं विभावना ॥२१॥
कस्यचिदनेकरूपैर्मरकतमनुगच्छतोऽपि गुणवर्णैः । भल्लातकस्यानिलैर्वैषम्यमुपैति वर्णस्य ॥२२॥
वज्राणि मुक्ताः सन्त्यन्ये ये च केचिद्द्विजातयः । तेषां नाप्रतिबद्धानां भा भवत्यूर्ध्वगामिनी २३॥
ऋजुत्वाच्चैव केषाञ्चित् कथञ्चिदुपजायते । तिर्य्यगालोच्यमानानां सद्यश्चैव प्रणश्यति ॥२४॥
स्नानाचमनजप्येषु रक्षामन्त्रक्रियाविधौ । ददद्भिर्गोहिरण्यानि कुर्वद्भिः साधनानि च ॥२५॥
दैवपैत्रातिथेयेषु गुरुसंपूजनेषु च । बाध्यमानेषु विविधैर्दोषजातैर्विषोद्भवैः ॥२६॥
दोषैर्हीनं गुणैर्युक्तं काञ्चनप्रतियोजितम् । संग्रामे विचरद्भिश्च धार्य्यं मरकतं बुधैः ॥२७॥
तुल्या पद्मरागस्य यन्मूल्यमुपजायते । लभतेऽत्यधिकं तस्माद्गुणैर्मरकतं युतम् ॥२८॥
तथा च पद्मरागाणां दोषैर्मूल्यं प्रहीयते । ततोऽस्याप्यधिका हानिर्दोषैर्मरकते भवेत् ॥२९॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे मरकतपरीक्षा नाम एकसप्ततितमोऽध्यायः ॥७१॥

द्विसप्ततितमोऽध्यायः

सूत उवाच

तत्रैव सिंहलवधूकरपल्लवाग्रव्यालूनबालवलीकुसुमप्रवाले ।
देशे पपात दितिजस्य नितान्तकान्तं प्रोत्फुल्लनीरजसमद्युति नेत्रयुग्मम् ॥ १ ॥

तत्प्रत्ययादुभयशोभनवीचिभासा विस्तारिणी जलनिधेरुपकच्छभूमिः ।
प्रोद्भिन्नकेतकबलप्रतिबद्धलेखा सान्द्रेन्द्रनीलमणिरत्नवती विभाति ॥ २ ॥
तत्रासिताब्जहलभृङ्गसमानि भृङ्गशार्ङ्गायुधाङ्गहरकण्ठकषायपुष्पैः ।
शुभ्रेतरैश्च कुसुमैर्गिरिकर्णिकायास्तस्माद्भवन्ति मणयः सदृशावभासाः ॥ ३ ॥
अन्ये प्रसन्नपयसः पयसां निधातुरम्बुत्विषः शिखिगणप्रतिमास्तथान्ये ।
नीलीरसप्रभवबुद्बुदभाश्च केचित्केचित्तथा समदकोकिलकण्ठभासः ॥ ४ ॥
एकप्रकारा विस्पष्टवर्णशोभावभासिनः । जायन्ते मणयस्तस्मिन्निन्द्रनीला महागुणाः ॥ ५ ॥
मृत्पाषाणशिलारन्ध्रकर्करात्राससंयुताः । अभ्रिकापटलच्छायावर्णदोषैश्च दूषिताः ॥ ६ ॥
तत एव हि जायन्ते मणयस्तत्र भूरयः । शास्त्रसम्बोधितधियस्तान्प्रशंसन्ति सूरयः ॥ ७ ॥
धार्य्यमाणस्य ये दृष्टाः पद्मरागमणेर्गुणाः । धारणादिन्द्रनीलस्य तानेवाप्नोति मानवः ॥ ८ ॥
यथा च पद्मरागाणां जातकत्रितयं भवेत् । इन्द्रनीलेष्वपि तथा द्रष्टव्यमविशेषतः ॥ ९ ॥
परीक्षा प्रत्ययैर्यैश्च पद्मरागः परीक्ष्यते । तवैव प्रत्यया दृष्टा इन्द्रनीलमणेरपि ॥१०॥
यावन्तं चंक्रमेदग्निं पद्मरागोपयोगतः । इन्द्रनीलमणिस्तस्मात्क्रमेत सुमहत्तरम् ॥११॥
तथापि न परीक्षार्थं गुणानामभिवृद्धये । मणिरग्नौ समाधेयः कथञ्चिदपि कश्चन ॥१२॥
अग्निमात्रापरिज्ञाने दाहदोषैश्च दूषितः । सोऽनर्थाय भवेद्भर्त्तुः कर्तुः कारयितुस्तथा ॥१३॥
काचोत्पलकरवीरस्फटिकाद्या इह बुधैः सवैदूर्य्याः ।
कथिता विजातय इमे सदृशा मणिनेन्द्रनीलेन ॥ १४ ॥
गुरुभावकठिनभावावेतेषां नित्यमेव विज्ञेयौ । काचाद्यथावदुत्तरविवर्द्धमानौ विशेषेण ॥१५॥
इन्द्रनीलो यथा कश्चिद्बिभर्त्याताम्रवर्णताम् । रक्षणीयौ तथा ताम्रौ करवीरोत्पलावुभौ ॥१६॥
यस्य मध्यगता भाति नीलस्येन्द्रायुधप्रभा । तमिन्द्रनीलमित्याहुर्महार्हं भुवि दुर्लभम् ॥१७॥
यस्य वर्णस्य भूयस्त्वात्क्षीरे शतगुणे स्थितः । नीलतां तन्नयेत्सर्वं महानीलः स उच्यते ॥१८॥
यत्पद्मरागस्य महागुणस्य मूल्यं भवेन्माषसमन्वितस्य ।
तदिन्द्रनीलस्य महागुणस्य वर्णस्य संख्याकुलितस्य मूल्यम् ॥१९॥
इति श्रीगारुडे महापुराणे इन्द्रनीलपरीक्षा नाम द्विसप्ततितमोऽध्यायः ॥७२॥

त्रिसप्ततितमोऽध्यायः

सूत उवाच

वैदूर्य्यपुष्परागाणां कर्केतनभीष्मकयोः । परीक्षा ब्रह्मणा प्रोक्ता व्यासेन कथिता द्विज ॥ १ ॥

अनुबन्धी कफो यत्र तत्र तस्यापि शुद्धिकृत् । कषायाः स्वादवो यस्य विशुद्धौ श्लेष्मला हिताः ॥
कटुतिक्तकषाया वा ये निसर्गात्कफावहाः । अधो याप्यञ्च नायुष्मांस्तत्प्रच्छर्दनसाधकम् ॥११॥
अल्पौषधञ्च पित्तस्य वमनं नवमौषधम् । अनुबन्धिबलो यस्य शान्तपित्तनरस्य च ॥१२॥
कषायश्च हितस्तस्य मधुरा एव केवलम् । कफमारुतसंस्पृष्टमसाध्यमुपनामनम् ॥१३॥
असह्यं प्रतिलोमत्वादसाध्यादौषधस्य च । न हि संशोधनं किञ्चिदस्य च प्रतिलोमिनः ॥१४॥
शोधनं प्रतिलोमञ्च रक्तपित्तेऽभिसर्जितम् । एवमेवोपशमनं संशोधनमिहेष्यते ॥१५॥
संसृष्टेषु हि दोषेषु सर्वथा छर्दनं हितम् । तत्र दोषोऽत्र गमनं शिवास्त्र इव लक्ष्यते ॥
उपद्रवाश्च विकृतिं फलतस्तेषु साधितम् ॥१६॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे रक्तपित्तनिदानं नाम अष्टचत्वारिंशद-
धिकशततमोऽध्यायः ॥१४८॥

ऊनपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

आशुकारी यतः कासः स एवातः प्रचक्ष्यते । पञ्च कासाः स्मृता वातपित्तश्लेष्मक्षतक्षयैः ॥१॥
क्षयायोपेक्षिताः सर्वे बलिनश्चोत्तरोत्तरम् । तेषां भविष्यतां रूपं कण्ठे कण्डूररोचकः ॥ २ ॥
शुष्ककर्णास्यकण्ठत्वं तत्राधोविहितोऽनिलः । ऊर्ध्वं प्रवृत्तः प्राप्योरस्तस्मिन्कण्ठे च संसृजन् ॥
शिरास्रोतांसि संपूर्य ततोऽङ्गान्युत्क्षिपन्ति च । क्षिपन्निवाक्षिणी क्लिष्टस्वरः पार्श्वे च पीडयन् ॥
प्रवर्त्तते स वक्त्रेण भिन्नकांस्योपमध्वनिः । हृत्पार्श्वोरुशिरःशूलमोहक्षोभस्वरक्षयान् ॥ ५ ॥
करोति शुष्ककासञ्च महावेगरुजास्वनम् । सोऽङ्गहर्षी कफं शुष्कं कृच्छ्रान्मुक्त्वाल्पतां व्रजेत् ॥
पित्तात्पीताक्षिकता तिक्तास्यत्वं ज्वरो भ्रमः । पित्तासृग्वमनं तृष्णा वैस्वर्यं धूमको मदः ॥७॥
प्रततं कासवेगे च ज्योतिषामिव दर्शनम् । कफादुरोऽल्परुङ्मूर्ध्नि हृदयं स्तिमितं गुरु ॥ ८ ॥
कण्ठे प्रलेपमदनं पीनसच्छर्द्यरोचकाः । रोमहर्षो घनस्निग्धश्लेष्मणाञ्च प्रवर्त्तनम् ॥ ९ ॥
युद्धाद्यैः साहसैस्तैस्तैः सेवितैरयथाबलम् । उरस्यन्तःक्षतो वायुः पित्तेनानुगतो बली ॥१०॥
कुपितः कुरुते कासं कफं तेन सशोणितम् । पीतं श्यावञ्च शुष्कञ्च ग्रथितं कुपितं बहु ॥११॥
ष्ठीवेत्कण्ठेन रुजता विभिन्नेनैव चोरसा । सूचीभिरिव तीक्ष्णाभिस्तुद्यमानेन शूलिना ॥१२॥
दुःखस्पर्शेन शूलेन भेदपीडा हि तापिना । पर्वभेदज्वरश्वासतृष्णावैस्वर्य्यकम्पवान् ॥१३॥

पारावत इवोत्कूजन्पार्श्वशूली ततोऽस्य च । कफाद्यैर्वमनं पक्तिबलवर्णाश्च हीयते ॥१४॥
क्षीणस्य सासृङ्मूत्रत्वं श्वासपृष्ठकटिग्रहः । वायुप्रधानाः कुपिता धातवो राजयक्ष्मणः ॥१५॥
कुर्वन्ति यक्ष्मायतने कासं ष्ठीवेत्कफं ततः । पूतिपूयोपमं पीतं मिश्रं हरितलोहितम् ॥१६॥
मुष्यते तुद्यत इव हृदयं पचतीव च । अकस्मादुष्णशीतेच्छा बह्वाशित्वं बलक्षयः ॥१७॥
स्निग्धप्रसन्नवक्त्रत्वं श्रीमद्दर्शननेत्रता । ततोऽस्य क्षयरूपाणि सर्वाण्याविर्भवन्ति च ॥१८॥
इत्येष क्षयजः कासः क्षीणानां देहनाशनः । याप्यो वा बलिनां तद्वत्क्षतजोऽपि नवौ तु तौ ॥
सिद्ध्येतामपि सामर्थ्यात्साध्यादौ च पृथक्क्रमः । मिश्रा याप्याश्च ये सर्वे जरसः स्थविरस्य च ॥
कासश्वासक्षयच्छर्दिस्वरसादादयो गदाः । भवन्त्युपेक्षया यस्मात्तस्मात्तां त्वरया जयेत् ॥२१॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे कासनिदानं नाम ऊनपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः ॥१४९॥

पञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

अथातः श्वासरोगस्य निदानं प्रवदाम्यहम् । कासवृद्ध्या भवेत् श्वासः पूर्वैर्वा दोषकोपनैः ॥१॥
आमातिसारवमथूविषपाण्डुज्वरैरपि । रजोधूमानिलैर्मर्मघातादपि हिमाम्बुना ॥ २ ॥
क्षुद्रकस्तमकश्छिन्नो महानूर्ध्वश्च पञ्चमः । कफोपरुद्धगमनपवनो विष्वगास्थितः ॥ ३ ॥
प्राणोदकान्नवाहीनि दुष्टस्रोतांसि दूषयन् । उरःस्थः कुरुते श्वासमामाशयसमुद्भवम् ॥ ४ ॥
प्राग्रूपं तस्य हृत्पार्श्वशूलं प्राणविलोमता । आनाहः शङ्खभेदश्च तत्रायासोऽतिभोजनैः ॥ ५ ॥
प्रेरितः प्रेरयन् क्षुद्रं स्वयं स समलं मरुत् । प्रतिलोमं शिरा गच्छेदुदीर्य्य पवनः कफम् ॥ ६ ॥
परिगृह्य शिरोग्रीवमुरःपार्श्वे च पीडयन् । कासं घुर्घुरकं मोहरुचिरं पीनसं भृशम् ॥ ७ ॥
करोति तीव्रवेगञ्च श्वासं प्राणोपतापिनम् । प्रताम्येत्तस्य वेगेन ष्ठीवनान्ते क्षणं सुखी ॥ ८ ॥
कृच्छ्राच्छयानः श्वसिति निषण्णः स्वास्थ्यमर्हति । उच्छ्रिताक्षो ललाटेन स्विद्यता भृशमार्त्तिमान् ॥
विशुष्कास्यो मुहुः श्वासः कांक्षत्युष्णं सवेपथुः । मेघाम्बुशीतप्राग्वातैः श्लेष्मलैश्च विवर्द्धते ॥१०॥
स याप्यस्तमकः साध्यो नरस्य बलिनो भवेत् । ज्वरमूर्च्छावतः शीतैर्न शाम्येत्प्रथमस्तु सः ॥११॥
कासश्वसितवच्छीर्णमर्मच्छेदरुजार्दितः । सस्वेदमूर्च्छः सानाहो बस्तिदाहविबोधवान् ॥१२॥
अधोदृष्टिः प्लुताक्षस्तु स्निह्यदक्तैकलोचनः । शुष्कास्यः प्रलपन्दीनो नष्टच्छायो विचेतनः ॥१३॥

महता महता दीनो नादेन श्वसिति क्वथन् । उद्धूयमानः संरब्धो मत्तर्षभ इवानिशम् ॥१४॥
प्रनष्टज्ञानविज्ञानो विभ्रान्तनयनाननः । अक्षं समाक्षिपन्बद्धमूत्रवर्चा विशीर्णवाक् ॥१५॥
शुष्ककण्ठो मुहुश्चैव कर्णशङ्खशिरोऽतिरुक् । यो दीर्घमुच्छ्वसित्यूर्ध्वं न च प्रत्याहरत्यधः ॥१६॥
श्लेष्मावृतमुखश्रोत्रः क्रुद्धगन्धवहार्दितः । ऊर्ध्वदिग्वीक्षते भ्रान्तमक्षिणी परितः क्षिपन् ॥१७॥
मर्मसु छिद्यमानेषु परिदेवी निरुद्धवाक् । एते सिद्ध्येयुरव्यक्ता व्यक्ताः प्राणहरा ध्रुवम् ॥१८॥
इति श्रीगारुडे महापुराणे श्वासनिदानं नाम पञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः ॥१५०॥

एकपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

हिक्कारोगनिदानञ्च वक्ष्ये सुश्रुत तच्छृणु । श्वासैकहेतु प्राग्रूपं संख्या प्रकृतिसंश्रया ॥ १ ॥
हिक्का भक्ष्योद्भवा क्षुद्रा यमला महतीति च । गम्भीरा च मरुत्तत्र त्वरयाऽयुक्तिसेवितैः ॥ २ ॥
रूक्षतीक्ष्णखराशान्तैरन्नपानैः प्रपीडितः । करोति हिक्कां मरुतो मन्दशब्दां क्षुधानुगाम् ॥
समं सन्ध्यान्नपानेन या प्रयाति च सान्नजा ॥ ३ ॥
आयासात्पवनः क्रुद्धः क्षुद्रां हिक्कां प्रवर्त्तयेत् । जत्रुमूलात्परिसृता मन्दवेगवती हि सा ॥ ४ ॥
वृद्धिमायासतो याति भुक्तमात्रे च मार्दवम् । चिरेण यमलैर्वेगैर्या हिक्का संप्रवर्त्तते ॥ ५ ॥
परिणामा मुखे वृद्धिं परिणामे च गच्छति । कम्पयन्ती शिरो ग्रीवां यमलां तां विनिर्दिशेत् ॥६॥
प्रलापच्छर्द्यतीसारनेत्रविप्लुतजृम्भिता । यमला वेगिनी हिक्का परिणामवती च सा ॥ ७ ॥
ध्वस्तभ्रूशङ्खयुग्मस्य श्रुतिविप्लुतचक्षुषः । स्तम्भयन्ती तनुं वाचं स्मृतिं संज्ञाञ्च मुञ्चती ॥ ८ ॥
तुदन्ती मार्गमाणस्य कुर्वती मर्मघट्टनम् । पृष्ठतो नमनं साऽऽर्य्य महाहिक्का प्रवर्तते ॥ ९ ॥
महाशूला महाशब्दा महावेगा महाबला । पक्वाशयाच्च नाभेर्वा पूर्ववत्सा प्रवर्त्तते ॥१०॥
तद्रूपा सा महत्कुर्य्याज्जृम्भणाङ्गप्रसारणम् । गम्भीरेण निदानेन गम्भीरां तु सुसाधयेत् ॥११॥
आद्ये द्वे वर्जयेदन्ये सर्वलिङ्गाञ्च वेगिनीम् । सर्वस्य सञ्चितामस्य स्थविरस्य व्यवायिनः ॥१२॥
व्याधिभिः क्षीणदेहस्य भक्तच्छेदकृशस्य च सर्वेऽपि रोगा नाशाय नत्वेवं शीघ्रकारिणः ॥
हिक्काश्वासौ यथा तौ हि मृत्युकाले कृतालयौ ॥ १३ ॥
इति श्रीगारुडे महापुराणे हिक्कानिदानं नाम एकपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः ॥१५१॥

द्विपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

अथातो यक्ष्मरोगस्य निदानं प्रवदाम्यहम् । अनेकरोगानुगतो बहुरोगपुरोगमः ॥ १ ॥
राजयक्ष्मा क्षयः शोषो रोगराडिति कथ्यते । नक्षत्राणां द्विजानाञ्च राज्ञोऽभूद्यदयं पुरा ॥
यच्च राजा च यक्ष्मा च राजयक्ष्मा ततो मतः ॥ २ ॥
देहौषधक्षयकृतेः क्षयान्ते सम्भवेच्च सः । रसादिशोषणाच्छोषो रोगराडिति राजवान् ॥३॥
साहसं वेगसंरोधः शुक्रौजःस्नेहसंक्षयः । अन्नपानविधित्यागश्चत्वारस्तस्य हेतवः ॥ ४ ॥
तैरुदीर्णोऽनिलः पित्तं व्यर्थञ्चोदीर्य्य सर्वतः । शरीरसन्धिमाविश्य ताः शिराः प्रतिपीडयन् ॥५॥
मुखानि स्रोतसां रुद्धा तथैवातिविसृज्य वा । मध्यमूर्ध्वमधस्तिर्य्यग्व्यथां सञ्जनयेद्धृदः ॥ ६ ॥
रूपं भविष्यतस्तस्य प्रतिश्यायो भृशं ज्वरः । प्रसेको मुखमाधुर्य्यं मार्दवं वह्निदेहयोः ॥ ७ ॥
लौल्यमार्गान्नपानादौ शुचावशुचिवीक्षणः । मक्षिकातृणकेशादिपातः प्रायोऽन्नपानयोः ॥ ८ ॥
हृल्लासच्छर्दिररुचिरश्नतेऽपि बलक्षयः । पाण्योरुवक्षःपादास्यकुक्ष्यक्ष्णोरतिशुक्लता ॥ ९ ॥
बाह्वोः प्रतोदो जिह्वायाः काये वैभत्स्यदर्शनम् । स्त्रीमद्यमांसप्रियता घृणिता मूर्द्धगुण्ठनम् ॥१०॥
नखकेशास्थिवृद्धिश्च स्वप्ने चाभिभवो भवेत् । पतनं कृकलासाहिकपिश्वापदपक्षिभिः ॥११॥
केशास्थितुषभस्मादितरौ समधिरोहणम् । शून्यानां ग्रामदेशानां दर्शनं शुष्यतोऽम्भसः ॥
ज्योतिर्दिवि दवाग्नीनां ज्वलताञ्च महीरुहाम् ॥ १२ ॥
पीनसश्वासकासञ्च स्वरमूर्द्धरुजोऽरुचिः । ऊर्ध्वनिःश्वाससंशोषावधश्छर्दिश्च कोष्ठगे ॥१३॥
स्थिते पार्श्वे च रुग्बोधे सन्धिस्थे भवति ज्वरः । रूपाण्यैकादशैतानि जायन्ते राजयक्ष्मणः १४॥
तेषामुपद्रवान् विद्यात्कण्ठध्वंसकरो रुजः । जृम्भाङ्गमर्दनिष्ठीववह्निमान्द्यास्यपूतिता ॥१५॥
तत्र वाताच्छिरःपार्श्वशूलञ्च साङ्गमर्दनम् । कण्ठरोधः स्वरभ्रंशो पित्तात्पादांसपाणिषु ॥१६॥
दाहोऽतिसारोऽसृक्छर्दिर्मुखगन्धो ज्वरो मदः । कफादरोचकच्छर्दिकासावर्द्धाङ्गगौरवम् ॥१७॥
प्रसेकः पीनसः श्वासः स्वरभेदोऽल्पवह्निता । दोषैर्मन्दानलत्वेन शोथलेपकफोल्बणैः ॥१८॥
स्रोतोमुखेषु रुद्धेषु धातुषु स्वल्पकेषु च । विदाहो मनसः स्थाने भवन्त्यन्ये ह्युपद्रवाः ॥१९॥
पच्यते कोष्ठ एवान्नमम्लयुक्तैः रसैर्युतम् । प्रायोऽस्य क्षयभागानां नैवान्नं चाङ्गपुष्टये ॥२०॥
रसो ह्यस्य न रक्ताय मांसाय कुरुते तु तत् । उपस्तब्धः समन्ताच्च केवलं वर्तते क्षयी ॥२१॥
लिङ्गेष्वल्पेष्वतिक्षीणं व्याधौ षट्करणत्त्रयम् । वर्जयेत्साधयेदेव सर्वेष्वपि ततोऽन्यथा ॥२२॥
दोषैर्व्यस्तैः समस्तैश्च क्षयात्सर्वस्य मेदसाम् । स्वरभेदो भवेत्तस्य क्षामो रूक्षश्चलः स्वरः ॥२३॥

शूकपर्णाभकण्ठत्वं स्निग्धोष्णोपशमोऽनिलात् । पित्तात्तालुगले दाहः शोषो भवति सन्ततम् ॥ २४ ॥
लिम्पन्निव कफैः कण्ठं मुखं घुरघुरायते । स्वयं विरुद्धैः सर्वैस्तु सर्वलिङ्गैः क्षयो भवेत् ॥ २५ ॥
धूमायतीव चात्यर्थमुदेति श्लेष्मलक्षणम् । कृच्छ्रसाध्याः क्षयाश्चात्र सर्वैरल्पश्च वर्जयेत् २६ ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे यक्ष्मनिदानं नाम
द्विपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः ॥ १५२ ॥

त्रिपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

अरोचकनिदानं ते वक्ष्येऽहं सुश्रुताधुना । अरोचको भवेद्दोषैर्जिह्वाहृदयसंश्रयैः ॥ १ ॥
सन्निपातेन मनसः सन्तापेन च पञ्चमः । कषायतिक्तमधुरं वातादिषु मुखं क्रमात् ॥ २ ॥
सर्वं वीतरसं शोकक्रोधादिषु यथा मनः । छर्दिर्दोषैः पृथक् सर्वैर्दुष्टैरन्यैश्च पञ्चमी ॥ ३ ॥
उदानोऽधिकृतान्दोषान्सर्वं सन्ध्यूर्द्धमस्यति । आशुक्लेशोऽस्य लावण्यप्रसेकारुचयोपमाः ॥ ४ ॥
नाभिपृष्ठं रुजत्याशु पार्श्वे चाहारमुत्क्षिपेत् । ततो विच्छिन्नमल्पाल्पकषायं फेनिलं वमेत् ॥ ५ ॥
शब्दोद्गारयुतः कृच्छ्रमनुकृच्छ्रेण वेगवत् । कासास्यशोषकं वातात्स्वरपीडासमन्वितम् ॥ ६ ॥
पित्तात्क्षारोदकनिभं धूम्रं हरितपीतकम् । सासृगम्लं कटु तिक्तं तृण्मूर्च्छादाहपाकवत् ॥ ७ ॥
कफात्स्निग्धं घनं पीतं श्लेष्मतस्तु समाक्षिकम् । मधुरं लवणं भूरि प्रसक्तं लोमहर्षणम् ॥ ८ ॥
मुखश्वयथुमाधुर्य्यतन्त्रीहृल्लासकासवान् । सर्वैर्लिङ्गैः समापन्नस्त्याज्यो भवति सर्वथा ॥ ९ ॥
सर्वं यस्य च विद्विष्टं दर्शनश्रवणादिभिः । वातादिनैव संक्रुद्धाः कृमिदुष्टान्नजे गदे ॥
शूलवेपथुहृल्लासो विशेषात्कृमिजे भवेत् ॥ १० ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे अरोचकनिदानं नाम त्रिपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः ॥ १५३ ॥

चतुःपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

हृद्रोगादिनिदानं ते वक्ष्येऽहं सुश्रुताधुना । कृमिहृद्रोगलिङ्गैश्च स्मृताः पञ्च तु हृद्गताः ॥ १ ॥
वातेन शूल्यतेऽत्यर्थं भुज्यते रोदितीति च । भिद्यते शुष्यते स्तब्धं हृदयं शून्यता भ्रमः ॥ २ ॥

अकस्माद्दीनता शोको भयं शब्देऽसहिष्णुता । वेपथुर्वेपनान्मोहश्वासरोधोऽल्पनिद्रता ॥३॥
पित्तात्तृष्णा श्रमो दाहः स्वेदोऽम्लकरुजः क्लमः । छर्दनं ह्यम्लपित्तस्य धूमकल्पितको ज्वरः ॥४॥
श्लेष्मणा हृदयं स्तब्धमग्निमान्द्यास्यवैकृतम् । कासास्थिसादनिष्ठीवनिद्रालस्यारुचिज्वराः ॥५॥
हृद्रोगे हि त्रिभिर्दोषैः कृमिभिः श्यावनेत्रता । तमःप्रवेशो हृल्लासः शोथः कण्डुः कफस्रुतिः ॥
हृदयं सततञ्चात्र क्रकचेनेव दीर्य्यते । चिकित्सेदामयं घोरं तच्छीघ्रं शीघ्रमारिणम् ॥७॥
वातात्पित्तात्कफात्तृष्णा सन्निपाताद्बलक्षयः । षष्ठी स्यादुपसर्गाच्च वातपित्ते च कारणम् ॥८॥
सर्वेषु तत्प्रकोपो हि सम्यग्धातुप्रशोषणात् । सर्वदेहभ्रमोत्कम्पतापहृद्दाहमोहकृत् ॥९॥
जिह्वामूलगलक्लोमतालुतोयवहाः शिराः । संशोष्य तृष्णा जायन्ते तासां सामान्यलक्षणम् ॥१०॥
मुखशोषो जलातृप्तिरन्नद्वेषः स्वरक्षयः । कण्ठौष्ठतालुकार्कश्याजिह्वानिष्क्रमणे क्लमः ॥
प्रलापश्चित्तविभ्रंशो ह्युद्गाराद्यस्तथामयः ॥११॥
मारुतात्क्षामता दैन्यं शङ्खभेदः शिरोभ्रमः । गन्धाज्ञानास्यवैरस्यश्रुतिनिद्राबलक्षयाः ॥१२॥
अम्लाल्पकेन वृद्धिश्च पित्तान्मूर्च्छास्यतिक्तता ॥१३॥
रक्तेक्षणत्वं सततं शोषो दाहोऽतिधूमकः । कफो रुणद्धि कुपितस्तोयवाहिषु मारुतम् ॥१४॥
स्रोतश्च सकफं तेन पङ्कवच्छोष्यते तपः । शूकैरिवाचितः कण्ठो निद्रामधुरवक्त्रता ॥१५॥
सर्वदा शिरसो जाड्यं स्तैमित्यछर्द्यरोचकाः । आलस्यमविपाकश्च यः स स्यात्सर्वलक्षणः ॥१६॥
आमोद्भवाच्च रक्तस्य संरोधाद्वातपित्तता । उष्णाक्रान्तस्य सहसा शीतो भवति दुःसहः ॥१७॥
तृष्णारुद्धो गतः कोष्ठं कुर्य्यात्तु पित्तजैव सा । या च पानातिपानोत्थास्तीक्ष्णाग्रे स्नेहपाकजा ॥
स्निग्धकट्वम्ललवणभोजनेन कफोद्भवा । तृष्णारसक्षयोक्तेन लक्षणेन क्षयात्मिका ॥१९॥
शोषमोहज्वराद्यन्यदीर्घरोगोपसर्गतः । या तृष्णा जायते तीव्रा सोपसर्गात्मिका स्मृता ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे हृद्रोगनिदानं नाम
चतुःपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः ॥१५४॥

पञ्चपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

वक्ष्ये मदात्ययादेश्च निदानं मुनिभाषितम् । तीक्ष्णाम्लरूक्षसूक्ष्माद्यव्यवायाशुकरं लघु ॥१॥
विकाशि विशदं मद्ये मेदसोऽस्माद्विपर्य्ययः । तीक्ष्णोदयाश्च दिव्युक्ताश्चित्तोपतापिनो गुणाः ॥२॥

जीवितान्ताः प्रजायन्ते विशेषोत्कर्षवर्त्तिनः । तीक्ष्णादिभिर्गुणैर्मद्यान्मान्द्यदीनौजसो गुणाः ३॥
इन्द्रियाणि च संक्षोभ्य चेतो नयति विक्रियाम् । आद्ये मद्ये द्वितीयेऽपि प्रमदायतने स्थितः ४॥
दुर्विकल्पहतो मूढः सुखमित्येव मुच्यते । मद्यपाने मतिर्यस्य प्राप्य राजासनं मदैः ॥५॥
निरङ्कुश इव व्यालो न किञ्चिन्नाचरेत्ततः । इयं भूमिरवाच्यानां दौःशील्यस्येदमास्पदम् ॥६॥
एकोऽयं बहुमार्गाया दुर्गतेर्दर्शकः परः । निश्चेष्टः सततं वाञ्छेत्तृतीयेऽत्र मदे स्थितः ॥७॥
मरणादपि पापात्मा गतः पापतरां दशाम् । धर्माधर्मं सुखं दुःखं मानामानं हिताहितम् ॥८॥
न वेद शोकमोहार्त्तः शोषमोहादिसंयुतः । संमोहभ्रममूर्च्छायां सापस्मारं पतत्यधः ॥
नाति माद्यन्ति बलिनः कृताहारा महाशनाः ॥६॥
वातात्पित्तात्कफात्सर्वैर्भवेद्रोगो मदात्ययः । सामान्यलक्षणं तेषां प्रमोहो हृदयव्यथा ॥१०॥
विभेदप्रततं तृष्णा सौम्यो ग्लानिर्ज्वरोऽरुचिः । पुरोविबन्धस्तिमिरं कासः श्वासः प्रजागरः ॥
स्वेदोऽतिमात्रं विष्टम्भः श्वयथुश्चित्तविभ्रमः । स्वप्नेनेयाभिभवति न चोक्तश्च स भाषते ॥१२॥
पित्ताद्दाहज्वरस्वेदो मोहो निरयश्च हृद्भ्रमः । श्लेष्मणश्छर्दिहृल्लासनिद्रा चोदरगौरवम् ॥१३॥
सर्वजे सर्वलिङ्गत्वं ज्ञात्वा मद्यं पिबेत्तु यः । सर्वञ्च रुचिरञ्चास्य मतिध्वंसकविक्रिये ॥१४॥
भवेतां पायिनः काष्ठे द्रव्ये तस्याविशेषतः । मारुताच्छ्लेष्मनिष्ठीवकण्ठशोषोऽतिनिद्रता ॥१५॥
शब्दासहत्वं तच्चित्तविक्षेपोऽङ्गे हि वातरुक् । हृत्कण्ठरोगः सम्मोहः श्वासतृष्णावमिज्वराः ॥१६॥
निवर्त्तेद्यस्तु मद्येभ्यो जितात्मा बुद्धिपूर्वकृत् । विकारैः क्लिश्यते या तु न स शारीरमानसैः ॥
रजोमोहहिताहारपरस्य स्युस्त्रयो गदाः । वसास्रक्क्लेदनावाहिस्रोतोरोधसमुद्भवाः ॥१८॥
मदमूर्च्छोपसंन्यासा यथोत्तरबलोद्भवाः । मदोऽत्र दोषैः सर्वैस्तु रक्तमद्यविषैरपि ॥१६॥
स्खाल्पत्वाद्द्रुताभासश्चलश्छलितचेष्टितः । रूक्षश्यामारुणतनुर्मद्ये वातोद्भवे भवेत् ॥२०॥
पित्तेन क्रोधनो रक्तपीताभः कलहप्रियः । स्वप्नोऽसम्बद्धवाक्यादिः कफाद्ध्यानपरो हि सः ॥
सर्वात्मा सन्निपातेन रक्तस्तम्भाङ्गदूषणम् । पित्तलिङ्गं तु मद्येन विकृतेहः स्वराज्ञता ॥२२॥
विशेत्कम्पातिनिद्रा च सर्वेभ्योऽभ्यधिकं श्रमः । लक्षयेल्लक्षणोत्कर्षाद्वातादीन्लक्षणादिषु ॥२३॥
अरुणं नीलकृष्णं वा खमपश्यन्विशेत्तमः । शीघ्रञ्च प्रतिबुध्येत हृत्पीड़ा वेपथुर्भ्रमः ॥२४॥
कासः श्यावारुणच्छायामूर्च्छा च मारुतात्मिका । पित्तेन रक्तं पीतं वा नभः पश्यन्विशेत्तमः ॥
विबुध्येत च सस्वेदो दाहतृष्णोपपीड़ितः । भिन्नवर्चपीतनीलाभो रक्तपित्तारुणेक्षणः ॥२६॥
कफे समेघसङ्काशं पश्यत्याकाशमाविशेत् । तमश्चिराच्च बुध्येत हृल्लासः सुप्रसेकवान् ॥२७॥
गुरुभिः स्तिमितैरङ्गै राजधर्मावबन्धवत् । सर्वाकृतिस्त्रिदोषैश्च अपस्मार इवापरः ॥२८॥

पातयत्याशु निश्चेष्टं विना बीभत्सचेष्टितैः । दोषेषु मदमूर्च्छायां कृतवेगेषु देहिनाम् ॥२९॥
स्वयमेवोपशाम्यन्ति संन्यासेनौषधैर्विना । वाग्देहमनसां चेष्टामाक्षिप्यातिबलोऽमनाः ॥३०॥
ससंन्यासान्निपतिताः प्राणघातेन संश्रयाः । भवन्ति तेन पुरुषाः काष्ठभूता मृतोपमाः ॥३१॥
म्रियेत शीघ्रं शीघ्रं चेच्चिकित्सा न प्रयुज्यते । अगाधे ग्राहबहुले सलिलौघ इवार्णवे ॥३२॥
संन्यासे विनिमज्जन्तं नरमाशु निवर्त्तयेत् । मदमानो रोषतोषं लभेयुरिति निश्चितम् ॥३३॥
युक्तया युक्तं च विमुक्तिहेतवे मद्यमयुक्तं नरकादेः ॥
सामर्थ्यं प्रकृतिसहायमथवा वयांसि कुरुते । प्रविविच्य तनुं रूपं विवति ततः पिबत्यमृतम् ३४॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे मदात्ययादिनिदानं नाम
पञ्चपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः ॥१५५॥

षट्पञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

अथार्शसां निदानञ्च व्याख्यास्यामि च सुश्रुत । सर्वदा प्राणिनां मांसे कीलकाः प्रभवन्ति य ॥
अर्शांसि तस्मादुच्यन्ते गुदमार्गनिरोधनात् । दोषस्त्वङ्मांसमेदांसि सन्दूष्य विविधाकृतीन्॥२॥
मांसाङ्कुरानपानादौ कुर्वन्त्यर्शांसि तान् जगुः । सहजन्मान्तरोत्थेन भेदो द्वेधा समासतः ॥३॥
शुष्कग्रावा विभेदाश्च गुदस्थानानुसंश्रयाः । अर्द्धपञ्चाङ्गुलिस्तस्मिंस्त्रोऽर्द्धाङ्गुलिस्थिताः ॥४॥
रक्तप्रवाहिणी तासामन्त्रमध्ये विसर्जिनी । बाह्यासंवरणे तस्या गुदादौ बहिरङ्गुले ॥५॥
सार्द्धाङ्गुलप्रमाणेन रोमाण्यत्र ततः परम् । तत्र हेतुः सहोत्थानां बाल्ये जीवोपतप्तता ॥६॥
अर्शसां बीजसृष्टिस्तु मातृपित्रपचारतः । देवतानां प्रकोपे हि सन्निपातो हि चान्ततः ॥७॥
असाध्या एवमाख्याताः सर्वरोगाः कुलोद्भवाः । सहजानि विशेषेण रुक्षदुर्दर्शनानि तु ॥
अन्तर्मुखानि पाण्डूनि दारुणोपद्रवाणि च ॥८॥
षोढाशांसि पृथग्दोषसंसर्गनिश्चयत्वतः । शुष्काणि वातश्लेष्माभ्यामार्द्राणि त्वस्य पित्ततः ॥९॥
दोषप्रकोपहेतुस्तु प्रागुक्तमलसादिनि । अग्नौ मलेऽतिनिचिते पुनश्चातिव्यवायतः ॥१०॥
पानसंक्षोभविषमकठिनक्षुद्रकाशनात् । बस्तिनेत्रगलौष्ठोत्थतलभेदादिघट्टनात् ॥११॥
मृशशीताम्बुसंस्पर्शप्रततातिप्रवाहणात् । गतमूत्रशकृद्वेगधारणात्तदुदीरणात् ॥१२॥
जुगुप्सातीसारमेव ग्रहणी सोऽप्युपद्रवः । कर्षणाद्विषमादेश्च चेष्टाभ्यो योषितां पुनः ॥१३॥
आमगर्भप्रपतनाद्गर्भवृद्धिप्रपीडनात् । ईदृशैश्चापरैर्वायुरपानः कुपितो मले ॥१४॥

पायोर्वलीषु संवृत्तिरुद्धासु पर्वमूर्त्तिषु । जायन्तेऽर्शांसि तत्पूर्वं लक्षणं वह्निमन्दता ॥१५॥
विष्टम्भः सास्थिसदनं पिण्डिकोद्वेष्टनो भ्रमः । सन्दाहो नेत्रयोः शोथः शकृद्भेदोऽथ वा ग्रहः ॥
मारुतः पुरतो मूढः प्रायो नाभेरधश्चरन् । सरक्तः परिव्यक्तश्च कृच्छ्रातिगच्छति श्वसन् ॥१७॥
अंत्रकूजनमाटोपः क्षारितोद्गारभूरिता । प्रभूतमूत्रमल्पविडश्रद्धाधूम्रकोऽम्लकः ॥ १८ ॥
शिरःपृष्ठोरसां शूलमालस्यं भिन्नवर्त्तता । इन्द्रियार्थेषु लौल्यञ्च क्रोधो दुःखोपचारतः ॥ १९ ॥
आशङ्का ग्रहणीशोषपाण्डुगुल्मोदराणि च । एतान्येव विवर्द्धन्ते जातेष्वहतनामसु ॥ २० ॥
निवर्त्तमानो मानो हि तैरधोमार्गरोधतः । क्षोभयेदनिलानन्यान् सर्वेन्द्रियशरीरगान् ॥ २१ ॥
तथा मूत्रशकृत्पित्तकफस्थानानि शोषयन् । गृह्णात्यग्निं ततः सर्वे भवन्ति प्रायशोऽर्शसः ॥ २२ ॥
कृशो भृशं कृशोत्साहो दीनः क्षामोऽथ निष्प्रभः । असारो विगतच्छायो जन्तुदग्ध इव द्रुमः ॥२३॥
कृच्छ्रैरुपद्रवैर्ग्रस्तो यक्ष्मोक्तैर्मर्मपीड़नैः । तथा कासपिपासास्यवैरस्यश्वासपीनसैः ॥ २४ ॥
क्लमाङ्गभङ्गवमथुक्षवथुश्वयथुज्वरैः । क्लैब्यबाधिर्य्यस्तैमित्यशर्करापरिपीड़ितः ॥ २५ ॥
क्षामो भिन्नस्वरो ध्यायन् मुहुः ष्ठीवन्नरोचकी । सर्वमर्मास्थिहृन्नाभिपायुवङ्क्षणशूलवान् ॥
गुदेन स्रवता पित्तं पललोदकसन्निभम् ॥ २६ ॥

विशुष्कञ्चव मुक्ताग्रं पक्कमाचान्तवान्तरम् । पित्तात् पीतं हरिद्राक्तं विच्छिन्नञ्चोपदिश्यते ॥२७॥
गुदाङ्कुरा बह्वनिलाः शुष्काश्चिमचिमान्विताः । म्लानाः श्यावारुणाः स्तब्धा विषदाः परुषाः खराः॥
मिथो विसदृशा वक्रास्तीक्ष्णा विस्फुटिताननाः । बिम्बखर्जूरकर्कन्धुकार्पासफलसन्निभाः ॥ २९ ॥
केचित्कदम्बपुष्पाभाः केचित्सिद्धार्थकोपमाः । शिरःपार्श्वांसजङ्घोरुवङ्क्षणाद्यधिकव्यथाः ॥
क्षवथूद्गारविष्टम्भहृद्ग्रहारोचकप्रदाः । कासश्वासाग्निवैषम्यकर्णनादभ्रमावहाः ॥ ३१ ॥
तैरार्त्तो ग्रथितं स्तोकं सशब्दं सप्रवाहिकम् । रुक्फेनपिच्छानुगतं विबद्धमुपवेश्यते ॥ ३२ ॥
कृष्णत्वङ्नखविण्मूत्रनेत्रवक्त्रञ्च जायते । गुल्मप्लीहोदराष्ठीलासम्भवस्तत एव च ॥ ३३ ॥
पित्तोत्तरा नीलमुखा रक्तपीतासितप्रभाः । तन्वस्रस्राविणो विस्रास्तनवो मृदवः श्लथाः ॥३४॥
शुकजिह्वायकृत्खण्डजलौकावक्त्रसन्निभाः । दाहपाकज्वरस्वेदतृण्मूर्च्छाऽरुचिमोहदाः ॥ ३५ ॥
सोष्माणो द्रवनीलोष्णपीतरक्तामवर्चसः । यवमध्या हरित्पीतहारिद्रत्वङ्नखादयः ॥ ३६ ॥
श्लेष्मोल्बणा महामूला घना मन्दरुजः सिताः । उत्सन्नोपचितस्निग्धस्तब्धवृत्तगुरुस्थिराः ॥ ३७ ॥
पिच्छिलाः स्तिमिताः श्लक्ष्णाः कण्ड्वाढ्याः स्पर्शनप्रियाः ।
करीरपनसास्थ्याभास्तथा गोस्तनसन्निभाः ॥३८॥

वङ्क्षणानाहिनः पायुबस्तिनाभिविकर्षिणः । सश्वासकासहृल्लासप्रसेकारुचिपीनसाः ॥ ३९ ॥

मेहकृच्छ्रशिरोजाड्यशिशिरक्षारकारिणः । क्लैव्याग्निमार्दवच्छर्दिरामप्रायविकारदाः ॥ ४० ॥
वसाभसकफप्राज्यपुरीषाः सप्रवाहिकाः । न स्रवन्ति न भिद्यन्ते पाण्डुस्निग्धत्वगादयः ॥४१॥
संसृष्टलिङ्गात्संसर्गनिचयात्सर्वलक्षणाः । रक्तोल्बणा गुदे कीलाः पित्ताकृतिसमन्विताः ॥४२॥
वटप्ररोहसदृशाः गुञ्जाविद्रुमसन्निभाः । तेऽत्यर्थं दुष्टमुष्णञ्च गाढविट्कप्रपीडिताः ॥ ४३ ॥
स्रवन्ति सहसा रक्तं तस्य चातिप्रवृत्तितः । भेकाभः पीडयते दुःखैः शोणितक्षयसम्भवैः ॥४४॥
हीनवर्णबलोत्साहो हतौजाः कलुषेन्द्रियः । मुद्गकोद्रवजम्बीरकरीरचणकादिभिः ॥ ४५ ॥
रुक्षैः संग्राहिभिर्वायुर्विट्स्थाने कुपितो बली । अधोवहानि स्रोतांसि संरुध्याधः प्रशोषयन् ॥४६॥
पुरीषं वातविण्मूत्रसङ्गं कुर्वीत दारुणम् । तेन तीव्रा रुजा कोष्ठपृष्ठहृत्पार्श्वगा भवेत् ॥४७॥
आध्मानमुदरे विष्ठा हृल्लासपरिवर्त्तनम् । बस्तौ च सुतरां शूलो गण्डश्वयथुसम्भवः ॥४८॥
पवनस्योर्ध्वगामित्वात् ततश्छर्द्यरुचिज्वराः । हृद्रोगग्रहणीदोषमूत्रसङ्गप्रवाहिकाः ॥ ४९ ॥
बाधिर्यातिशिरःश्वासशिरोरुक्कासपीनसाः । मलविकारतृष्णास्तु पित्तगुल्मोदरादयः ॥ ५० ॥
एते च वातजा रोगा जायन्ते दारुणाः स्मृताः । दुर्नामामृत्यूदावर्त्तपरमोऽयमुपद्रवः ॥ ५१ ॥
वाताभिभूतकोष्ठानां तैर्विनापि प्रजायते । सहजानि तु दोषाणि यानि चाभ्यन्तरे बलौ ॥
स्थितानि तान्यसाध्यानि याप्यन्तेऽग्निबलादिभिः ॥ ५२ ॥
द्वन्द्वजानि द्वितीयायां बलौ यान्याश्रितानि च । कृच्छ्रसाध्यानि तान्याहुः परिसंवत्सराणि च ॥
बाह्यायां तु बलौ जातान्येकदोषोल्बणानि च । अर्शांसि सुखसाध्यानि न चिरोत्पत्तिकानि च ॥
मेढ्रादिष्वपि वक्ष्यन्ते यथास्वं नाभिजानि तु । गण्डूपदस्य रूपाणि पिच्छिलानि मृदूनि च॥५५॥
व्यानो गृहीत्वा श्लेष्माणं करोत्यर्शस्त्वचो बहिः । कीलोपमं स्थिरखरं चर्मकीलञ्च तं विदुः॥५६॥
वातेन तोदपारुष्यं पित्तादसितवक्त्रता । श्लेष्मणा स्निग्धता तस्य ग्रथितत्वं सवर्णता ।।५७॥
अर्शसां प्रशमे यत्नमाशु कुर्वीत बुद्धिमान् । तान्याशु हि गदं कार्य्यं कुर्य्युरूर्ध्वगुदोदरम् ॥५८॥

इति गारुडे महापुराणे अर्शोनिदानं नाम षट्पञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः ॥१५६॥

सप्तपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः ।

धन्वन्तरिरुवाच

अतीसारग्रहण्योश्च निदानं वच्मि सुश्रुत । दोषैर्व्यस्तैः समस्तैश्च भयाच्छोकाच्च षड्विधः ॥ १ ॥
अतीसारः स सुतरां जायतेऽत्यम्बुपानतः । विशुष्कान्नवसास्नेहतिलपिष्टविरूढकैः ॥ २ ॥

मद्यरुक्षातिमात्रादिदिवसादिपरिश्रमात् । कृमिभ्यो वेगरोधाच्च तद्विधैः कुपितानिलः ॥ ३ ॥
विभ्रंसयत्यधो रक्तं हत्वा तेनैव चानलम् । व्यापर्य्यान्नशकृत्कोष्ठपुरीषद्रवतादयः ॥ ४ ॥
प्रकल्पतेऽतीसारस्य लक्षणं तस्य भाविनः । भेदो हृद्गुदकोष्ठेषु गात्रस्वेदो मलग्रहः ॥ ५ ॥
आध्मानमविपाकश्च तत्र वातेन विज्वरम् । स्वल्पाल्पं शब्दशून्याढयं विरुद्धमुपवेश्यते ॥ ६ ॥
रुक्षं सफेनमस्वच्छं ग्रथितं वा मुहुर्मुहुः । तथा दग्ध्वा गुदामांसं पिच्छिलं परिकर्त्तयन् ।
सशुष्कभ्रष्टपायुश्च हृष्टरोमा विनिःश्वसन् ॥ ७ ॥
पित्तेन पीतमसितं हारिद्रं शाद्वलप्रभम् । सरक्तमतिदुर्गन्धं तृण्मूर्च्छास्वेददाहवान् ॥ ८ ॥
सशूलपायुसन्तापपाकवाञ्श्लेष्मणा घनम् । पिच्छिलं तत्रानुसारमल्पाल्पं सप्रवाहिकम् ॥ ९ ॥
सरोमहर्षः सोत्क्लेशो गुरुर्बस्तिगुदोदरः । कृतेऽप्यकृतसञ्ज्ञश्च सर्वात्मा सर्वलक्षणः ॥१०॥
भयेन क्षुभिते चित्ते शयितो द्रावयेच्छकृत् । वायुस्ततो निवार्य्येत क्षिप्रमुष्णं प्रविप्लवम् ॥११॥
वातपित्ते समं लिङ्गमभूत्तद्वच्च शोकतः । अतीसारः समासेन द्वेधा सामो निरामकः ॥१२॥
शकृद्दुर्गन्धमाटोपविष्टम्भार्त्तिप्रसेकिनः । विपरीतो निरामस्तु कफात्कोऽपि न मज्जति १३॥
अतीसारेषु यो नातियत्नवान्ग्रहणीगदः । तस्य स्यादग्निनिर्वाणकरैरित्यनुसेवितैः ॥१४॥
सामं शकृन्निरामं वा जीर्णं येनातिसार्य्यते । सोऽतिसारोऽतिसरणादाशुकारी स्वभावतः ॥
सामशीर्णमजीर्णेन जीर्णे पक्वं तु नैव च ॥१५॥
चिरकृद्ग्रहणीदोषः सञ्चयश्चोपवेशयेत् । स चतुर्द्धा पृथग्दोषैः सन्निपाताच्च जायते ॥१६॥
प्राग्रूपाङ्गस्य सदनं चिरात्पवनमल्पकः । प्रसेको वक्त्रवैरस्यमरुचिस्तृट्समो भ्रमः ॥१७॥
आबद्धोदरता छर्दिः कर्णकेऽप्यनुकूजनम् । सामान्यलक्षण कार्श्यं भूमकस्तमको ज्वरः ॥१८॥
मूर्च्छा शिरोरुविष्टम्भः श्वयथुः करपादयोः । तन्द्रानिलात्तालुशोपस्तिमिरं कर्णयोः स्वनः ॥
पार्श्वोरुवङ्क्षणग्रीवारुजा तीक्ष्णविसूचिका ॥१९॥
रुग्णेषु वृद्धिः सर्वेषु क्षुत्तृष्णापरिकर्त्तिकाः । जीर्णे जीर्य्यति चाध्मानं भुक्ते स्वास्थ्यं समश्नुते ॥
वाताद्धृद्रोगगुल्मार्शःप्लीहपाण्डुस्त्वसंज्ञिता । चिराद्दुःखं द्रवं शुष्कं तुन्दारं शब्दफेनवत् ॥
पुनः पुनः सृजेद्वर्चः पायुरुच्छ्वासकासवान् ॥२१॥
पीतेन पीतनीलाभं पीताभं सृजति द्रवम् । अत्यम्लोद्गारहृत्कण्ठदाहारुचितृडर्दितः ॥२२॥
श्लेष्मणा पच्यते दुःखे मलश्छर्दिररोचकाः । आस्योपदाहनिष्ठीवकासहृल्लासपीनसाः ॥२३॥
हृदयं मन्यते स्त्यानमुदरं स्तिमितं गुरुम् । उद्गारो दुष्टमधुरः सदनं संप्रहर्षणम् ॥२४॥
सम्भिन्नश्लेष्मसंश्लिष्टगुरुवर्चःप्रवर्त्तनम् । अकृशस्यापि दौर्बल्यं सर्वजे सर्वदर्शनम् ॥२५॥

विभागेऽङ्गस्य ये चोक्ता विषमाद्यास्त्रयो मताः । तेऽप्यस्य ग्रहणीदोषाः समस्तेष्वस्ति कारणम् ॥
वातव्याध्यश्मरीकुष्ठमोहोदरभगन्दरम् । अर्शांसि ग्रहणीत्यष्टौ महारोगाः सुदुस्तराः ॥२७॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे अतिसारनिदानं नाम
सप्तपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः ॥१५७॥

अष्टपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

अथातो मूत्रघातस्य निदानं शृणु सुश्रुत । बस्तिबस्तिशिरामेढ्रकटीवृषणपायु च ॥ १ ॥
एकसंवरणाः प्रोक्ता गुदास्थिविवराश्रयाः । अधोमुखोऽपि बस्तिर्हि मूत्रवाहिशिरामुखैः ॥ २ ॥
पार्श्वेभ्यः पूर्य्यते सूक्ष्मैः स्यन्दमानैरनारतम् । तैस्तैरेव प्रविश्यैवं दोषाः कुर्वन्ति विंशतिम् ३ ॥
मूत्राघातः प्रमेहश्च कृच्छ्रान्मर्म समाश्रयेत् । बस्तिवङ्क्षणमेढ्रास्थियुक्तमल्पं मुहुर्मुहुः ॥ ४ ॥
मूत्राणि वाते कृच्छ्राय पित्ते पीतं सदाहरुक् । रक्तं वा कफजे बस्तिमेढ्रगौरवशोथवान् ॥ ५ ॥
सपिच्छिलं पिङ्गलञ्च सर्वैः सर्वात्मकं मलैः । यदा वायुर्मुखं बस्तेर्व्यावर्त्त्य परिशोषयन् ॥ ६ ॥
मूत्रं सपित्तं सकफं सशुक्रं वा तदा क्रमात् । संजायतेऽश्मरी घोरा पित्ताङ्गमिव रोचता ॥ ७ ॥
श्लेष्माश्रया च सर्वा स्यादथास्याः पूर्वलक्षणम् । बस्त्याध्मानं तदासन्नदेशे हि परितोऽतिरुक् ॥
बस्तौ च मूत्रसङ्गित्वं मूत्रकृच्छ्रं ज्वरोऽरुचिः । सामान्यलिङ्गं रुग्णाभिसीवनीबस्तिमूर्द्धसु ॥९॥
विस्तीर्णायासमूत्रं स्यात्तया मार्गनिरोधने । बध्यं बाधासुखं मेहेदच्छं गोमेदकोपमम् ॥१०॥
तत्संक्षोभाद्भवेत्सासृङ्मांसमध्वनि रुग्भवेत् । तत्र वाताभिमूत्रार्त्तो दन्तान्खादति वेपते ॥११॥
गृह्णाति मेहनं नाभिं पीड़यत्यतिलक्षणम् । सानिलं मुञ्चति शकृन्मुहुर्मेहति बिन्दुशः ॥१२॥
श्यामरुक्षाश्मरी चास्य स्याच्चिता कण्टकैरिव । पित्तेन दह्यते बस्तिः पच्यमान इवोष्णवान् ॥
भल्लातकास्थिसंस्थाना रक्ता पीता सिताश्मरी । बस्तिर्निस्तुद्यत इव श्लेष्मणा शीतला गुरुः ॥
अश्मरी महती श्लक्ष्णा मधुवर्णाथवा सिता । एता भवन्ति बालानां तेषामेव च भूयसाम् १५॥
आशयोपचयाल्पत्वाद्ग्रहणाहरणे सुखी । शुक्राश्मरी तु महती जायते शुक्रधारणात् ॥१६॥
स्थानच्युतममुक्तं वा अण्डयोरन्तरेऽनिलः । शोषयत्युपसंगृह्य शुक्रं तच्छुक्रमश्मरी ॥१७॥
बस्तिरुक् कृच्छ्रमूत्रत्वं शुक्रा श्वयथुकारिणी । तस्यामुत्पन्नमात्रायां शुष्कमेत्य विलीयते ॥१८॥

पीड़िते ज्वरकासेऽस्मिन्नश्मर्य्येव च शर्करा । असौ वा वायुना भिन्ना सा त्वस्मिन्ननुलोमगे ॥
निरेति सह सूत्रेण प्रतिलोमे विपच्यते ॥१९॥
मूत्रसंस्राविणं कुर्य्यात्क्रुद्धो बस्तेर्मुखं मरुत् । मूत्रसङ्गं रुजं कुर्य्यात्कदाचिच्च स्वधामतः ॥२०॥
प्रच्छाद्य वस्तिमुद्धृत्य गर्भान्तं स्थूलविप्लुताम् । करोति तत्र रुग्दाहं स्पन्दनोद्वेष्टनानि च ॥२१॥
बिन्दुशश्च प्रवर्त्तेत मूत्रं बस्तौ तु पीड़िते । धारावरोधश्चाप्येष वातबस्तिरिति स्मृतः ॥२२॥
दुस्तरो दुस्तरतरो द्वितीयः प्रबलोऽनिलः । शकृन्मार्गस्य बस्तेश्च वायुश्चान्तरमाश्रितः ॥२३॥
अष्ठीलाभं घनं ग्रन्थिं करोत्यचलमुन्नतम् । वाताष्ठीलेति सात्मानं विण्मूत्राणि च सर्गकृत् ॥
विगुणः कुण्डलीभूतो बस्तौ तीव्रव्यथानिलः । अवध्यमूत्रं भ्रमति संस्तम्भोद्वेष्टगौरवम् ॥२५॥
मूत्रमल्पाल्पमथवा विमुञ्चति सकृत् सकृत् । वातकुण्डलिकेत्येव शुक्रे तु विधृतेऽचिरे ॥२६॥
न निरेति निरुद्धं वा मूत्रातीतं तदल्परुक् । विधारणात् प्रतिहते वातादावर्त्तितं यदा ॥२७॥
नाभेरधस्तादुदरं मूत्रमापूरयेत्तदा । कुर्य्याद्धि रुगनाध्मानमशक्तिमलसंग्रहम् ॥२८॥
तन्मूत्रं जाठरं छिद्रं वैगुण्येनानिलेन वा । आक्षिप्तमल्पमूत्रस्य बस्तौ नाभौ च वा मले ॥
स्थित्वा स्रवेच्छनैः पश्चात्सरुजं वाथवाऽरुजम् । मूत्रोत्सर्गमविच्छिन्नं तच्छेषं गुरुशोषवत् ॥३०॥
अन्तर्वस्तिमुखे वृत्तः स्थिरोऽल्पः सहसा भवेत् । अश्मरीतुल्यरुग्ग्रन्थिर्मूत्रग्रन्थिः स उच्यते ॥
मूत्रितस्य स्त्रियं यातो वायुना शुक्रमुद्धृतम् । स्थानाच्च्युतं मूत्रयतः प्राक् पश्चाद् वा प्रवर्त्तते ॥
भस्मोदकप्रतीकाशं मूत्रशुक्रं तदुच्यते । रुक्षदुर्बलयोर्वातेनोदावर्त्तं शकृद् यदा ॥३३॥
मूत्रस्रोतोऽनुपद्येत संसृष्टं शकृता तदा । मूत्रविन्दुस्तुल्यगन्धी स्याद्विघातं तदादिशेत् ३४॥
पित्तव्यायामतीक्ष्णाम्लभोजनाध्मानकादिभिः । प्रवृद्धवायुना मूत्रे वस्तिस्थे चैव दाहकृत् ३५॥
मूत्रं वर्त्तयते पूर्वं सरक्तं रक्तमेव वा । उष्णं पुनः पुनः कृच्छ्रादुष्णवातं वदन्ति तम् ॥
रुक्षस्य क्लान्तदेहस्य बस्तिस्थौ पित्तमारुतौ । मूत्रक्षयं सरुग्दाहं जनयेतां तदाह्वयम् ॥३७॥
पित्तं कफो द्वावपि वा हन्येते चानिलेन चेत् । कृच्छ्रान्मूत्रं तदा पीतं रक्तं श्वेतं घनं सृजेत् ॥
सदाहं रोचनाशङ्खचूर्णवर्णं भवेच्च तत् । शुष्कं समस्तवर्णं वा मूत्रसादं वदन्ति तम् ॥
इति विस्तारतः प्रोक्ता रोगा मूत्रप्रवृत्तिजाः ॥३९॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे मूत्राघातमूत्रकृच्छ्रनिदानं नाम
अष्टपञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः ॥१५८॥

ऊनषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

प्रमेहाणां निदानं ते वक्ष्येऽहं शृणु सुश्रुत । प्रमेहो विंशतिस्तत्र श्लेष्मणो दश पित्ततः ॥
षट्चत्वारोऽनिलात्तेषां मेदोमूत्रकफावहाः ॥ १ ॥
हारिद्रमेही कटुकं हरिद्रासन्निभं शकृत् । विस्रं माञ्जिष्ठमेहेन मञ्जिष्ठासलिलोपमम् ॥ २ ॥
विस्रमुष्णं सलवणं रक्ताभं रक्तमेहतः । वसामेही वसामिश्रं वसाभं मूत्रयेन्मुहुः ॥ ३ ॥
मज्जाभं मज्जमिश्रं वा मज्जमेही मुहुर्मुहुः । हस्ती मत्त इवाजस्रं मूत्रं वेगविवर्जितम् ॥ ४ ॥
सलसीकं विबद्धञ्च हस्तिमेही प्रमेहति । मधुमेही मधुसमं जायते स किल द्विधा ॥ ५ ॥
क्रुद्धे धातुक्षयाद्वायौ दोषावृतपथे यदा । आवृतो दोषलिङ्गानि सोऽनिमित्तं प्रदर्शयेत् ६ ॥
क्षणात्क्षीणः क्षणात्पूर्णो भजते कृच्छ्रसाध्यताम् । जालेनोपेक्षितः सर्वो ह्यायाति मधुमेहताम् ७ ॥
मधुरं यच्च मेहेषु प्रायो मध्विव मेहति । सर्वे ते मधुमेहाख्या माधुर्याच्च तनोर्यतः ॥ ८ ॥
अविपाकोऽरुचिश्छर्दिर्निद्रा कासः सपीनसः । उपद्रवाः प्रजायन्ते मेहानां कफजन्मनाम् ॥ ९ ॥
बस्तिमेहनयोस्तोदो मुष्कावदरणं ज्वरः । दाहस्तृष्णाम्लिका मूर्च्छा विड्भेदः पित्तजन्मनाम्
वातजानामुदावर्तः कम्पहृद्ग्रहलोलताः । शूलमुन्निद्रता शोषः श्वासः कासश्च जायते ॥११॥
शराविका कच्छपिका ज्वालिनी विनतालजी । मसूरिका सर्षपिका पुत्रिणी सविदारिका ॥
विद्रधिश्चेति पिडकाः प्रमेहोपेक्षया दश ॥१२॥
अन्नञ्च कफसंश्लेषात्प्रायस्तत्र प्रवर्त्तनम् । स्वाद्वम्ललवणस्निग्धगुरुपिच्छिलशीतलम् ॥१३॥
नवं धान्यं सुरासूपमांसेक्षुगुडगोरसम् । एकस्थानासनवतिं शयनं विनिवर्त्तनम् ॥१४॥
बस्तिमाश्रित्य कुरुते प्रमेहान्दूषितः कफः । दूषयित्वा वपुः क्लेदं स्वेदमेदोवसामिषम् ॥१५॥
पित्तं रक्तमतिक्षीणे कफादौ मूत्रसंश्रयम् । धातुं बस्तिमुपानीय तत्क्षये चैव मारुतः ॥१६॥
साध्यासाध्यप्रतीक्ष्याद्या मेहास्तेनैव तद्भवाः । सने समकृता दोषे परमत्वान्मतापि च ॥१७॥
सामान्यलक्षणं तेषां प्रभूताविलमूत्रता । दोषदूष्या विशेषेऽपि तत्संयोगविशेषतः ॥
मूत्रवर्णादिभेदेन भेदो मेहेषु कल्प्यते ॥१८॥
अच्छं बहुसितं शीतं निर्गन्धमुदकोपमम् । मेहत्युदकमेहेन किञ्चिदाविलपिच्छिलम् ॥१९॥
इक्षोररसमिवात्यर्थं मधुरं चेक्षुमेहतः । सान्द्रीभवेत् पर्य्युषितं सान्द्रमेहेन मेहति ॥२०॥
सुरामेही सुरातुल्यमुपर्य्यच्छमधो घनम् । संहृष्टरोमा पिष्टेन पिष्टवद्बहुलं सितम् ॥२१॥
शुक्राभं शुक्रमिश्रं वा शुक्रमेही प्रमेहति । मूर्त्ताणून् सिकतामेही सिकतारूपिणो मलान् ॥२२॥

शीतमेही सुबहुशो मधुरं भृशशीतलम् । शनैः शनैः शनैर्मेही मन्दं मन्दं प्रमेहति ॥
लालातन्तुयुतं मूत्रं लालामेहेन पिच्छिलम् ॥२३॥
गन्धवर्णरसस्पर्शैः क्षारेण क्षारतोयवत् । नीलमेहेन नीलाभं कालमेही मसीनिभम् ॥२४॥
सन्धिमर्मसु जायन्ते मांसलेषु च धामसु । अन्तोन्नता मध्यनिम्ना अक्लेदमरुजान्विता ॥
शरावमानसंस्थाना पिडका स्यात् शराविका ॥२५॥
सदाहा कूर्मसंस्थानां ज्ञेया कच्छपिका बुधैः । महती पिडका नीला विनता नाम सा स्मृता २६॥
दहति त्वचमुत्थाने ज्वालिनी कष्टदायिनी । रक्ता सिता स्फोटचिता दारुणा त्वलजी भवेत् ॥
मसूराकृतिसंस्थाना विज्ञेया तु मसूरिका । सर्षपामानसंस्थाना जिह्वापाकमहारुजा ॥२८॥
पुत्रिणी महती चाल्पा सुसूक्ष्मा पिडका स्मृता । विदारीकन्दवद्वृत्ता कठिना च विदारिका ॥
विद्रधेर्लक्षणैर्युक्ता ज्ञेया विद्रधिका तु सा । पुत्रिणी च विदारी च दुःसहा बहुमेदसः ॥३०॥
सद्यः पित्तोल्बणास्त्वन्याः सम्भवन्त्यल्पमेदसः । तास्ताश्चापि पिडकाः स्याद्दोषोद्रेको यथायथम् ॥
प्रमेहेण विनाप्येता जायन्ते दुष्टमेदसः । तावच्च नोपलक्ष्यन्ते यावद्वर्णश्च वर्जितम् ॥३२॥
हारिद्रयरक्तवर्णं वा मेहप्राग्रूपवर्जितम् । यो मूत्रयेत तन्मेहं रक्तपित्तन्तु तद्विदुः ॥३३॥

स्वेदोऽङ्गगन्धः शिथिलत्वमङ्गे शय्यासनस्वप्नसुखाभिषङ्गः ।
हृन्नेत्रजिह्वाश्रवणोपदाहा घनाग्रता केशनखाभिवृद्धिः ॥३४॥
शीतप्रियत्वं गलतालुशोषो माधुर्यमास्ये करपाददाहः ।
भविष्यतो मेहगणस्य रूपं मूत्रेऽपि धावन्ति पिपीलिकाश्च ॥३५॥
तृष्णा प्रमेहे मधुरं प्रपिच्छन् मध्वामये स्याद् विविधो विकारः ।
सम्पूरणाद्वा कफसम्भवः स्यात्क्षीणेषु दोषेष्वनिलात्मको वा ॥३६॥
सम्पूर्णरूपाः कफपित्तमेहाः क्रमेण ये वै रतिसम्भवाश्च ।
संक्रामते पित्तकृतास्तु याप्याः साध्योऽस्ति मेहो यदि नास्ति विष्टम् ॥३७॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे प्रमेहनिदानं नाम ऊनषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१५९॥

षष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

निदानं विद्रधेर्वक्ष्ये गुल्मस्य शृणु सुश्रुत । भक्तैः पर्य्युषितात्युष्णशुष्करुक्षविदाहिभिः ॥ १ ॥
जिह्मशय्याविचेष्टाभिस्तैस्तैश्चासृक्प्रदूषणैः । दुष्टस्त्वङ्मांसमेदोऽस्थिमदामृष्टोदराश्रयः ॥ २ ॥

यः शोथो बहिरन्तश्च महाशूलो महारुजः । वृत्तः स्यादायतो वा स्मृतो रोगः स विद्रधिः ॥ ३ ॥
दोषैः पृथक् समुदितैः शोणितेन स्नुतेन च । बाह्ये ते तत्र तत्राङ्गे दारुणे ग्रथितः स्नुतः ॥ ४ ॥
अन्तरो दारुणश्चैव गम्भीरो गुल्मवर्द्धनः । वल्मीकवत्समुत्स्नावी अग्निमान्द्यञ्च जायते ॥ ५ ॥
नाभिवस्तियकृत्प्लीहक्लोमहृत्कुक्षिवङ्क्षणि । हृदये वेपमाने तु तत्र तत्रातितीव्ररुक् ॥ ६ ॥
श्यामारुणशिरोत्थानपाको विषमसंस्थितिः । संज्ञाच्छेदभ्रमानाहस्यन्दसर्पणशब्दवान् ॥ ७ ॥
रक्तताम्रासितः पित्तात्तृण्मोहज्वरदाहवान् । क्षिप्तोत्थानप्रपाकश्च पाण्डुः कण्डूयुतः कफात् ८॥
संक्लेशशीतकस्तम्भजृम्भारोचकगौरवाः । चिरोत्थानोऽविपाकश्च सङ्कीर्णः सन्निपातजः ॥ ९ ॥
सामर्थ्याच्चात्र विड्भेदो बाह्याभ्यन्तरलक्षणम् । कृष्णः स्फोटावृतः श्यामस्तीव्रदाहरुजाज्वरः ॥
पित्तलिङ्गोऽसृजा बाह्यं स्त्रीणामेव तथान्तरम् । शस्त्राद्यैरभिघातोत्थरक्तैश्च रोगकारणम् ॥११॥
क्षतोत्थो वायुना क्षिप्तः स रक्तः पित्तमीरयन् । पित्तासृग्लक्षणं कुर्याद्विद्रधिं भूर्य्युपद्रवम् ॥१२॥
तेनोपद्रवभेदश्च स्मृतोऽधिष्ठानभेदतः । नाभौ हि ध्मातं चेद्वस्तौ मूत्रकृच्छ्रञ्च जायते ॥१३॥
श्वासप्रश्वासरोधश्च प्लीहायामतितृट् परम् । गलरोधश्च क्लोम्नि स्यात्सर्वाङ्गप्ररुजो हृदि ॥१४॥
प्रमोहस्तमकः कासो हृदयोद्घट्टनं तथा । कुक्षिपार्श्वान्तरे चैव कुक्षौ दोषोपजन्म च ॥१५॥
तथा चेदूरुसन्धौ च वङ्क्षणे कटिपृष्ठयोः । पार्श्वयोश्च व्यथा पायौ पवनस्य निरोधनम् ॥१६॥
आमपक्वविदग्धत्वं तेषां शोथवदादिशेत् । नाभेरूर्ध्वमुखात्पक्वात्प्रद्रवन्त्यपरे गुदात् ॥१७॥
गुदास्यनाभिजे विद्याद्दोषं क्लेदाच्च विद्रधौ । कुरुते स्वाधिष्ठानस्य विवर्त्तं सन्निपातजः ॥१८॥
पक्वो हि नाभिवस्तिस्थो भिन्नोऽन्तर्बहिरेव च । पाकश्चान्तःप्रवृद्धस्य क्षीणस्योपद्रवार्दिताः १९॥
विद्रधिश्च भवेत्तत्र पापानां पापयोषिताम् । मृते तु गर्भगे चैव सम्भवेत् श्वयथुर्घनः ॥२०॥
स्तने समुत्थे दुःखं वा बाह्यविद्रधिलक्षणम् । नारीणां सूक्ष्मरक्तत्वात्कन्यायां तु न जायते ॥२१॥
क्रुद्धो रुद्धगतिर्वायुः शेफमूलकरो हि सः । मुष्कवङ्क्षणतः प्राप्य फलकोषातिवाहिनीम् ॥२२॥
आपीड्य धमनीवृद्धिं करोति फलकोषयोः । दोषो मेदेषु तदाऽऽस्ते सवृद्धिः सप्तधा गदः ॥२३॥
मूत्रं तयोरप्यनिलाद्बाह्ये वाभ्यन्तरे तथा । वातपूर्णः खरस्पर्शो रुक्षो वाताच्च दाहकृत् ॥
पक्वोदुम्बरसङ्काशः पित्ताद्दाहोष्मपाकवान् । कफात्तीव्रो गुरुः स्निग्धः कण्डूमान्कठिनाल्परुक् ॥
कृष्णः स्फोटावृतः पिण्डो वृद्धिलिङ्गश्च रक्ततः । कफवन्मेदसां वृद्धिर्मृदुतालफलोपमः ॥२६॥
मूत्रधारणशीलस्य मूत्रजस्तत्र गच्छतः । अलोमः पूर्णधृतिमान्क्षोभं याति सरन्मृदु ॥२७॥
मूत्रकृच्छ्रमधस्ताच्च बलयः फलकोषयोः । वातकोपिभिराहारैः शीततोयावगाहनैः ॥२८॥
विण्मूत्रधारणाच्चैव विषमाङ्गविचेष्टनैः । क्षोभितैः क्षोभितौजश्च क्षीणान्तःशरीरो यदा ॥

पवनो विगुणीभूय शोणितं तदधो नयेत् । कुर्य्यात्तत्वणसन्धिस्थो ग्रन्थयाभः श्वयथुस्तदा ॥

उपेक्ष्यमाणस्य च गुल्मवृद्धिमाध्मानरुग्वै विविधाश्च रोगाः ।
सुपीड़ितोऽन्तःस्वनवान्प्रयाति प्रध्मापयन्नेति पुनश्च मूर्द्धः ॥ ३१ ॥

रक्तवृद्धिरसाध्योऽयं वातवृद्धिः समाकृतिः । रुक्कृष्णारुणशिरा ऊर्णावृतगवाक्षवत् ॥३२॥
वातोऽष्टधा पृथग्दोषैः संस्पृष्टैर्निचयं गतः । आर्त्तवस्य च दोषेण नारीणां जायतेऽष्टमः ॥३३॥
ज्वरमूर्च्छातिसारैश्च वमनाद्यैश्च कर्मभिः । कर्शितो बलवान्याति शीतार्त्तश्च बुभुक्षितः ॥३४॥
यः पिबत्यन्नपानानि लङ्घनप्लावनादिकम् । सेवते हीनसंज्ञाभिरर्दितः समुदीरयन् ॥३५॥
स्नेहस्वेदावनभ्यस्य शोषणं वा निषेवयेत् । शुद्धो वा शुद्धिहानिर्वा भजेत स्यन्दनानि वा ३६॥
वातोल्बणास्तस्य मलाः पृथक्चैव हि तेऽथवा । सर्वो रक्तयुतो वाताद्देहस्रोतोऽनुसारिणः ३७॥
ऊर्ध्वाधोमार्गमावृत्य वायुः शूलं करोति वै । स्पर्शोपलभ्यं गुल्मोत्थमुष्णं ग्रन्थिस्वरूपिणम् ॥
कर्षणात्कफविड्घातैर्मार्गस्यावरणेन वा । वायुः कृताश्रयः कोष्ठे रौक्ष्यात्काठिन्यमागतः ॥
स्वतन्त्रः स्वाश्रये दुष्टः परतन्त्रः पराश्रये । ततः पिण्डितवत् श्लेष्मा मलसंसृष्ट एव च ॥
गुल्म इत्युच्यते बस्तिनाभिहृत्पार्श्वसंश्रयः ॥४०॥

वातजन्ये शिरःशूलज्वरप्लीहान्त्रकूजनम् । वेधः सूच्येव विड्भ्रंशः कृच्छ्रे मूत्रं प्रवर्त्तते ॥४१॥
गात्रे मुखे पदे शोथः अग्निमान्द्यं तथैव च । रुक्षकृष्णत्वगादित्वं चलत्वादनिलस्य च ॥४२॥
अनिरूपितसंस्थानो विचक्षुः चत्तुराततम् । पिपीलिकाव्याप्त इव गुल्मः स्फुरति नुद्यते ॥४३॥
पित्ताद्दाहाम्लकौ मूर्च्छा विड्भेदः स्वेदतृड्भवाः । हारिद्र्यं सर्वगात्रेषु गुल्माच्छोथस्य दर्शनम् ॥
हीयते दीप्यते श्लेष्मा स्वस्थानं दहतीव च । कफात्स्तैमित्यमरुचिः सदनं शिरसि ज्वरः ॥४५॥
पीनमानस्य हृल्लासः शुक्लकृष्णत्वगादिता । गुल्मो गभीरः कठिनो गुरुः स्वप्नस्थिराल्पकः ॥
स्वदोषस्थानधामानस्तत एवात्र मारकाः । प्रायस्तु यत्तद्द्वन्द्वोत्था गुल्माः संसृष्टमैथुनाः ४७॥
सर्वजस्तीव्ररुग्दाहः शीघ्रपाकी घनोन्नतः । सोऽसाध्यो रक्तगुल्मस्तु स्त्रिया एव प्रजायते ४८॥
ऋतौ या चैव शूलार्त्ता यदि वा योनिरोगिणी । सेवते वानिलानि स्त्री क्रुद्धस्तस्याः समीरणः ॥
निरुध्याप्यार्त्तवं योन्यां प्रतिमासं व्यवस्थितम् । कुक्षिं करोति तद्गर्भे लिङ्गमाविष्करोति च ॥
हृल्लासदौहृदस्तन्यदर्शनं कामचारिता । क्रमेण वाय्योः संसार्गात्पित्तं योनिषु सञ्चयम् ५१॥
रक्तस्य कुरुते तस्या वातपित्तोक्तगुल्मजान् । गर्भाशये च सुतरां शूलाश्चैवासृगाश्रये ॥५२॥
योनिस्रावश्च दौर्गन्ध्यं तोयस्यन्दनवेदने । कदापि गर्भवद्गुल्मः सर्वे ते रतिसम्भवाः ॥५३॥
पाकश्चिरेण भजते नैधते विद्रधिः पुनः । पाच्यते शीघ्रमत्यर्थं दुष्टरक्ताश्रयस्तु सः ॥५४॥

अतः शीघ्रं विदाहित्वाद्विद्रधिः सोऽभिधीयते । गुल्मान्तराश्रये बस्तिदाहश्च प्लीहवेदना ॥५५॥
अग्निवर्णबलभ्रंशो वेगानां वा प्रवर्त्तनम् । अतो विपर्य्यये बाह्यं कोष्ठाङ्गेषु च नातिरुक् ५६॥
वैवर्ण्यमथवा कासो वहिरुन्नतताधिकम् । साटोपमत्युग्ररुजमाध्मानमुदरे भृशम् ॥५७॥
ऊर्ध्वाधो वातरोधेन तमानाहं प्रचक्षते । घनश्चाष्ठ्युपमो ग्रन्थिलोऽष्ठीला तु समुन्नतः ॥५८॥
समस्तलिङ्गसंयुक्तः प्रत्यष्ठीला तदाकृतिः । पक्काशयोद्भवोऽप्येवं वायुस्तीव्ररुजाश्रयात् ॥५६॥

उद्गारबाहुल्यपुरीषबन्धतृप्त्यक्षमत्वान्त्रविकूजनानि ।
आटोपमाध्मानमपक्तिशक्तिः आसन्नगुल्मस्य भवेच्च चिह्नम् ॥६०॥

इति श्रीगारुड़े महापुराणे विद्रधिगुल्मनिदानं नाम
षष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१६०॥

एकषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

उदराणां निदानञ्च वक्ष्ये सुश्रुत तच्छृणु । रोगाः सर्वेऽपि मन्दाग्नौ सुतरामुदराणि तु ॥१॥
अजीर्णामयाश्चाप्यन्ये जायन्ते मलसञ्चयात् । ऊर्ध्वाधो वायवो रुद्ध्वा व्याकुलीव प्रवाहिणी ॥
प्राणा ह्यपानान्संदूष्य कुर्य्युस्तान्मांससन्धिगान् । आध्माप्य कुक्षिमुदरमष्टधा तस्य भिद्यते ॥३॥
पृथग्दोषैः समस्तैश्च प्लीहवङ्क्षक्षतोदकैः । तेनार्त्ताः शुष्कताल्वोष्ठाः सर्वपादकरोदराः ॥४॥
नष्टचेष्टबलाहाराः कृतप्रध्मातकुक्षयः । पुरुषाः स्युः प्रेतरूपा भाविनस्तस्य लक्षणम् ॥५॥
क्षुन्नाशोऽरुचिवत्सर्वं सविदाहञ्च पच्यते । जीर्णान्नं यो न जानाति सोऽपथ्यं सेवते नरः ६॥
क्षीयते बलमङ्गस्य श्वसित्यल्पोऽपि चेष्टितः । विपयात्तृप्तिबुद्धिश्च शोकशोषादयोऽपि च ॥७॥
रुग्बस्तिसन्धौ सततं लघ्वल्पभोजनैरपि । जराजीर्णो बलभ्रंशो भवेज्जठररोगिणः ॥ ८ ॥
स्वतन्त्रतन्द्रालसता मलसर्गोऽल्पवह्निता । दाहः श्वयथुराध्मानमन्त्रे सलिलसम्भवे ॥६॥
सर्वत्र तोये मरणं शोचनं तत्र निष्फलम् । गवाक्षवच्छिराजालैरुदरं गुड़गुड़ायते ॥१०॥
नाभिमन्त्रञ्च विष्टभ्य वेगं कृत्वा प्रणश्यति । मारुते हृत्कटीनाभिपायुवङ्क्षणवेदनाः ॥११॥
सशब्दो निःसरेद्वायुर्वहते मूत्रमल्पकम् । नातिमात्रं भवेल्लौल्यं नरस्य विरसं मुखम् ॥१२॥
तत्र वातोदरे शोथः पाणिपान्मुखकुक्षिषु । कुक्षिपार्श्वोदरकटीपृष्ठरुक्पर्वभेदनम् ॥१३॥
शुष्ककासाङ्गमर्दाधोगुरुता मलसंग्रहः । श्यामारुणत्वगादित्वं मुखे च रसवृद्धिता ॥१४॥

सतोदभेदमुदरं नीलकृष्णशिराततम् । आध्मातमुदरे शब्दमद्भुतं वा करोति सः ॥१५॥
वायुश्चात्र सरुक्शब्दं विधत्ते सर्वथागतिः । पित्तोदरे ज्वरो मूर्च्छा दाहित्वं कटुकास्यता ॥१६॥
भ्रमोऽतीसारः पीतत्वं त्वगादावुदरं हरित् । पीतताम्रशिरादित्वं सस्वेदं सोष्म दह्यते ॥१७॥
धूमायति मृदुस्पर्शं क्षिप्रपाकं प्रदूयते । श्लेष्मोदरेषु सदनं स्वेदश्वयथुगौरवम् ॥१८॥
निद्रा क्लेशोऽरुचिः श्वासः कासः शुक्लत्वगादिता । उदरं तिमिरं स्निग्धं शुक्लकृष्णशिरावृतम् ॥
नीरातिवृद्धौ कठिनं शीतस्पर्शं गुरुं स्थिरम् । त्रिदोषकोपने तैस्तैस्त्रिदोषजनितैर्मलैः ॥२०॥
सर्वदूषणदुष्टाश्च सरक्ताः सञ्चिता मलाः । कोष्ठं प्राप्य विकुर्वाणाः शोषमूर्च्छाभ्रमान्वितम् ॥२१॥
कुर्य्युस्त्रिलिङ्गमुदरं शीघ्रपाकं सुदारुणम् । वर्द्धते तच्च सुतरां शीतवातप्रदर्शने ॥२२॥
अत्यशनाच्च संक्षोभाद्यानपानादिचेष्टितैः । अविहितैश्च पानाद्यैर्वमनव्याधिकर्षणैः ॥२३॥
वामपार्श्वस्थिता प्लीहा च्युतस्थाना विवर्द्धते । शोणिताद्वा वसादिभ्यो विवृद्धश्च विवर्द्धयेत् ॥
सोऽष्ठीला चातिकठिनः प्रोन्नतः कूर्मपृष्ठवत् । क्रमेण वर्द्धमानश्च कुक्षौ व्याततिमाहरेत् ॥२५॥
श्वासकाशपिपासास्यवैरस्याध्मानकज्वरैः । पाण्डुत्वमूर्च्छा छर्दिश्च दाहमोहैश्च संयुतः ॥
अरुणाभं विचित्राभं नीलहारिद्रराजिमत् । उदावर्त्तेन चानाहमोहहृद्दहनज्वरैः ॥२७॥
गौरवारुचिकाठिन्यैर्विघातभ्रमसंक्रमात् । प्लीहवद्दक्षिणात्पार्श्वात्कुर्य्याद्यकृदपि च्युतम् ॥२८॥
पक्वे भूते यकृति च सदा बद्धे मले गुदे । दुर्नामभिरुदावर्त्तैरन्यैर्वा पीड़ितो भवेत् ॥२९॥
वर्चःपित्तकफान्वद्धान्करोति कुपितोऽनिलः । अपानो जठरे तेन संरुद्धो ज्वररुग्भवः ॥३०॥
कासः श्वासोरुसदनं शिरोऽङ्गनाभिपार्श्वरुक् । मलासर्गोऽरुचिश्छर्दिरुदरं मलमारुतम् ॥३१॥
स्थिरनीलारुणशिराजालैरुदरमावृतम् । नाभेरुपरि च प्रायो गोपुच्छाकृति जायते ॥३२॥
अस्थ्यादिशल्यैरन्यैश्च विद्धे चैवोदरे तथा । पच्यते यकृतादिश्च तच्छिद्रैश्च सरन्बहिः ॥३३॥
आम एव गुदादेति ततोऽल्पाल्पः सकृद्रसः । स तु विकृतगन्धोऽपि पिच्छिलः पीतलोहितः ॥
शेषश्चापूर्य्य जठरं घोरमारभते ततः । वर्द्धते तदधो नाभेराशु चैति जलात्मताम् ॥३५॥
उद्रिक्ते दोषरूपे च व्याप्ते च श्वासतृड्भ्रमैः । छिद्रोदरमिदं प्राहुः परिस्रावीति चापरे ॥३६॥
प्रवृत्तः स्नेहपानादिः सहसानन्दपायिनः । अत्यम्बुपानान्मन्दाग्नेः क्षीणस्यातिकृशस्य च ॥
रुद्धाम्लमार्गाननिलः कफश्च जलमूर्च्छितः, वर्द्धते तु तदेवाम्बु तन्मात्राद्विन्दुराशितः ॥३८॥
तत्कोपादुदरं तृष्णागुदश्रुतिरुजान्वितम् । कासश्वासारुचियुतं नानावर्णशिराततम् ॥३९॥
तोयपूर्णान्मृदुस्पर्शात्सदृशं क्षोभवेपथुः । दकोदरं स्थिरं स्निग्धं नाड़ीमावृत्य जायते ॥४०॥
उपेक्षायाञ्च सर्वेषां स्वस्थानां परिचालिताः । पाका द्रवा द्रवीकुर्य्युः सन्धिस्रोतोमुखान्यपि ॥

स्वेदे चैव तु संरुद्धे मूर्च्छिताश्चान्तरस्थितः । तदेवोदरमापूर्य्य कुर्य्यात्तदोदरामयम् ॥४२॥
गुरूदरं स्थितं वृत्तमाहतञ्च न शब्दकृत् । बलहीनं तथा घोरं नाड्यां स्पृष्टञ्च सर्पति ॥४३॥
शिरान्तर्द्धानमुदरे सर्वलक्षणमुच्यते । वातपित्तकफप्लीहसन्निपातोदकोदरम् ॥४४॥
पश्चाच जातसलिलं विष्टम्भोपद्रवान्वितम् । जन्मनैवोदरं सर्वं प्रायः कृच्छ्रतमं मतम् ॥४५॥

इति श्रीगारुड़े महापुराणे उदरनिदानं नाम एकषष्ट्यधिक-
शततमोऽध्यायः ॥१६१॥

द्विषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

पाण्डुशोथनिदानञ्च श्रृणु सुश्रुत वच्मि ते । पित्तप्रधानाः कुपिता यथोक्तैः कोपनैर्मलाः ॥ १ ॥
तत्र नीतेन बलिना क्षिप्ताक्षिप्तं यदि स्थितम् । धमनीर्दशमीः प्राप्य व्याप्नुवन्सकलां तनुम् ॥२॥
श्लेष्मत्वगसृङ्मांसानि प्रदूष्यन्त्येवमाश्रितम् । त्वङ्मांसयोस्तु कुरुते त्वचि वर्णाः पृथग्विधाः ॥
स्वयं हरिद्राहारिद्रं पाण्डुत्वं तेषु चाधिकम् । वातोऽयं प्राहुरित्युक्तः स रोगस्तेन गौरवम् ॥४॥
धातूनां स्पर्शशैथिल्यमामजश्च गुणत्त्वयः । ततोऽल्परक्तमेदोऽस्थिनिःसारः स्यात् श्लथेन्द्रियः ॥
शीर्यमाणैरिवाङ्गैस्तु द्रवता हृदयेन च । शूलाक्षिकूटवदनस्तैमित्यं तत्र लालया ॥ ६ ॥
हीनतृट् शिशिरद्वेषी शीर्णलोमा हतानलः । समशक्तिज्वरी श्वासी कर्णशूली तथा भ्रमी ॥ ७ ॥
स पञ्चधा पृथग्दोषैः समस्तैर्मृत्तिकादनात् । प्राग्रूपमस्य हृदयस्यन्दनं रुक्षता त्वचि ॥ ८ ॥
अरुचिः पीतमूत्रत्वं स्वेदाभावोऽल्पमूत्रता । मदः समानिलात्तत्र गाढ्रुक्क्लेदगात्रता ॥ ६ ॥
कृष्णरुक्षारुणशिरानखविण्मूत्रनेत्रता । शोथो नासास्यवैरस्यं विट्शोषः पार्श्वमूर्च्छना ॥१०॥
पित्ते हरितपित्ताभः शिरादिषु ज्वरस्तमः । तृट्शोषमूर्च्छादौर्गन्ध्यं शीतेच्छा कटुवक्त्रता ॥११॥
विड्भेदोऽम्लको दाहः कफाच हृदयार्द्रता । तन्द्रा लवणवक्त्रत्वं रोमहर्षः स्वरक्षयः ॥१२॥
कासश्छर्दिश्च निचयान्निष्टलिङ्गोऽतिदुःसहः । उत्कर्षानिलपित्तेन कटुर्वा मधुरः कफः ॥१३॥
दूषयित्वा वसादींश्च रौक्षाद्रक्तविमोक्षणम् । स्रोतसां संक्षयं कुर्य्यादनु रुद्ध्वा च पूर्ववत् ॥१४॥
पाण्डुरोगे त्वयं यातं नाभिपादास्यमेहनम् । पुरीषं कृमिवन्मुञ्चेद्भिन्नं सास्रं कफान्वितम् ॥१५॥
यः पित्तरोगी सेवेत पित्तलं तस्य कामलम् । कोष्ठशाखोद्गतं पित्तं दग्ध्वासृङ्मांसमाहरेत् १६॥
हारिद्रमूत्रनेत्रत्वं मुखवक्त्रशकृत्तथा । दाही विपाकतृष्णावान्भेकाभो दुर्बलेन्द्रियः ॥१७॥

भवेत्पित्तानुगः शोथः पाण्डुरोगावृतस्य च । उपेक्षया च शोथाद्याः सकृच्छ्राः कुम्भकामलाः ॥
हरितश्यामपित्तत्वं पाण्डुरोगो यदा भवेत् । वातपित्तभ्रमस्तृष्णा स्त्रीषु हर्षो मृदुज्वरः ॥१९॥
तन्द्रा वा चानलभ्रंशस्तं वदन्ति हलीमकम् । अलसञ्चाति महति तेषां पूर्वमुपद्रवः ॥२०॥
शोथः प्रधानः कथितः स एवातो निगद्यते । पित्तरक्तकफान्वायुर्दुष्टो दुष्टान् बहिःशिराः ॥२१॥
नीत्वा रुद्धगतिस्तैर्हि कुर्यात्त्वङ्मांससंश्रयम् । उत्सेधं संहतं शोथं तमाहुर्निचयादतः ॥२२॥
सर्वं हेतुविशेषैस्तु रूपभेदान्नवात्मकम् । दोषैः पृथग्द्वयैः सर्वैरभिघाताद्विषादपि ॥ २३ ॥
तदेव निजमागन्तु सर्वाङ्गे कामजं तु तत् । पृथून्नताग्रग्रथिता विशेषैश्च त्रिधा विदुः ॥ २४ ॥
सामान्यहेतुः शोथानां दोषजाता विशेषतः । व्याधिकर्मोपवासादिक्षीणस्य भवति द्रुतम् ॥२५॥
अतिमात्रं यथान्यस्य गुरुरत्यन्तशीतलम् । लवणक्षारतीक्ष्णाम्लशाकाम्बुस्वप्नजागरम् ॥२६॥
रोधो वेगस्य वल्लूरमजीर्णश्रममैथुनम् । पच्यते मार्गगमनं यानेन क्षोभिणापि वा ॥२७॥
श्वासकासातीसारार्शोजठरप्रदरज्वरः । विष्टम्भालसकच्छर्दिहिक्काविसर्पपाण्डु च ॥२८॥
ऊर्ध्वशोथमधो वस्तौ मध्ये कुर्वन्ति मध्यगाः । सर्वाङ्गगाः सर्वगतः प्रत्यगेति तदाश्रयः ॥२९॥
तत्पूर्वरूपं दवथुः शिरायामङ्गगौरवम् । वाताच्छोथश्चलो रूक्षः खररोमारुणोऽसितः ॥३०॥
शङ्खबस्त्यन्त्रभृशार्त्तिभेदी भेदाप्रसुप्तिमान् । वातोत्तानः समः शीघ्रमुन्नमेत्पीडिता तनुः ॥३१॥
स्निग्धस्तु मर्दनैः शाम्येद्रात्रावल्पो दिवा महान् । त्वक्सर्षपलिप्ते च तस्मिंश्चिमिचिमायते ॥३२॥
पीतरक्तासिताभासः पित्तजातश्च शोषकृत् । शीघ्रं नासौ वा प्रशमेन्मध्ये प्राग्दहते तनुः ॥३३॥
सतृड्दाहज्वरस्वेदो भ्रमक्लेशमदभ्रमाः । साभिलाषी शकृद्भेदी गन्धः स्पर्शसहो मृदुः ॥३४॥

कण्डूमान् पाण्डुरोमा त्वक्कठिनः शीतलो गुरुः ।
स्निग्धः श्लक्ष्णः स्थिरः शूलो निद्राच्छर्द्यग्निमान्द्यकृत् ॥ ३५ ॥

आघातेन च शस्त्रादिच्छेदभेदक्षतादिभिः । हिमानिलोदध्यनिलैर्भल्लातकपिकच्छुजैः ॥३६॥
रसैः शूकैश्च संस्पर्शात् श्वयथुः स्याद्विसर्पवान् । भृशोष्मा लोहिताभासः प्रायशः पित्तलक्षणः ३७॥
विषजः सविषप्राणिपरिसर्पणमूत्रणात् । दंष्ट्रादन्तनखाघातादविषप्राणिनामपि ॥३८॥
विण्मूत्रशुक्रोपहतमलवद्वस्त्रशङ्करात् । विषवृक्षानिलस्पर्शाद्गरयोगावचूर्णनात् ॥३९॥
मृदुश्चलोऽवलम्बी च शीघ्रो दाहरुजाकरः । नवोऽनुपद्रवः शोथः साध्योऽसाध्यः पुरेरितः ४०॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे पाण्डुशोथनिदानं नाम
द्विषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१६२॥

———

त्रिषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

विसर्पादिनिदानं ते वक्ष्ये सुश्रुत तच्छृणु । स्याद्विसर्पो विघातात्तु दोषैर्दुष्टैश्च शोथवत् ॥१॥
अधिष्ठानञ्च तं प्राहुर्बाह्यं तत्र भयाच्छ्रमात् । यथोत्तरञ्च दुःसाध्यस्तत्र दोषो यथायथम् ॥२॥
प्रकोपनैः प्रकुपिता विशेषेण विदाहिभिः । देहे शीघ्रं विशन्तीह तेऽन्तरे हि स्थिता बहिः ॥३॥
तृष्णाभियोगाद्वेगानां विषमाच्च प्रवर्त्तनात् । आशु चाग्निबलभ्रंशादतो बाह्यं विसर्पयेत् ॥४॥
तत्र वातात्स वीसर्पो वातज्वरसमव्यथः । शोथस्फुरणनिस्तोदभेदायासार्त्तिहर्षवान् ॥५॥
पित्ताद्द्रुतगतिः पित्तज्वरलिङ्गोऽतिलोहितः । कफात्कण्डूयुतः स्निग्धः कफज्वरसमानरुक् ॥६॥
सन्निपातसमुत्थश्च सर्वलिङ्गसमन्वितः । सदोषलिङ्गैश्चीयन्ते सर्वैः स्फोटैरुपेक्षितः ॥७॥
वातपित्ताज्ज्वरच्छर्दिमूर्च्छातीसारतृड्भ्रमैः । ग्रन्थिभेदाग्निसदनतमकारोचकैर्युतः ॥८॥
करोति सर्वमङ्गञ्च दीप्ताङ्गारावकीर्णवत् । यं यं देशं विसर्पश्च विसर्पति भवेत् स सः ॥९॥
शान्ताङ्गारासितो नीलो रक्तो वाशु च चीयते । अग्निदग्ध इव स्फोटैः शीघ्रगत्वाद्द्रुतं स च ॥
मर्मानुसारी वीसर्पः स्याद्वातोऽतिबलस्ततः । व्यथतेऽङ्गं हरेत्संज्ञां निद्राञ्च श्वासमीरयेत् ॥११॥
हिक्काञ्च स गतोऽवस्थामीदृशीं लभते न ना । क्वचिन्मर्मारतिग्रस्तो भूमिशय्यासनादिषु ॥१२॥
चेष्टमानस्ततः क्लिष्टो मनोदेहप्रमोहवान् । दुष्प्रबोधोऽश्नुते निद्रां सोऽग्निवीसर्प उच्यते ॥१३॥
कफेन रुद्धः पवनो भित्त्वा तं बहुधा कफम् । रक्तं वा वृद्धरक्तस्य त्वक्शिरास्नायुमांसगम् १४॥
दूषयित्वा तु दीर्घानुवृत्तस्थूलस्वरात्मिकाम् । ग्रन्थीनां कुरुते मालां सरक्तां तीव्ररुग्ज्वराम् १५॥
श्वासकासातीसारास्यशोषहिक्कावमिभ्रमैः । मोहवैवर्ण्यमूर्च्छाङ्गभङ्गाग्निसदनैर्युताम् ॥
इत्ययं ग्रन्थिवीसर्पः कफमारुतकोपजः ॥ १६ ॥

कफपित्ताज्ज्वरः स्तम्भो निद्रा तन्द्रा शिरोरुजा । अङ्गावसादविक्षेपौ प्रलापारोचकभ्रमाः १७॥
मूर्च्छाग्निहानिर्भेदोऽस्थ्नां पिपासेन्द्रियगौरवम् । आमोपवेशनं लेपः स्रोतसां स च सर्पति १८॥
प्रायेणामाशयं गृह्णन्नेकदेशं न चातिरुक् । पीडकैरवकीर्णोऽतिपीतलोहितपाण्डुरैः ॥१९॥
स्निग्धोऽसितो मेचकाभो मलिनः शोथवान् गुरुः । गम्भीरपाकः प्रायोष्मस्पृष्टः क्लिन्नोऽवदीर्य्यते ॥
पक्ववच्छीर्णमांसश्च स्पष्टस्नायुशिरागणः । शवगन्धी च वीसर्पः कर्दमाख्यमुशन्ति तम् ॥२१॥
बाह्यहेतोः क्षतात्क्रुद्धः स रक्तपित्तमीरयन् । वीसर्पं मारुतः कुर्य्यात्कुलत्थसदृशैश्चितम् ॥२२॥
स्फोटैः शोथज्वररुजादाहाढ्यं श्यावशोणितम् । पृथक्दोषैस्त्रयः साध्या द्वन्द्वजाश्चानुपद्रवाः ॥

असाध्याः कृतसर्वोत्थाः सर्वे चाक्रान्तमर्मणः। शीर्णस्नायुशिरामांसाः क्लिन्नाश्च शवगन्धयः २४॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे विसर्पनिदानं नाम
त्रिषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१६३॥

चतुःषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

मिथ्याहारविहारेण विशेषेण विरोधिना। साधुनिन्दावधाद् युद्धहरणाद्यैश्च सेवितैः ॥१॥
पाप्मभिः कर्मभिः सद्यः प्राक्तनैः प्रेरिता मलाः। शिराः प्रपद्य तैर्युक्तास्त्वग्वसारक्तमामिषम् ॥२॥
दूषयन्ति शुष्कीकृत्य निश्चरन्तस्ततो बहिः। त्वचः कुर्वन्ति वैवर्ण्यं शिष्टाः कुष्ठमुशन्ति तम् ॥३॥
कालेनोपेक्षितं यत्स्यात् सर्वं कुष्ठानि तद्वपुः। प्रपद्य धातून् बाह्यान्तः सर्वान् संक्लेद्य चावहेत् ४॥
सस्वेदक्लेदसङ्कोचान् क्रिमीन् सूक्ष्मांश्च दारुणान्। लोमत्वक्स्नायुधमनीराक्रामति यथाक्रमम्॥५॥
भस्माच्छादितवत्कुर्य्याद्बाह्यं कुष्ठमुदाहृतम्। कुष्ठानि सप्तधा दोषैः पृथग्द्वन्द्वैः समागतैः ॥६॥
सर्वेष्वपि त्रिदोषेषु व्यपदेशोऽधिकस्ततः। वातेन कुष्ठं कापालं पित्तेनौदुम्बरं कफात् ॥७॥
मण्डलाख्यं विचर्चीं च ऋष्याख्यं वातपित्तजम्। चर्मैककुष्ठं किटिमं सिध्मालसविपादिकाः ॥८॥
वातश्लेष्मोद्भवा श्लेष्मपित्ताद्दद्रुशतारुषी । पुण्डरीकं सविस्फोटं पामा चर्मदलं तथा ॥९॥
सर्वेभ्यः काकणं पूर्वत्रिकं दद्रु सकाकणम्। पुण्डरीकर्ष्यजिह्वे च महाकुष्ठानि सप्त तु ॥१०॥
अतिश्लक्ष्णखरस्पर्शस्वेदास्वेदविवर्णताः। दाहः कण्डूस्त्वचि स्वापस्तोदः कोठोन्नतिस्तमः ॥
व्रणानामधिकं शूलं शीघ्रोत्पत्तिश्चिरस्थितिः। रूढानामपि रुक्षत्वं निमित्तेऽल्पेऽतिकोपनम् १२॥
रोमहर्षोऽसृजः कार्ष्ण्यं कुष्ठलक्षणमग्रजम्। कृष्णारुणकपालाभं यद्रूक्षं परुषं तनु ॥१३॥
विस्तृताकृतिपर्य्यस्तं दूषितैर्लोमभिश्चितम्। कापालं तोदबहुलं तत् कुष्ठं विषमं स्मृतम् ॥१४॥
उदुम्बरफलाभासं कुष्ठमौदुम्बरं वदेत्। वर्त्तुलं बहुलक्लेदयुक्तं दाहरुजाधिकम् ॥१५॥
असंच्छन्नमदरणं कृमिवत् स्यादुदुम्बरम्। स्थिरं स्त्यानं गुरु स्निग्धं श्वेतरक्तं मलान्वितम्॥१६॥
अन्योन्यासक्तमुच्छूनबहुकण्डूस्रुतिकृमिम्। श्लक्ष्णपीताभसंयुक्तं मण्डलं परिकीर्त्तितम् ॥१७॥
सकण्डूपिडका श्यावा सक्लेदा च विचर्चिका। परुषं तत्र रक्तान्तमन्तः श्यामं समुन्नतम् ॥१८॥
ऋष्यजिह्वाकृति प्रोक्तं ऋष्यजिह्वं बहुक्रिमि। हस्तिचर्मखरस्पर्शं चर्माख्यं कुष्ठमुच्यते ॥१९॥
अस्वेदश्च मत्स्यशल्कसन्निभं किटिमं पुनः। रुक्षाग्निवर्णं दुःस्पर्शं कण्डूमत् परुषासितम् ॥२०॥

अन्तरुक्तं बहिःस्निग्धमन्तर्घृष्टं रजः किरेत् । श्लक्ष्णस्पर्शं तनु स्निग्धं स्वच्छमस्वेदपुष्पवत् ॥२१॥
प्रायेण चोर्ध्वकार्श्यञ्च कुण्डैः कण्डूपरैश्चितम् । रक्तैरलंशुका पाणिपादे कुर्य्याद्विपादिका ॥२२॥
तीव्रार्त्तगाढ़कण्डूञ्च सरागपिडकाचितम् । दीर्घप्रतानदूर्वावदतसीकुसुमच्छवि ॥२३॥
उच्छूनमण्डलो दद्रुः कण्डूमानिति कथ्यते । स्थूलमूलं सदाहार्त्ति रक्तस्रावं बहुव्रणम् ॥२४॥
सदाहकक्लेदरुजं प्रायशः सर्वजन्म च । रक्ताक्तमण्डलं पाण्डु कण्डूदाहरुजान्वितम् ॥२५॥
शोत्सेधमाचितं रक्तैः पर्णपत्रमिवाम्बुभिः । पुण्डरीकं भवेत्तद्धि चितं स्फोटैः सितारुणैः ॥२६॥
विस्फोटपिटका पामा कण्डूक्लेदरुजान्विता । सूक्ष्मा श्यामारुणा रुक्षा प्रायः स्फिक्पाणिकूर्परे ॥
सस्फोटसंस्पर्शासहं कण्डूरक्तातिदाहवत् । रक्तदलं चर्मदलं काकणं तीव्रदाहरुक् ॥२८॥
पूर्वरक्तञ्च कृष्णञ्च काकणं त्रिफलोपमम् । कृष्णलिङ्गैर्युतैः सर्वैः स्वस्वकारणतो भवेत् ॥२९॥
दोषभेदाय विहितैरादिशेल्लिङ्गकर्मभिः । कुष्टं स्वदोषानुगतं सर्वदोषगतं त्यजेत् ॥३०॥
कुष्ठोक्तं यच्च यच्चास्थिमज्जशुक्रसमाश्रयम् । कृच्छ्रं मेदोगतञ्चैव याप्यं साध्यास्थिमांसगम् ॥३१॥
अकृच्छ्रं कफवातोत्थं त्वग्गतं त्वमलञ्च यत् । तत्र त्वचि स्थिते कुष्ठे काये वैवर्ण्यरुक्षता ॥३२॥
स्वेदतापश्वयथवः शोणिते पिशिते पुनः । पाणिपादाश्रिताः स्फोटाः क्लेशात् सन्धिषु चाधिकम् ॥
दोषस्याभीक्ष्णयोगेन दलनं स्याच्च मेदसि । नातिसंज्ञास्ति मज्जास्थिनेत्रवेगस्वरक्षयः ॥३४॥
क्षते च क्रिमिभिः शुक्रे स्वदारापत्यबाधनम् । यथा पूर्वाणि सर्वाणि स्वलिङ्गानि मृगादिषु ॥३५॥
कुष्ठैकसम्भवं श्वित्रं किलासं दारुणं भवेत् । निर्दिष्टमपरिस्रावि त्रिधातूद्भवसंश्रयम् ॥३६॥
वाताद्रुक्षारुणं पित्तात्ताम्रं कमलपत्रवत् । सदाहं रोमविध्वंसि कफात् श्वेतं घनं गुरु ॥३७॥
सकण्डूरं क्रमाद्रक्तमांसमेदःसु चादिशेत् । वर्णेनैवेदृगुभयं कृच्छ्रं तत् चोत्तरोत्तरम् ॥३८॥
अशुक्लरोमबहुलमसंश्लिष्टमथो नवम् । अनग्निदग्धजं साध्यं श्वित्रं वर्ज्यमतोऽन्यथा ॥३९॥
गुह्यपाणितलौष्ठेषु जातमप्यचिरन्तनम् । वर्जनीयं विशेषेण किलासं सिद्धिमिच्छता ॥४०॥
स्पर्शैकाहारसङ्गादिसेवनात् प्रायशो गदाः । एकशय्यासनाच्चैव वस्त्रमाल्यानुलेपनात् ॥४१॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे कुष्ठरोगनिदानं नाम

चतुःषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१६४॥

पञ्चषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

क्रिमयश्च द्विधा प्रोक्ता बाह्याभ्यन्तरभेदतः । बहिर्मलकफासृग्विड्जन्मभेदाच्चतुर्विधाः ॥१॥

नामतो विंशतिविधा बाह्यास्तत्र मलोद्भवाः । तिलप्रमाणसंस्थानवर्णाः केशाम्बराश्रयाः ॥२॥
बहुपादाश्च सूक्ष्माश्च यूका लिक्षाश्च नामतः । द्विधा ते कोठपिड़काः कण्डूगण्डान् प्रकुर्वते ॥३॥
कुष्ठैकहेतवोऽन्तर्जाः श्लेष्मजा बाह्यसम्भवाः । मधुरान्नगुड़क्षीरदधिमत्स्यनवौदनैः ॥४॥
कफादामाशये जाता वृद्धाः सर्पन्ति सर्वतः । पृथुव्रध्ननिभाः केचित्केचिद् गण्डूपदोपमाः ॥५॥
रूढ़धान्याङ्कुराकारास्तनुदीर्घास्तथाणवः । श्वेतास्ताम्रावभासाश्च नामतः सप्तधा तु ते ॥६॥
अन्त्रादा उदरावेष्टा हृदयादा महागुदाः । च्युरवो दर्भकुसुमाः सुगन्धास्ते च कुर्वते ॥७॥
हृल्लासमास्यश्रवणमविपाकमरोचकम् । मूर्च्छाच्छर्दिज्वरानाहकार्श्यक्षवथुपीनसान् ॥८॥
रक्तवाहिशिरास्थानरक्तजा जन्तवोऽणवः । अपादा वृत्तताम्राश्च सौक्ष्मयात्केचिददर्शनाः ॥
केशादा रोमविध्वंसा रोमद्वीपा उदुम्बराः । षट् ते कुष्ठैककर्माणः सहसौरसमातरः ॥१०॥
पक्वाशये पुरीषोत्था जायन्तेऽधोविसर्पिणः । वृद्धास्ते स्युर्भवेयुश्च ते यदामाशयोन्मुखाः ॥११॥
तदास्योद्गारनिःश्वासविड्गन्धानुविधायिनः । पृथुवृत्ततनुस्थूलाः श्यावपीतसितासिताः ॥१२॥
ते पञ्च नाम्ना क्रिमयः ककेरुकमकेरुकाः । सौसुरादाः सशूलाख्या लेलिहा जनयन्ति हि १३॥
विड्भेदशूलविष्टम्भकार्श्यपारुष्यपाण्डुताः । रोमहर्षाग्निसदनं गुदकण्डूर्विमार्गगाः ॥१४॥

इति श्रीगारुड़े महापुराणे क्रिमिनिदानं नाम
पञ्चषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१६५॥

षट्षष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

वातव्याधिनिदानं ते वक्ष्ये सुश्रुत तच्छृणु । सर्वथानर्थकथने विघ्न एव च कारणम् ॥ १ ॥
अदृष्टदुष्टपवनशरीरमविशेषतः । स विश्वकर्मा विश्वात्मा विश्वरूपः प्रजापतिः २॥
स्रष्टा धाता विभुर्विष्णुः संहर्त्ता मृत्युरन्तकः । तद्वदुक्तश्च यत्नेन यतितव्यमतः सदा ॥ ३ ॥
तस्योक्ते दोषविज्ञाने कर्म प्राकृतवैकृतम् । समासव्यासतो दोषभेदानामवधाय च ॥ ४ ॥
प्रत्येकं पञ्चधा वीरो व्यापारश्चेह वैकृतः । तस्योच्यते विभागेन सनिदानं सलक्षणम् ॥ ५ ॥
धातुक्षयकरैर्वायुः क्रुद्धो नातिनिषेव्यते । चतुःस्रोतोऽवकाशेषु भूयस्तान्येव पूरयेत् ॥ ६ ॥
तेभ्यस्तु दोषपूर्णेभ्यः प्रच्छाद्य विवरं ततः । तत्र वायुः सकृत्क्रुद्धः शूलानाहान्त्रकूजनम् ७ ॥
मलरोधं स्वरभ्रंशं दृष्टिपृष्ठकटिग्रहम् । करोत्येव पुनः काये कृच्छ्रानन्यानुपद्रवान् ॥ ८ ॥

आमाशयोत्थं वमथुश्वासकासविसूचिकाः । कण्ठूपरोधधर्मादिव्याधीनूर्ध्वञ्च नाभितः ॥ ६ ॥
स्रोतादिष्विन्द्रियाबाधं त्वचि स्फोटनरुक्षताम् । चक्रे तीव्ररुजाश्वासगरामयविवर्णताः ॥१०॥
अन्त्रस्यान्तश्च विष्टम्भमरुचिं कृशता भ्रमम् । मांसमेदोगतग्रन्थि चर्मादावुपकर्कशम् ॥११॥
गुर्वङ्गं तुद्यतेऽत्यर्थं दण्डमुष्टिहतं यथा । अस्थिस्थः सक्थिमन्यस्थिशूलं तीव्रञ्च लक्षयेत् ॥
मज्जस्थोऽस्थिषु चास्थैर्य्यमस्वप्नं यत्तदा रुजाम् । शुक्रस्य शीघ्रमुत्सङ्गसर्गान्विकृतिमेव वा १३॥
तत्तद्गर्भस्थशुक्रस्थः शिरश्चाशयानविट्कता । तत्र स्थानस्थितः कुर्य्यात्क्रुद्धः श्वयथुकृच्छ्रताम् ॥
जलपूर्णदृतिस्पर्शं शोपं सन्धिगतोऽनिलः । सर्वाङ्गसंश्रयस्तोदभेदस्फुरणभञ्जनम् ॥१५॥
स्तम्भनाक्षेपणं स्वप्नः सन्धिभञ्जनकम्पनम् । यदा तु धमनीः सर्वाः क्रुद्धोऽभ्येति मुहुर्मुहुः ॥
तदाङ्गमाक्षिपत्येष व्याधिराक्षेपणः स्मृतः ॥१६॥

अधः प्रतिहतो वायुर्व्रजेदूर्ध्वं तदा पुनः । तदावष्टभ्य हृदयं शिरःशङ्खौ च पीडयेत् ॥१७॥
स क्षिपेत्परितो गात्रं हनुं वा चास्य नामयेत् । कृच्छ्रादुच्छ्वसितिस्तस्य निमीलन्नयनद्वयम् १८॥
कपोत इव कूजेच्च निःसङ्गः सोपतंत्रकः । स एव वामनासायां युक्तस्तु मरुता हृदि ॥१६॥
प्राप्नोति च मुहुः स्वास्थ्यं मुहुरस्वास्थ्यवान्भवेत् । अभिघातसमुत्थश्च दुश्चिकित्स्यतमो मतः ॥
स्वेदस्तम्भं तदा तस्य वायुच्छिन्नतनुर्यदा । व्याप्नोति सकलं देहं यत्र चायाम्यते पुनः ॥२१॥
अन्तर्धातुगतश्चैव वेगस्तम्भश्च नेत्रयोः । करोति जृम्भां सदनं दशनानां हतोद्यमम् ॥२२॥
पार्श्वयोर्वेदनां बाह्यां हनुपृष्ठशिरोग्रहम् । देहस्य बहिरायामं पृष्ठतो हृदये शिरः ॥२३॥
उरश्चोत्क्षिप्यते तत्र स्कन्धो वा नाम्यते तदा । दन्तेष्वास्ये च वैवर्ण्यं अस्वेदस्तत्र गात्रतः २४॥
बाह्यायामं हनुस्तम्भं ब्रुवते वातरोगिणम् । विण्मूत्रमसृजं प्राप्य ससमीरसमीरणाः ॥२५॥
आयच्छन्ति तनोर्दोषाः सर्वमापादमस्तकम् । तिष्ठतः पाण्डुमात्रस्य व्रणायामः सुवर्द्धितः ॥२६॥
नात्र वेगे भवेत्स्वास्थ्यं सर्वेष्वाक्षेपणेन तत् । जिह्वाविलेखनादुष्णभक्षणादतिमानतः ॥२७॥
कुपितो हनुमूलस्थः स्तम्भयित्वानिलो हनुम् । करोति विवृतास्यत्वमथवा संवृतास्यताम् ॥२८॥
हनुस्तम्भः स तेन स्यात्कृच्छ्राच्चर्वणभाषणम् । वाग्वाहिनीशिरास्तम्भो जिह्वां स्तम्भयतेऽनिलः ॥
जिह्वास्तम्भः स तेनान्नपानवाक्येष्वनीशता । शिरसा भारहरणादतिहास्यप्रभाषणात् ॥३०॥
विषमादुपधानाच्च कठिनानाञ्च चर्वणात् । वायुर्विवर्द्धते तैश्च वातलैरूर्ध्वमास्थितः ॥३१॥
वक्रीकरोति वक्त्रञ्च उच्चैर्हसितमीक्षितम् । ततोऽस्य कुरुते मूर्द्धा वाक्शक्तिं स्तब्धनेत्रताम् ॥
दन्तचालं स्वरभ्रंशः श्रुतिहानीक्षितग्रहः । गन्धाज्ञानं स्मृतिध्वंसस्त्रासः श्वासश्च जायते ३३॥
निष्ठीवः पार्श्वतोदश्च एकस्याक्ष्णो निमीलनम् । जत्रोरूर्ध्वं रुजस्तीव्राः शरीरार्द्धधरोऽपि वा३४॥

तमाहुरर्दितं केचिदेकाङ्गमथ चापरे । रक्तमाश्रित्य च शिराः कुर्यान्मूर्द्धधराः शिराः ३५॥
रुक्षः सवेदनः कृष्णः सोऽसाध्यः स्याच्छिरोग्रहः । तनुं गृहीत्वा वायुश्च शिरास्नायुस्तथैव च ॥
पक्षमन्यतरं हन्ति पक्षाघातः स उच्यते । कृत्स्नस्य कायस्यार्द्धं स्यादकर्मण्यमचेतनम् ॥३७॥
एकाङ्गरोगतां केचिदन्ये कच्चरुजो विदुः । सर्वाङ्गरोधस्तम्भश्च सर्वकायाश्रितेऽनिले ॥३८॥
शुद्धवातकृतः पक्षः कृच्छ्रसाध्यतमो मतः । कृच्छ्रश्चान्येन संसृष्टो विवृद्धः क्षयहेतुकः ॥३९॥
आमबद्धायनः कुर्य्यात्संस्तभ्याङ्गं कफान्वितः । असाध्य एव सर्वो हि भवेद्दण्डारतानकः ॥४०॥
अंसमूलोत्थितो वायुः शिराः संकुच्य तत्रगः । बहिः प्रस्यन्दितहरं जनयत्येव बाहुकम् ॥४१॥
तलं प्रत्यङ्गुलीनां याः कण्डरा बाहुपृष्ठतः । बाह्वोः कर्मक्षयकरी विश्वाची वेति सोच्यते ॥४२॥
वायुः कट्याश्रितः सक्थ्नः कण्डरामाक्षिपेद् यदा । तदा खञ्जो भवेज्जन्तुः पङ्गुः सक्थ्नोर्द्वयोर्वधात्॥
कम्पते गमनारम्भे खञ्जन्निव च गच्छति । कलायखञ्जं तं विद्यान्मुक्तसन्धिप्रबन्धनम् ॥४४॥
शीतोष्णद्रवसंशुष्कगुरुस्निग्धैश्च सेवितैः । जीर्णाजीर्णे तथायासक्षोभस्निग्धप्रजागरैः ॥४५॥
सश्लेष्ममेदः समये परमत्यर्थसञ्चितम् । अभिभूयेतरं दोषं शरीरं प्रतिपद्यते ॥४६॥
सक्थ्यस्थीनि प्रपूर्य्यान्तः श्लेष्मणा स्तम्भितेन तत् । तदास्थि स्नाति तेनोरोस्तथा शीतानिलेन तु ॥
श्यामाङ्गमङ्गस्तैमित्यतन्द्रामूर्च्छारुचिज्वरैः । तमूरुस्तम्भमित्याह बाह्यवातमथापरे ॥४८॥
वातशोणितसंशोथो जानुमध्ये महारुजः । ज्ञेयः क्रोष्टुकशीर्षस्तु स्थूलक्रोष्टुकशीर्षवत् ॥४९॥
रुक्पादविषमन्यस्ते श्रमाद्वा जायते यदा । वातेन गुल्फमाश्रित्य तमाहुर्वातकण्टकम् ॥५०॥
पार्ष्णिप्रत्यङ्गुलीनामौ कण्ठे वा मारुतार्दिते । सातिक्षेपं निगृह्णाति गृध्रसीं तां प्रचक्षते ॥५१॥
हृष्येते चरणौ यस्य भवतश्चापि सुप्तकौ । पादहर्षः स विज्ञेयः कफमारुतकोपजः ॥५२॥
पादयोः कुरुते दाहं पित्तासृक्सहितोऽनिलः । विशेषतश्चंक्रमतः पाददाहं तमादिशेत् ॥५३॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे वातव्याधिनिदानं नाम षट्षष्ट्यधिक-
शततमोऽध्यायः ॥१६६॥

सप्तषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

वातरक्तनिदानं ते वक्ष्ये सुश्रुत तच्छृणु । विरुद्धाध्यशनक्रोधदिवास्वप्नप्रजागरैः ॥ १ ॥
प्रायशः सुकुमाराणां मिथ्याहारविहारिणाम् । स्थूलानां सुखिनाञ्चापि कुप्यते वातशोणितम् ॥

अभिघातादशुद्धेश्च नृणामसृजि दूषिते । वातलैः शीतलैर्वाथ वृद्धः क्रुद्धो विमार्गगः ॥ ३ ॥
तादृशैवासृजा रुद्धः प्राक्तदेव प्रदोषयेत् । आद्यं वातं गुदं वादं बलासं वातशोणितम् ॥ ४ ॥
तदा दुर्नामभिः स्तब्धं पूर्वस्यादौ प्रधावति । विशेषाद्गमनाद्यैश्च प्रलम्बस्तस्य लक्षणम् ॥ ५ ॥
भविष्यतः कुष्ठसमं तथा साम्बुदसंज्ञकम् । जानुजङ्घोरुकट्यसहस्तपादाङ्गसन्धिषु ॥ ६ ॥
कण्डूस्फुरणनिस्तोदभेदगौरवसुप्तताः । भूत्वा भूत्वा प्रशाम्यन्ति कदा वाविर्भवन्ति च ॥ ७ ॥
पादयोर्मूलमास्थाय कदाचिद्धस्तयोरपि । आखोरिव विषं क्रुद्धः कृत्स्नं देहं विधावति ॥ ८ ॥
त्वङ्मांसाश्रयमुत्तानं तत्पूर्वं जायते ततः । कालान्तरेण गम्भीरं सर्वधातूनभिद्रवेत् ॥ ९ ॥
कट्यादिसंयतस्थाने त्वक्ताम्रश्यावलोहिताः । श्वयथुः ग्रथितः पाकः स वायुश्चास्थिमज्जसु ॥
छिन्दन्निव चरन्त्यन्तश्चक्रीकुर्वंश्च वेगवान् । करोति खञ्जं पङ्गुं वा शरीरे सर्वतश्चरन् ॥
वताधिकेऽधिकन्तत्र शूलस्फुरणभञ्जनम् । शोथस्य रौक्ष्यं कृष्णत्वं श्यावतावृद्धिहानयः ॥१२॥
धमन्यङ्गुलिसन्धीनां सङ्कोचोऽङ्गग्रहोऽतिरुक् । शीतद्वेषानुपशयौ स्तम्भवेपथुसुप्तयः ॥१३॥
रक्ते शोथोऽतिरुक्तोदस्ताम्रश्चिमिचिमायते । स्निग्धरुक्षैः समं नैति कुण्डक्लेदसमन्वितः ॥
पित्ते विदाहः सम्मोहः स्वेदो मूर्च्छा मदस्तृषा । स्पर्शासहत्वं रुग्रावः शोषः पाको भृशोष्मता ॥
कफे स्तैमित्यगुरुतासुप्तिस्निग्धत्वशीतताः । कण्डूर्मन्दा च रुग्द्वन्द्वं सर्वलिङ्गञ्च सङ्करात् ॥१६॥
एकदोषञ्च संसाध्यं याप्यञ्चैव द्विदोषजम् । त्रिदोषजं त्यजेदाशु रक्तपित्तं सुदारुणम् ॥१७॥
रक्तमङ्गे निहन्त्याशु शाखासन्धिषु मारुतः । निवेश्यान्योन्यमावार्य्य वेदनाभिर्हरत्यसून् ॥१८॥
वायौ पञ्चात्मके प्राणे रौक्ष्याचापल्यलङ्घनैः । अत्याहाराभिघाताच्च वेगोदीरणचारणैः ॥१९॥
कुपितश्चक्षुरादीनामुपघातं प्रकल्पयेत् । पीनसो दाहतृट्कासश्वासादिश्चैव जायते ॥२०॥
कण्ठरोधो मलभ्रंशश्छर्द्यरोचकपीनसान् । कुर्य्याच्च गलगण्डादींस्तान् जत्रूमूर्द्धसंश्रयः ॥२१॥
व्यानोऽतिगमनस्नानक्रीडाविषयचेष्टितैः । विरुद्धरुक्षभीहर्षविषादाद्यैश्च दूषितः ॥२२॥
पुंस्त्वोत्साहबलभ्रंशशोकचित्तप्लवज्वरान् । सर्वाकारादिनिस्तोदरोमहर्षं सुप्तताम् ॥२३॥
कुष्ठं विसर्पमन्यच्च कुर्य्यात्सर्वाङ्गसादनम् । समानो विषमाजीर्णशीतसङ्कीर्णभोजनैः ॥२४॥
करोत्यकालशयनजागराद्यैश्च दूषितः । शूलगुल्मग्रहण्यादीन् पक्वत्कामाश्रयान् गदान् ॥२५॥
अपानो रुक्षगुर्वन्नवेगाघातातिवाहनैः । यानयानसमुत्थानचङ्क्रमैश्चातिसेवितैः ॥२६॥
कुपितः कुरुते वेगान् कृच्छ्रान् पक्वाशयाश्रयान् । मूत्रशुक्रप्रदोषार्शोगुदभ्रंशादिकान् वसून् ॥
सर्वाङ्गमाततं साम तन्द्रास्तैमित्यगौरवैः । स्निग्धत्वाद्बोधकालस्य शैत्यशोथाग्निहानयः ॥२८॥
कण्डूरुक्षातिनाशेन तद्विधोपशमेन च । मुक्तिं विद्यान्निरामं तं तन्द्रादीनां विपर्य्ययात् ॥२९॥

वायोरावरणं वातो बहुभेदं प्रचक्षते । पित्तलिङ्गावृते दाहस्तृष्णा शूलं भ्रमस्तमः ॥
कटुकोष्णाम्ललवणैर्विदाहशीतकामता ॥३०॥

शैत्यगौरवशूलाग्निकट्वाज्यपयसोऽधिकम् । लङ्घनायासरुक्षोष्णकामता च कफावृते ॥३१॥
कफावृतेऽङ्गमर्दः स्याद्धल्लासो गुरुताऽरुचिः । रक्तावृते सदाहार्त्तिस्त्वङ्मांसाश्रयजा भृशम् ॥३२॥
भवेत्सरागः श्वयथुर्जायन्ते मण्डलानि च । शोथो मांसेन कठिनो हृल्लासपिटकास्तथा ॥३३॥
चलल्लम्नो मृदुः शीतः शोथो गात्रेषु रोचकः । आढ्यवात इव ज्ञेयः स कृच्छ्रो मेदसावृतः ॥३४॥
स्पर्श आच्छादितेऽत्युष्णः शीतलश्च त्वनावृते । मज्जावृते तु विषमं जृम्भणं परिवेष्टनम् ॥
शूलञ्च पीड्यमाने च पाणिभ्यां लभते सुखम् ॥३५॥

शुक्रावृते तु शोथे वै चातिवेगो न विद्यते । भुक्ते कुक्षौ रुजा जीर्णे निवृत्तिर्भवति ध्रुवम् ॥३६॥
सूत्रप्रवृत्तिराध्मानं बस्तेर्मूत्रावृते भवेत् । छिद्रावृते विबन्धोऽथ स्वस्थानं परिकृन्तति ॥३७॥
पतत्याशु ज्वराक्रान्तो भुक्तं च लभते नरः । सकृत्पीडितमन्नेन दुष्टं शुक्रं चिरात्सृजेत् ॥३८॥
सर्वधात्वावृते वायौ श्रोणिवङ्क्षणपृष्ठरुक् । विलोमे मारुते चैव हृदयं परिपीड्यते ॥३९॥
भ्रमो मूर्च्छा रुजा दाहः पित्तेन प्राण आवृते । रुजा तन्द्रा स्वरभ्रंशो दाहो व्याने तु सर्वशः ॥
क्रमोऽङ्गचेष्टाभङ्गश्च सन्तापः सहवेदनः । समान उष्मोपहतिः सस्वेदोपरतिः सुतृट् ॥
दाहश्च स्यादपाने तु मले हारिद्रवर्णता । रजोवृद्धिस्तापनञ्च तथा चानाहमेहनम् ॥४२॥
श्लेष्मणा प्रावृते प्राणे नादः स्रोतोऽवरोधनम् । ष्ठीवनञ्चैव सस्वेदश्वासनिःश्वाससंग्रहः ॥४३॥
उदाने गुरुगात्रत्वमरुचिर्वाक्स्वरग्रहः । बलवर्णप्रणाशश्च व्याने पर्वास्थिसंग्रहः ॥४४॥
गुरुताङ्गेषु सर्वेषु स्थूलत्वञ्चागतं भृशम् । समानेऽतिक्रियाज्ञत्वमस्वेदो मन्दवह्निता ॥४५॥
अपाने सकफं मूत्रं शकृतः स्यात् प्रवर्त्तनम् । इति द्वाविंशतिविधं वातरक्तामयं विदुः ॥४६॥
प्राणादयस्तथान्योऽन्यं समाक्रान्ता यथाक्रमम् । सर्वेऽपि विंशतिविधं विद्यादावरणञ्च यत् ४७॥
हृल्लासोच्छ्वाससंरोधः प्रतिश्यायः शिरोग्रहः । हृद्रोगो मुखशोषश्च प्राणेनापान आवृते ॥४८॥
उदानेनावृते प्राणे भवेद्धि बलसंक्षयः । विचारणेन विभजेत्सर्वमावरणं भिषक् ॥४९॥
स्थानान्यपेक्ष्य वातानां वृद्धिर्हानिश्च कर्मणाम् । प्राणादीनाञ्च पञ्चानां पित्तमावरणं मिथः ५०॥
पित्तादीनामावसतिर्मिश्राणां मिश्रितैश्च तैः । मिश्रैः पित्तादिभिस्तद्वन्मिश्राण्यपि त्वनेकधा ५१॥
तां लक्षयेदवहितो यथा स्वलक्षणोदयात् । शनैः शनैश्चोपशयं दद्दानपि मुहुर्मुहुः ॥५२॥
विशेषाज्जीवितं प्राण उदानो बलमुच्यते । स्यात्तयोः पीडनाद्धानिरायुषश्च बलस्य च ॥५३॥
आवृता वायवो ज्ञाता ज्ञाता वा स्वस्थानच्युताः । प्रयत्नेनापि दुःसाध्या भवेयुर्वानुपद्रवा ५४॥

विद्रधिप्लीहहृद्रोगगुल्माग्निसदनादयः । भवन्त्युपद्रवास्तेषामावृतानामुपेक्षया ॥५५॥
निदानं सुश्रुत मया आत्रेयोक्तं समीरितम् । सर्वरोगविवेकाय नराद्यायुःप्रवृद्धये ॥५६॥
एवं विज्ञाय रोगादींश्चिकित्सामथवा चरेत् । त्रिफला सर्वरोगघ्नी मध्वाज्यगुडसंयुता ॥५७॥
शोषा त्रिफला वापि सर्वरोगप्रमर्दिनी । शतावरीगुडूच्यग्निबिडङ्गेन युताथवा ॥५८॥
शतावरी गुडूच्यग्निः शुण्ठी मूषलिका बला । पुनर्नवा च बृहती निर्गुण्डी निम्बपत्रकम् ५९॥
भृङ्गराजश्चामलकं वासकस्तद्रसेन वा । भाविता त्रिफला सप्तवारमेकमथापि वा ॥६०॥
पूर्वोक्तश्च यथालाभं युक्ताश्चूर्णश्च मोदकः । वटिका घृततैलं वा कषायः शोषरोगनुत् ॥
पलं पलार्द्धकं वापि कर्षं कर्षार्द्धमेव वा ॥ ६१ ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे सप्तषष्ट्यधिकशततमेऽध्याये रोगाणां निदानं समाप्तम् ॥ १६७ ॥

अष्टषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

सर्वरोगहरं सिद्धं योगसारं वदाम्यहम् । शृणु सुश्रुत संक्षेपात्प्राणिनां जीवहेतवे ॥ १ ॥
कषायकटुतिक्ताम्लरुक्षाहारादिभोजनात् । चिन्ताव्यवायव्यायामभयशोकप्रजागरात् ॥ २ ॥
उच्चैर्भाषातिभाराच्च कर्मयोगातिकर्षणात् । वायुः कुप्यति पर्जन्ये जीर्णान्ने दिनसंक्षये ॥३॥
उष्णाम्ललवणक्षारकटुकाजीर्णभोजनात् । तीक्ष्णातपाग्निसन्तापमद्यक्रोधनिषेवणात् ॥४॥
विदाहकाले भुक्तस्य मध्याह्ने जलदात्यये । ग्रीष्मकालेऽर्द्धरात्रेऽपि पित्तं कुप्यति देहिनः ॥५॥
स्वाद्वम्ललवणास्निग्धगुरुशीतातिभोजनात् । नवान्नपिच्छिलानूपमांसादिसेवनादपि ॥६॥
अव्यायामदिवास्वप्नशय्यासनसुखादिभिः । कफप्रदोषो भुक्ते च वसन्ते च प्रकुप्यति ॥७॥
देहपारुष्यसंकोचतोदविष्टम्भकादयः । तथा च सुप्तता रोमहर्षस्तम्भनशोषणम् ॥८॥
श्यामत्वमङ्गविश्लेषबलमायासवर्द्धनम् । वायोर्लिङ्गानि तैर्युक्तं रोगं वातात्मकं वदेत् ॥९॥
दाहोष्मपादसंक्लेदकोपरागपरिश्रमाः । कट्वम्लशववैगन्धस्वेदमूर्च्छातितृड्भ्रमाः ॥
हारिद्रं हरितत्वञ्च पित्तलिङ्गान्वितैर्नरः ॥१०॥
स्निग्धत्वं देहे माधुर्य्यचिरकारित्वबन्धनम् । स्तैमित्यतृप्तिसङ्घातशोथशीतलगौरवम् ॥११॥
कण्डूनिद्राभियोगश्च लक्षणं कफसम्भवम् । हेतुलक्षणसंसर्गाद्विद्याद्व्याधिं द्विदोषजम् ॥१२॥
सर्वहेतुसमुत्पन्नं त्रिलिङ्गं सान्निपातिकम् । दोषधातुमलाधारो देहिनां देह उच्यते ॥१३॥

तेषां समत्वमारोग्यं क्षयवृद्धेर्विपर्य्ययः । वसासृङ्मांसमेदोऽस्थिमज्जाशुक्राणि धातवः ॥१४॥
वातपित्तकफा दोषा विण्मूत्राद्या मलाः स्मृताः ।
वायुः शीतो लघुः सूक्ष्मः स्वरनाशो स्थिरो बली ॥१५॥
पित्तमम्लकटूष्णश्चापक्तिश्च रोगकारणम् । मधुरो लवणः स्निग्धो गुरुः श्लेष्मातिपिच्छिलः ॥
गुदश्रोण्याश्रयो वायुः पित्तं पक्वाशयस्थितम् । कफस्यामाशयस्थानं कण्ठो वा मूर्द्धसन्धयः ॥
कटुतिक्तकषायाश्च कोपयन्ति समीरणम् । कट्वम्ललवणाः पित्तं स्वादूष्णलवणाः कफम् ॥१८॥
एत एव विपर्य्यस्ताः शमायैषां प्रयोजिताः । भवन्ति रोगिणः शान्त्यै स्वस्थानं सुखहेतवः ॥
चक्षुष्यो मधुरो ज्ञेयो रसधातुविवर्द्धनः । अम्लोत्तरो मनोहृद्यं तथा दीपनपाचनम् ॥२०॥
दीपनो ज्वरतृष्णाघ्नस्तिक्तः शोधनशोषणः । पित्तलो लेखनः स्तम्भी कषायो ग्राहिशोषणः ॥
रसवीर्य्यविपाकानामाश्रयं द्रव्यमुत्तमम् । रसपाकान्तरस्थायी द्रव्यः सर्वस्य चाश्रयः ॥२२॥
शीतोष्णलवणं वीर्य्यमथवा शक्तिरिष्यते । रसानां द्विविधः पाको मधुरः कटुरेव च ॥२३॥
भिषग्भेषजरोगार्त्तपरिचारकसम्पदः । चिकित्साङ्गानि चत्वारि विपरीतान्यसिद्धये ॥२४॥
देशकालवयोवह्निसाम्यप्रकृतिभेषजम् । देहसत्त्वबलव्याधीन्बुद्ध्वा कर्म समारभेत् ॥२५॥
संसृष्टलक्षणोपेतो देशः साधारणः स्मृतः । बाल आषोडशान्मध्यः सप्ततेर्वृद्ध उच्यते ॥२६॥
कफपित्तानिलाः प्रायो यथाक्रममुदीरिताः । क्षाराग्निशस्त्ररहिता क्षीणे प्रवयसि क्रियाः ॥२७॥
कृशस्य बृंहणं कार्य्यं स्थूलदेहस्य कर्षणम् । रक्षणं मध्यकायस्य देहभेदास्त्रयो मताः ॥२८॥
स्थैर्य्यव्यायामसन्तोषैर्बोद्धव्यं यत्नतो बलम् । अविकारी महोत्साहो महासाहसिको नरः ॥२९॥
पानाहारादयो यस्य विरुद्धाः प्रकृतेरपि । स्वसुखायोपकल्प्यन्ते तत्साम्यमिति कथ्यते ॥३०॥
गर्भिण्याः श्लैष्मिकैर्भक्ष्यैः श्लैष्मिको जायते नरः । वातलैः पित्तलैस्तद्वत्समधातुर्हिताशनात् ॥
कृशो रुक्षोऽल्पकेशश्च चलचित्तो नरः स्थितः । बहुवाक्यरतः स्वप्ने वातप्रकृतिको नरः ॥३२॥
अकालपलितो गौरः प्रस्वेदी कोपनो बुधः । स्वप्नेऽपि दीप्तिमत्प्रेक्षी पित्तप्रकृतिरुच्यते ॥३३॥
स्थिरचित्तः स्वरः सूक्ष्मः प्रसन्नः स्निग्धमूर्द्धजः । स्वप्ने जलशिलालोकी श्लेष्मप्रकृतिको नरः ॥
सम्मिश्रलक्षणैर्ज्ञेयो द्वित्रिदोषान्वयो नरः । दोषस्येतरसद्भावेऽप्यधिकप्रकृतिः स्मृतः ॥३५॥
मन्दस्तीक्ष्णोऽथ विषमः समश्चेति चतुर्विधाः । कफपित्तानिलाधिक्यात्तत्साम्याज्जाठरोऽनलः ॥
समस्य पालनं कार्य्यं विषमे वातनिग्रहः । तीक्ष्णे पित्तप्रतीकारो मन्दे श्लेष्मविशोधनम् ॥३७॥
प्रभवः सर्वरोगाणामजीर्णश्चाग्निनाशनम् । आमाम्लरसविष्टम्भलक्षणं तच्चतुर्विधम् ॥३८॥
आमाद्विसूचिका चैव हृदालस्यादयस्तथा । वचालवणतोयेन छर्दनं तत्र कारयेत् ॥३९॥

शुक्राभावो भ्रमो मूर्च्छा तर्षोऽम्लात्संप्रवर्त्तते । अपक्वं तत्र शीताम्बुपानं वातनिषेवणम् ॥४०॥
गात्रभङ्गशिरोजाड्यभक्तद्वेषादयो रसात् । तस्मिन्स्वापो दिवा कार्यो लङ्घनं वा विवर्जनम् ॥
शूलगुल्मौ च विण्मूत्रस्तम्भविष्टम्भसूचकौ । विधेयं स्वेदनं तत्र पानीयं लवणोदकम् ॥४२॥
आमम्लञ्च विष्टब्धं कफपित्तानिलैः क्रमात् । आलिप्य जठरं प्राज्ञो हिङ्गुत्र्यूषणसैन्धवैः ॥४३॥
दिवास्वप्नं प्रकुर्वीत सर्वाजीर्णविनाशनम् । अहिताग्नै रोगराशिरहितार्थं ततस्त्यजेत् ॥४४॥
उष्णाम्बु वानुपानञ्च माक्षिकैः पाचनं भवेत् । करीरदधिमत्स्यैश्च प्रायः क्षीरं विरुध्यते ॥४५॥
बिल्वः शोणा च गम्भारी पाटला गणिकारिका । दीपनं कफवातघ्नं पञ्चमूलमिदं महत् ॥४६॥
शालपर्णी पृश्निपर्णी बृहतीद्वयगोक्षुरः । वातपित्तहरं वृष्यं कनीयः पञ्चमूलकम् ॥४७॥
उभयं दशमूलं स्यात्सन्निपातज्वरापहम् । कासे श्वासे च तन्द्रायां पार्श्वशूले च शस्यते ॥४८॥
एतैस्तैलानि सर्पींषि प्रलेपान्यलकां जयेत् । क्वाथ्याच्चतुर्गुणं वारि पादस्थं स्याच्चतुर्गुणम् ॥४९॥
स्नेहञ्च तत्समं क्षीरं कल्कश्च स्नेहपादकः । संवर्त्तितौषधैः पाको बस्तौ पाने भवेत्समः ॥
स्वरोऽभ्यङ्गे मृदुर्नस्ये पाकोऽपि संप्रकल्पयेत् ॥५०॥
स्थूलदेहेन्द्रियाश्चिन्त्या प्रकृतिर्या त्वधिष्ठिता । आरोग्यमिति तं विद्यादायुष्मन्तमुपाचरेत् ॥५१॥
यो गृह्णातीन्द्रियैरर्थान्विपरीतान्स मृत्युभाक् । भिषङ्मित्रगुरुद्वेषी प्रियारातिश्च यो भवेत् ॥५२॥
गुल्फजानुललाटञ्च हनुर्गण्डस्तथैव च । भ्रष्टं स्थानच्युतं यस्य स जहात्यचिरादसून् ॥५३॥
वामाक्षिमज्जनं जिह्वा श्यामा नासा विकारिणी ।
कृष्णौ स्थानच्युतौ चोष्ठौ कृष्णास्यं यस्य तं त्यजेत् ॥५४॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे वैद्यकशास्त्रे सूत्रस्थानं नाम
अष्टषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१६८॥

ऊनसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

हिताहितविवेकाय अनुपानविधिं वदे । रक्तशालि त्रिदोषघ्नं तृष्णामेदोनिवारकम् ॥ १ ॥
महाशालि परं वृष्यं कलमः श्लेष्मपित्तहा । शीतो गुरुस्त्रिदोषघ्नः प्रायशो गौरषष्टिकः ॥ २ ॥
श्यामाकः शोषणो रुक्षो वातलः श्लेष्मपित्तहा । तद्वत्प्रियङ्गुनीवारकोरदूषाः प्रकीर्त्तिताः ॥ ३ ॥
बहुवारः सक्तुच्छीतः श्लेष्मपित्तहरो यवः । वृष्यः शीतो गुरुः स्वादुर्गोधूमो वातनाशनः ॥ ४ ॥

कफपित्तास्रजिन्मुद्गः कषायो मधुरो लघुः । माषो बहुबलो वृष्यः पित्तश्लेष्महरो गुरुः ॥ ५ ॥
अवृष्यः श्लेष्मपित्तघ्नो राजमाषोऽनिलार्त्तिनुत् । कुलत्थः श्वासहिक्काहृत्कफगुल्मानिलापहः ॥६॥
रक्तपित्तज्वरोन्माथी शीतो ग्राही मकुष्ठकः । पुंस्त्वासृक्कफपित्तघ्नश्चणको वातलः स्मृतः ॥ ७ ॥
मसूरो मधुरः शीतः संग्राही कफपित्तहा । तद्वत्सर्वगुणाढ्यश्च कलायश्चातिवातलः ॥ ८ ॥
आढ़की कफपित्तघ्नी शुक्रला च तथा स्मृता । अतसी पित्तला ज्ञेया सिद्धार्थः कफवातजित् ॥९॥
सक्षारमधुरस्निग्धो बलोष्णपित्तकृत्तिलः । बलघ्ना रुक्षकाः शीता विविधाः शस्यजातयः ॥१०॥
चित्रकेङ्गुदिनालीकाः पिप्पलीमधुशिग्रवः । चव्याचरणनिर्गुण्डीतर्कारीकाशमर्दकाः ॥११॥
सबिल्वाः कफपित्तघ्नाः क्रिमिघ्ना लघुदीपिकाः । वर्षाभूमार्करौ वातकफघ्नौ दोषनाशनौ ॥१२॥
तिक्तरसः स्यादेरण्डः काकमाची त्रिदोषहृत् । चाङ्गेरी कफवातघ्नी सर्षपं सर्वदोषदम् ॥१३॥
तद्वदेव च कौसुम्भं राजिका वातपित्तला । नाड़ीचः कफपित्तघ्नः चुचुर्मधुरशीतलः ॥१४॥
दोषघ्नं पद्मपत्रञ्च त्रिपुटं वातकृत्परम् । सक्षारः सर्वदोषघ्नो वास्तुको रोचनः परः ॥१५॥
तण्डुलीयो विषहरः पालङ्क्यश्च तथापरे । मूलकं दोषकृच्चामं स्विन्नं वातकफापहम् ॥१६॥
सर्वदोषहरं हृद्यं कण्ठ्यं तत्पक्वमिष्यते । कर्कोटकं सवार्त्ताकं पटोलं कारवेल्लकम् ॥१७॥
कुष्ठमेहज्वरश्वासकासपित्तकफापहम् । सर्वदोषहरं हृद्यं कूष्माण्डं बस्तिशोधनम् ॥१८॥
कलिङ्गालाबुनी पित्तनाशिनी वातकारिणी । त्रपुषेर्वारुके वातश्लेष्मले पित्तवारणे ॥१९॥
वृक्षाम्लं कफवातघ्नं जम्बीरं कफवातनुत् । वातघ्नं दाड़िमं ग्राहि नागरङ्गफलं गुरु ॥२०॥
केशरं मातुलुङ्गञ्च दीपनं कफवातनुत् । वातपित्तहरं माम्रं त्वक्स्निग्धोष्णानिलापहम् ॥२१॥
सर्वमामलकं वृष्यं मधुरं हृद्यमम्लकृत् । भुक्तप्ररोचका पुण्या हरीतक्यमृतोपमा ॥२२॥
स्रंसनी कफवातघ्नी परं तद्वत्त्रिदोषजित् । वातश्लेष्महरं त्वम्लं स्रंसनं तिन्तिड़ीफलम् ॥२३॥
दोषलं लकुचं स्वादु वकुलं कफवातजित् । गुल्मवातकफश्वासकासघ्नं बीजपूरकम् ॥२४॥
कपित्थं ग्राहि दोषघ्नं पक्वं गुरु विषापहम् । कफपित्तकरं बालमापूर्णं पित्तवर्द्धनम् ॥२५॥
पक्वाम्रं वातकृन्मांसशुक्रवर्णबलप्रदम् । वातघ्नं कफपित्तघ्नं ग्राहि विष्टम्भि जाम्बवम् ॥२६॥
तिन्दुकं कफवातघ्नं बदरं वातपित्तहृत् । विष्टम्भि वातलं बिल्वं प्रियालं पवनापहम् ॥२७॥
राजादनफलं मोचं पनसं नारिकेलकम् । शुक्रमांसकराण्याहुः स्वादुस्निग्धगुरूणि च ॥२८॥
द्राक्षामधुकखर्जूरं कुङ्कुमं वातरक्तजित् । मागधी मधुरा पक्वा श्वासपित्तहरा परा ॥२९॥
आर्द्रकं रोचकं वृष्यं दीपनं कफवातहृत् । शुण्ठीमरिचपिप्पल्यः कफवातजिता मताः ॥३०॥
अवृष्यं मरिचं विद्यादिति वैद्यकसम्मितम् । गुल्मशूलविबन्धघ्नं हिङ्गु वातकफापहम् ॥३१॥
यमानीधन्यकाजाज्यो वातश्लेष्मनुदः परम् । चक्षुष्यं सैन्धवं वृष्यं त्रिदोषशमनं स्मृतम् ॥३२॥

सौवर्चलं विबन्धघ्नं उष्णं हृच्छूलनाशनम् । उष्णं शूलहरं तीक्ष्णं विडङ्गं वातनाशनम् ॥३३॥
रोमकं वातलं स्वादु रोचनं क्लेदनं गुरु । हृत्पाण्डुगलरोगघ्नं यवक्षारोऽग्निदीपनः ॥३४॥
दहनो दीपनस्तीक्ष्णः सर्जिक्षारो विदारणः । दोषघ्नं नाभसं वारि लघु हृद्यं विषापहम् ॥३५॥
नादेयं वातलं रूक्षं सारसं मधुरं लघु । वातश्लेष्महरं वाप्यं ताड़गं वातलं स्मृतम् ॥३६॥
रौच्यमग्निकरं रूक्षं कफघ्नं लघु नैर्झरम् । दीपनं पित्तलं कौपमौद्भिदं पित्तनाशनम् ॥३७॥
दिवार्ककिरणैर्जुष्टं रात्रौ चैवेन्दुरश्मिभिः । सर्वदोषविनिर्मुक्तं तत्तुल्यं गगनाम्बुना ॥३८॥
उष्णं वारि ज्वरश्वासमेदोऽनिलकफापहम् । शृतशीतं त्रिदोषघ्नमुषितं तच्च दोषलम् ॥३६॥
गोक्षीरं वातपित्तघ्नं स्निग्धं गुरु रसायनम् । गव्याद्गुरुतरं स्निग्धं माहिषं वह्निनाशनम् ॥४०॥
छागं रक्तातिसारघ्नं कासश्वासकफापहम् । चक्षुष्यं जीवनं स्त्रीणां रक्तपित्ते च लावणम् ॥४१॥
परं वातहरं वृष्यं पित्तश्लेष्मकरं दधि । दीपघ्नं मन्थजातं तु मस्तु स्रोतोविशोधनम् ॥४२॥
ग्रहण्यर्शोऽर्दितार्तिघ्नं नवनीतं नवोद्धृतम् । विकाराश्च किलाटाद्या गुरवः कुष्ठहेतवः ॥४३॥
परं ग्रहणीशोथार्शःपाण्ड्वतीसारगुल्मनुत् । त्रिदोषशमनं तक्रं कथितं पूर्वसूरिभिः ॥४४॥
वृष्यञ्च मधुरं सर्पिर्वातपित्तकफापहम् । गव्यं मेध्यञ्च चक्षुष्यं संस्काराच्च त्रिदोषजित् ॥४५॥
अपस्मारगदोन्मादमूर्च्छाघ्नं संस्कृतं घृतम् । अजादीनाञ्च सर्पींषि विद्याद्गोक्षीरसद्गुणैः ॥
कफवातहरं मूत्रं सर्वकृमिविषापहम् ॥४६॥

पाण्डुत्वोदरकुष्ठार्शःशोथगुल्मप्रमेहनुत् । वातश्लेष्महरं बल्यं तैलं केश्यं तिलोद्भवम् ॥४७॥
सार्षपं कृमिपाण्डुघ्नं कफमेदोऽनिलापहम् । क्षौमं तैलमचक्षुष्यं पित्तहृद्वातनाशनम् ॥४८॥
अक्षजं कफपित्तघ्नं केश्यं त्वक्स्रोततर्पणम । त्रिदोषघ्नं मधु प्रोक्तं वातलञ्च प्रकीर्त्तितम् ॥४६॥
हिक्काश्वासकृमिच्छर्दिमेहतृष्णाविषापहम् । इक्षवो रक्तपित्तघ्ना बल्या वृष्याः कफप्रदाः ॥५०॥
फाणितं पित्तलं तीव्रं सुरामत्स्यण्डिका लघुः । खण्डं वृष्यं तथा स्निग्धं स्वाद्वसृक्पित्तवातजित् ॥
वातपित्तहरो रूक्षो वातघ्नः कफकृद् गुडः । स पित्तघ्नः परः पथ्यः पुराणोऽसृक्प्रसादनः ॥५२॥
रक्तपित्तहरा वृष्या सस्नेहा गुडशर्करा । सर्वपित्तकरं मद्यमम्लत्वात्कफवातजित् ॥५३॥
रक्तपित्तकरास्तीक्ष्णास्तथा सौवीरजातयः । पाचनो दीपनः पथ्यो मण्डः स्याद्भृष्टतण्डुलः ॥
वातानुलोमनी लघ्वी पेया बस्तिविशोधनी । सतक्रदाड़िमव्योषा सगुड़ा मधुपिप्पली ॥५५॥
हन्तीयं सुकृता पेया कासश्वासप्रवाहिकाः । पायसः कफहृद्बल्यः कृशरा वातनाशिनी ॥५६॥
सुधौतः प्रस्रुतः स्निग्धः सुखोष्णो लघुरोचनः । कन्दमूलफलस्नेहैः साधितो बृंहणो गुरुः ॥५७॥
ईषदुष्णसेवनाच्च लघुः सूपः सुसाधितः । स्विन्नं निष्पीड़ितं शाकं हितं स्नेहादिसंस्कृतम् ॥५८॥

दाड़िमामलकैर्यूषो वह्निकृद्वातपित्तहः । श्वासकासप्रतिश्यायकफघ्नो मूलकैः कृतः ॥५९॥
यवकोलकुलत्थानां यूषः कण्ठ्योऽनिलापहः । मुद्गामलकजो ग्राही श्लेष्मपित्तविनाशनः ॥६०॥
सगुडं दधि वातघ्नं सक्तवो रुक्षवातलाः । घृतपूर्णोऽग्निकारी स्याद्वृष्या गुर्वी च शष्कुली ६१॥
बृंहणाः सामिषा भक्ष्याः पिष्टका गुरवः स्मृताः । तैले कृताश्च दृष्टिघ्नास्तोयस्विन्नाश्च दुर्जराः ॥
अत्युष्णा मण्डकाः पथ्याः शीतला गुरवो मताः । अनुपानञ्च पानीयं श्रमतृणादिनाशनम् ६३॥
अनुपानादिरक्षाकृत्स्याद्विषाद्रोगवर्जितः । अनुष्णः शिखिकण्ठाभो विषश्चैव विवर्णकृत् ६४॥
गन्धस्पर्शरसास्तीव्रा भोक्तुश्च स्यान्मनोऽन्यथा । आघ्राणे चाक्षिरोगः स्यादसाध्यश्च भिषग्वरैः ॥
वेपथु जृम्भणाद्यं स्याद्विषस्येतत्तु लक्षणम् ॥६५॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे अनुपानादिविधिकथनं
नाम ऊनसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१६९॥

सप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ।

धन्वन्तरिरुवाच

ज्वरोऽष्टधा पृथग्द्वन्द्वसङ्घातागन्तुजः स्मृतः । मुस्तपर्पटकोशीरचन्दनोदीच्यनागरैः ॥
शृतशीतं जलं दद्यात्पिपासाज्वरशान्तये ॥ १ ॥
नागरं देवकाष्ठञ्च धन्याकं बृहतीद्वयम् । दद्यात्पाचनकं पूर्वं ज्वरिताय ज्वरापहम् ॥ २ ॥
आरग्वधाभयामुस्तारिक्ताग्रन्थिकनिर्मितः । कषायः पाचनो सामे सशूले च ज्वरे हितः ॥३॥
मधूकसारसिन्धूत्थवचोषणकणाः समाः । श्लक्ष्णं पिष्टाम्भसा नस्यं कुर्यात्संज्ञाप्रबोधनम् ॥४॥
त्रिवृद्विशालात्रिफलाकटुकारग्वधैः कृतः । सक्षारो भेदनः क्वाथः पेयः सर्वज्वरापहः ॥५॥
महौषधामृतामुस्तचन्दनोशीरधन्यकैः । क्वाथस्तृतीयकं हन्ति शर्करामधुयोजितः ॥६॥
अपामार्गजटा कट्यां लोहितैः सप्ततन्तुभिः । बद्ध्वा वारे रवेर्नूनं ज्वरं हन्ति तृतीयकम् ॥७॥
गङ्गाया उत्तरे कूले अपुत्रस्तापसो मृतः । तस्मै तिलोदकं दद्यान्मुञ्चत्यैकाहिको ज्वरः ॥८॥
गुडूच्याः क्वाथकल्काभ्यां त्रिफलावासकस्य च ।
मृद्वीकाया बलायाश्च सिद्धाः स्नेहा ज्वरच्छिदः ॥९॥
धात्रीशिवाकणावह्निक्वाथः सर्वज्वरान्तकः । ज्वरातिसारहरणमौषधं प्रवदाम्यथ ॥१०॥

पृश्निपर्णीबलाबिल्वनागरोत्पलधन्यकैः । पाठेन्द्रयवभूनिम्बमुस्तपर्पटकैः श्रृताः ॥
जयन्त्याममतीसारं सज्वरं समहौषधाः ॥११॥
नागरातिविषामुस्तभूनिम्बामृतवत्सकैः । सर्वज्वरहरः क्वाथः सर्वातीसारनाशनः ॥१२॥
मुस्तपर्पटकैर्दिव्यशृङ्गवेरश्रृतं पयः । शालपर्णी पृश्निपर्णी बृहती कण्टकारिका ॥१३॥
बलाश्वदंष्ट्राविश्वादिपाठानागरधन्यकम् । एतदाहारसंयोगे हितं सर्वातिसारिणाम् ॥१४॥
विश्वचूतास्थिक्वाथश्च खण्डं मध्वतिसारनुत् । अतिसारे हिता तद्वत्कुटजत्वक्कणायुता ॥१५॥
वत्सकातिविषाविश्वकणाकन्दकषायकः । प्रयुक्तश्चामशूलाढ्ये ह्यतीसारे सशोणिते ॥१६॥
चिकित्साथ ग्रहण्यास्तु ग्रहणी चाग्निनाशिनी । चित्रकक्वाथकल्काभ्यां ग्रहणीघ्नं श्रृतं हविः ॥
गुल्मशोथोदरप्लीहशूलाशोघ्नं प्रदीपनम् ॥१७॥
सौवर्चलं सैन्धवञ्च विड़ञ्चौद्भिदमेव च । सामुद्रेण समं पञ्च लवणान्यत्र योजयेत् ॥१८॥
भेषजं शस्त्रक्षाराग्न्यस्त्रिधा वै चार्शसां हरम् । त्रिद्धि तच्चार्शसो घ्नन्तु तक्रं नवोद्धृतञ्च यत् १९॥
गुडूचीं पिप्पलीयुक्तामभयां घृतभर्जिताम् । त्रिवृदर्शोविनाशार्थं भक्षयेदम्ललोणिकाम् ॥२०॥
तिलेक्षुरससंयोगश्चार्शःकुष्ठविनाशनः । पञ्चकोलं समरिचं सत्र्यूषणमथाग्निकृत् ॥२१॥
हरीतकी भक्ष्यमाणा नागरेण गुड़ेन वा । सैन्धवोपहिता वापि सातत्येनाग्निदीपनी ॥२२॥
फलत्रिकामृतावासातिक्ताभूनिम्बनिम्बजः । क्वाथः क्षौद्रयुतो हन्यात्पाण्डुरोगं सकामलम् २३॥
त्रिवृच्च त्रिफला श्यामा पिप्पली शर्करा मधु । मोदकः सन्निपातान्तो रक्तपित्तज्वरापहः ॥२४॥
वासायां विद्यमानायामाशायां जीवितस्य च । रक्तपित्ती क्षयी कासी किमर्थमवसीदति ॥२५॥
अटरुषकमृद्वीकापथ्याक्वाथः सशर्करः । क्षौद्राढ्यः कासनश्वासरक्तपित्तनिबर्हणः ॥२६॥
वासारसः खण्डमधुयुतः पीतोऽथ रक्तजित् । सल्लकीबदरीजम्बुप्रियालाम्रार्जुनं धवः ॥
पीतक्षीरञ्च मध्वाढ्य पृथक्शोणितवारणम् ॥२७॥
समूलफलपत्राया निर्गुण्ड्याः स्वरसैर्घृतम् । सिद्धं पीत्वा क्षयक्षीणो निर्व्याधिर्भाति देववत् २८॥
हरीतकीकणाशुण्ठीमरिचं गुड़संयुतम् । कासघ्नो मोदकः प्रोक्तस्तृष्णारोचकनाशनः ॥२९॥
कण्टकारिगुडूचीभ्यां पृथक्त्रिंशत्पले रसे । प्रस्थं सिद्धं घृतं स्याच्च कासनुद्वह्निदीपनम् ॥३०॥
कृष्णा धात्री शिता शुण्ठी हिक्काघ्नी मधुसंयुता । हिक्काश्वासी पिबेद्भार्गीं सविश्वामुष्णवारिणा ॥
तैलाक्तं स्वरभेदी वा खादिरं धारयेन्मुखे । पथ्यां पिप्पलीसंयुक्तां संयुक्तां नागरेण वा ॥३२॥
विड़ङ्गत्रिफलाचूर्णं छर्दिहृन्मधुना सह । आम्रजम्बुकषायं वा पिबेन्माक्षिकसंयुतम् ॥३३॥
छर्दिं सर्वां प्रणुदति तृष्णाञ्चैवापकर्षति । त्रिफला भ्रममूर्च्छाहृत्पीता सा मधुनापि वा ॥३४॥

पञ्चगव्यं हितं पानादपस्मारग्रहादिनुत् । कुष्माण्डकरसो वाऽथ्यं सयष्टिकं तदर्थकृत् ॥३५॥
ब्राह्मीरसवचाकुष्ठशङ्खपुष्पीभिरेव च । पुराणं सेव्यमुन्मादग्रहापस्मारनुद्घृतम् ॥३६॥
अश्वगन्धाकषाये च कल्के क्षीरे चतुर्गुणे । घृतपक्वं तु वातघ्नं वृष्यं मांसाय पुत्रकृत् ॥३७॥
नीलीमुण्डीरिकाचूर्णं मधुसर्पिःसमन्वितम् । छिन्नाक्वाथं पिबन्हन्ति वातरक्तं सुदुस्तरम् ॥३८॥
सगुडाः पञ्च पथ्याश्च कुष्ठवातार्शसादनाः । गुडूचीस्वरसं कल्कं चूर्णं वा क्वाथमेव वा ॥३९॥
वातरक्तान्तकं कालागुडूचीक्वाथकल्कतः । घृतं शृतं सदुग्धं स्यात्कुष्ठव्रणादिनाशनम् ॥४०॥
त्रिफलागुग्गुलुर्वातरक्तमूत्रार्षापहारकः । ऊरुस्तम्भविनाशाय गोमूत्रेण च गुग्गुलुः ॥४१॥
शुण्ठीगोक्षुरकक्वाथः सामवातार्त्तिशूलनुत् । दशमूलामृतैरण्डरास्नानागरदारुभिः ॥४२॥
क्वाथो हन्ति महाशोथं मरीचगुड़संयुतः । कासघ्नो मोदकः प्रोक्तस्तृष्णारोचकनाशनः ॥४३॥
कण्टकारिगुडूचीभ्यां पृथक्त्रिंशत्पले रसे । प्रस्थसिद्धं घृतञ्चैव कासनुद्वह्नि दीपनः ॥४४॥
कृष्णाधात्रीसिताशुण्ठीमरिचैः सैन्धवान्वितः । क्वाथ एरण्डतैलेन सामं हन्त्यनिलं गुरुम् ॥४५॥
बला पुनर्नवैरण्डबृहतीद्वयगोक्षुरैः । सहिङ्गु लवणं पीतं वातशूलविमर्दनम् ॥४६॥
त्रिफलानिम्बयष्टीककटुकारग्वधैः शृतम् । पाययेन्मधुना मिश्रं दाहशूलोपशान्तये ॥४७॥
त्रिफलापः सयष्टीकं परिणामार्त्तिनाशनम् । गोमूत्रशुद्धमण्डूरं त्रिफलाचूर्णसंयुतम् ॥
विलिहन्मधुसर्पिर्भ्यां शूलं हन्ति त्रिदोषजम् ॥४८॥

त्रिवृत्कृष्णाहरीतक्यो द्विचतुःपञ्चभागिकाः । गुटिका गुड़तुल्यास्ता विड्विबन्धगदापहाः ४९॥
हरीतकीयवक्षारपिप्पलीत्रिवृतस्तथा । घृतैश्चूर्णमिदं पेयमुदावर्त्तविनाशनम् ॥५०॥
त्रिवृद्धरीतकीश्यामाः स्नुहीक्षीरेण भाविताः । वटिका मूत्रपीतास्ताः श्रेष्ठाश्चानाहभेदिकाः ५१॥
त्र्यूषणत्रिफलाधन्यविडङ्गचव्यचित्रकैः । कल्कीकृतैर्घृतं सिद्धं संस्कारं वातगुल्मनुत् ५२॥
मूलं नागरमानीतं सक्षीरं हृदयार्त्तिनुत् । सौवर्चलं तदर्द्धं तु शिवानाञ्च घृतं पिबेत् ॥५३॥
कणापाषाणभेदैर्वा शिलाजतुकचूर्णकम् । तण्डुलाद्भिर्गुड़ेनापि मूत्रकृच्छ्रीति जीवति ॥५४॥
अमृतानागरीधात्रीवाजिगन्धात्रिकण्टकान् । प्रपिबेद्वातरोगार्त्तः सशूली मूत्रकृच्छ्रवान् ॥५५॥
सितातुल्यो यवक्षारः सर्वकृच्छ्रनिवारणः । निदिग्धिकारसो वापि सक्षौद्रः कृच्छ्रनाशनः ॥
लवणं त्रिफलाकल्कैर्मूत्राघातहरं स्मृतम् । मूत्रे विरुद्धे कर्चूरचूर्णं लिङ्गे प्रवेशयेत् ॥५७॥
क्वाथश्च शिग्रुमूलोत्थः कवोष्ण उष्मपातनः । सर्वमेहहरो धात्र्या रसः क्षौद्रनिशायुतः ॥
त्रिफलादारुदार्व्यब्जक्वाथः क्षौद्रेण मेहहा ॥५८॥
अस्वप्नञ्च व्यवायञ्च व्यायामं चिन्तनानि च । स्थौल्यमिच्छन्परित्यक्तुं क्रमेणातिप्रवर्द्धयेत् ॥५९॥

यवश्यामाकभोजी स्यात्स्थूलो मधुरवारिपः। उष्णमन्नं समण्डं वा पिबन्कृशतनुर्भवेत् ॥६०॥
सचव्यजीरकं व्योषा हिङ्गुसौवर्चलामलाः । मधुना शक्तवः पीता मेदोघ्नाः सर्वदीपनाः ॥६१॥
चतुर्गुणे जले मूत्रे द्विगुणे चित्रकोत्पले । कल्कैः सिद्धं घृतप्रस्थं सक्षीरं जठरी पिबेत् ॥६२॥
क्रमवृद्ध्या दशाहानि दश पैप्पलिकं दिनम् । वर्द्धयेत्पयसा सार्द्धं तथैवापानयेत्पुनः ॥६३॥
क्षीरयष्टिकभोजी स्यादेवं कृष्णासहस्रकम् । बृंहणं मुद्गमायुष्यं प्लीहोदरविनाशनम् ॥६४॥
पुनर्नवाक्काथकल्कैः सिद्धं शोथहरं घृतम् । गवां मूत्रेण संसेव्यं पिप्पलीं वा पयोऽन्विताम् ॥
गुडेन वाभयां तुल्यां विश्वं वा शोथरोगिणा ॥६५॥
तैलमेरण्डजं पीत्वा वलासिद्धं पयोऽन्वितम् । आध्मानशूलापचितामन्त्रवृद्धिं जयेन्नरः ॥६६॥
भ्रष्टैरण्टकतैलेन कल्कः पथ्यासमुद्भवः । कृष्णासैन्धवसंयुक्तो वृद्धिरोगहरः परः ॥६७॥
निर्गुण्डीमूलनस्येन गण्डमाला विनश्यति । स्नुहीगण्डीरिकास्वेदो नाशयेदर्बुदानि ॥६८॥
हस्तिकर्णपलाशस्य गलगण्डं तु लेपतः । धुस्तूरैरण्डनिर्गुण्डीवर्षाभूशिग्रुसर्षपैः च ॥६९॥
प्रलेपः श्लीपदं हन्ति चिरोत्थमतिदारुणम् । शोभाञ्जनकसन्धिूत्थहिङ्गु विद्रधिनाशनम् ॥७०॥
शरपुङ्खा मधुयुता स्यात्सर्वव्रणरोपणी । निम्बपत्रस्य वा लेपः स भवेद्व्रणशोषणः ॥७१॥
त्रिफला खदिरो दार्वी न्यग्रोधो व्रणशोधनः । सद्यःक्षतं व्रणं वैद्यः सशूलं परिषेचयेत् ॥७२॥
यष्टिमधुकयुक्तेन किञ्चिदुष्णेन सर्पिषा । बुद्ध्यागन्तुव्रणान्वैद्यो नाशयेत्संप्रलेपनात् ॥७३॥
शीतां क्रियां प्रयुञ्जीत पित्तरक्तोष्मनाशिनीम् । क्काथो वंशत्वगेरण्डश्वदंष्ट्राणाञ्च समधुः ॥७४॥
सहिङ्गुसैन्धवः पीतः कोष्ठस्थं स्रावयेदसृक् । यवकोलकुलत्थानामारोग्यार्थं रसेन वा ॥७५॥
भुञ्जीतान्नं यवागुं वा पिबेत्सैन्धवसंयुतम् । करञ्जारिष्टनिर्गुण्डीरसो हन्याद्व्रणक्रिमीन् ॥७६॥
त्रिफलाचूर्णसंयुक्तो गुग्गुलुर्वटकीकृतः । निर्यन्त्रणो विबन्धघ्नो व्रणशोव्रणशोधनः ॥७७॥
दूर्वास्वरससिद्धत्वात्तैलं कम्पिल्लकेन वा । दार्वीत्वचश्च कल्केन प्रधानं व्रणरोपणम् ॥७८॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे ज्वरादिचिकित्साकथनं
नाम सप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१७०॥

एकसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

नाडीव्रणादिरोगाणां चिकित्सां शृणु सुव्रत । नाडीं शस्त्रेण संपाट्य नाडीनां व्रणवत्क्रिया ॥
गुग्गुलुत्रिफलाव्योषैः समांशैराज्ययोजितैः । नाडीदुष्टव्रणं शूलं भगन्दरमथो जयेत् ॥ २ ॥

निर्गुण्डीरसतस्तैलं नाडीदुष्टव्रणापहम् । हितं पामामयानां तु पानाभ्यञ्जननस्यकैः ॥ ३ ॥
गुग्गुलुत्रिफलाकृष्णा त्रिपञ्चैकांशयोजिता । गुटिका शोथगुल्मार्शोभगन्दरवतां हिता ॥ ४ ॥
शिरावेधे ध्वजमध्ये विशुद्धिरुपदंशके । पाको रक्ष्यः प्रयत्नेन शिश्नक्षयकरो हि सः ॥ ५ ॥
पटोलनिम्बभूनिम्बगुडुचीक्वथमापिबेत् । सगुग्गुलुं सखदिरमुपदंशो विनश्यति ॥ ६ ॥
दहेत्कटाहे त्रिफलां सा मसी मधुसंयुता । उपदंशे प्रलेपोऽयं सद्यो रोपयते व्रणम् ॥ ७ ॥
त्रिफलानिम्बभूनिम्बकरञ्जखदिरादिभिः । कल्कैः क्वाथैर्घृतं पक्वमुपदंशहरं परम् ॥ ८ ॥
आदौ भग्नं विदित्वा तु सेचयेत्शीतलाम्बुना । पङ्केन लेपनं कार्य्यं बन्धनञ्च कुशान्वितम् ॥ ९ ॥
माषं मांसं तथा सर्पिः क्षीरं यूषः सतीलजः । बृंहणं चान्नपानं स्याद्देयं तु भग्नरोगिणे ॥१०॥
रसोनमधुलाजाम्बुसिताकल्कसमश्नुताम् । छिन्नभिन्नच्युतास्थीनां सन्धानमचिराद्भवेत् ॥११॥
अश्वत्थत्रिफलाव्योषाः सर्वैरेभिः समीकृतैः । तुल्यो गुग्गुलुर्योज्यश्च भग्नसन्धिप्रसाधकः ॥१२॥
सर्वकुष्ठेषु वमनं रेचनं रक्तमोक्षणम् । वचावासापटोलानां निम्बस्य च कलित्वचः ॥१३॥
कषायो मधुना पीतो वातहृद्वृंहणः परः । विरेचनं प्रयोक्तव्यं त्रिवृद्दन्तीफलत्रिकैः ॥१४॥
मनःशिलामरीचैस्तु तैलं कुष्ठविनाशनम् । सर्वकुष्ठे विलेपोऽयं शिवापञ्चगुडौदनम् ॥१५॥
करञ्जतगरौ कुष्ठं गोमूत्रेण प्रलेपतः । करवीरोद्वर्त्तनञ्च तैलाक्तस्य च कुष्ठहृत् ॥१६॥
हरिद्रा मलयं रास्ना गुडूची तगरस्तथा । आरग्वधः करञ्जा च लेपः कुष्ठहरः परः ॥१७॥
मनःशिलाविडङ्गानि वागुजी सर्षपस्तथा । करञ्जी मूत्रपिष्टोऽयं लेपः कुष्ठहरोऽर्कवत् ॥१८॥
विडङ्गैरगजाकुष्ठनिशासिन्धूत्थसर्षपैः । मूत्राम्बुपिष्टो लेपोऽयं दद्रुकुष्ठविनाशनः ॥१९॥
प्रपुन्नाडकबीजानि धात्रीसर्जरसस्नुही । सौवीरपिष्टं दद्रूणामेतदुद्वर्त्तनं परम् ॥२०॥
आरग्वधस्य पत्राणि आरनालेन पेषयेत् । दद्रुकिट्टिमकुष्ठानि हन्ति सिध्मानमेव च ॥२१॥
उष्णा पीता वागुजी च कुष्ठजित्क्षीरभोजिनः । तिलाज्यत्रिफलाक्षौद्रव्योषभल्लातशर्कराः ॥
वृष्याः सप्त समा मेध्याः कुष्ठहाः कामचारिणः ॥२२॥
विडङ्गत्रिफलाकृष्णाचूर्णं लीढं समाक्षिकम् । हन्ति कुष्ठकृमीमेहनाडीव्रणभगन्दरान् ॥२३॥
यः खादेदभयारिष्टं तथा चामलकानिशाः । स जयेत्सर्वकुष्ठानि मासादूर्ध्वं न संशयः ॥२४॥
दह्यमानः च्युतः कुम्भे तत्सह खदिराङ्कुरः । साक्षधात्रीरसक्षौद्रो हन्यात्कुष्ठं रसायनम् ॥२५॥
धात्रीखदिरयोः क्वाथं पीत्वा वागुजिसंयुतम् । शङ्खेन्दुधवलं श्वित्रं हन्ति तूर्णं न संशयः ॥२६॥
पीत्वा भल्लातकं तैलं मासाद्व्याधिं जयेन्नरः । सेवितं खादिरं वारि पानाद्यैः कुष्ठजिद्भवेत् ॥२७॥
वासा गुडूची त्रिफला पटोलञ्च करञ्जकम् । निम्बाशनं कृष्णवेत्रं क्वाथकल्केन यद्घृतम् ॥

वज्रकं तद्भवेत्कुष्ठं शतवर्षाणि जीवति ॥२८॥

स्वरसेन च दूर्वायाः पचेत्तैलं चतुर्गुणम् । कच्छुर्विचर्चिका पामा अभ्यङ्गादेव नश्यति ॥२९॥

द्रुमत्वगर्ककुष्ठानि लवणानि च मूत्रकम् । गण्डीरिकां चित्रकैस्तैस्तैलं कुष्ठव्रणादिनुत् ॥३०॥

धात्रीनिम्बफलं तद्वद्गोमूत्रेण च चित्रकम् । वासामृतापर्पटिकानिम्बभूनिम्बमार्कवैः ॥
त्रिफलाकुलत्थैः क्वाथः सक्षौद्रश्चाम्लपित्तहा ॥३१॥

फलत्रिकं पटोलञ्च तिक्ताक्वाथः सितायुतः । पीतो यष्टिमधुयुतो ज्वरच्छर्द्यम्लपित्तजित् ॥३२॥

वासाघृतं तिक्तघृतं पिप्पलीघृतमेव च । अम्लपित्ते प्रयोक्तव्यं गुडकूष्माण्डकं तथा ॥३३॥

पिप्पली मधुसंयुक्ता अम्लपित्तविनाशिनी । श्लेष्माग्निमान्द्यनुत्पथ्यापिप्पलीगुडमोदकः ॥३४॥

पिष्ट्वाजाजीं सधन्याकां घृतप्रस्थं विपाचयेत् । कफपित्तारुचिहरं मन्दानलवमिं हरेत् ॥३५॥

पिप्पल्यामृतभूनिम्बवासकारिष्टपर्पटैः । खदिरारिष्टकैः क्वाथो विस्फोटार्त्तिज्वरापहः ॥३६॥

त्रिफलारससंयुक्तं सर्पिस्त्रिवृतया सह । प्रयोक्तव्यं विरेकार्थं विसर्पज्वरशान्तये ॥३७॥

खदिरत्रिफलारिष्टपटोलामृतवासकैः । क्वाथोऽष्टकाख्यो जयति रोमान्तिकमसूरिकाः ॥३८॥

कुष्ठवीसर्पविस्फोटकण्ड्वादीनां विघातकः । लशूनानान्तु चूर्णस्य घर्षो मशकनाशनः ॥३९॥

चर्मकीलं जीर्यमाणं मशकांस्तिलकालकान् । उत्कृत्य शस्त्रेण दहेत्क्षाराग्निभ्यामशेषतः ॥४०॥

पटोलनीलीलेपः स्याजालगर्दभरोगनुत् । गुञ्जाफलैः शृतं तैलं भृङ्गराजरसेन तु ॥
कण्डुदारणकृत्कुष्ठकापालकुष्ठनाशनम् ॥४१॥

आम्रास्थिमज्जात्रिफलानीलैश्च भृङ्गराजकैः । सुपक्वं लौहचूर्णं सकाञ्जिकं कृष्णकेशकृत् ॥४२॥

क्षीरीशार्कपर्णरसद्विप्रस्थे मधुकापले । तैलस्य कुडवं पक्वं वार्द्धक्यपलितापहम् ॥४३॥

मुखरोगे तु त्रिफलागण्डूषपरिधारणम् । गृहधूमयवक्षारपाठाव्योपरसाञ्जनम् ॥४४॥

सलोध्रं त्रिफलाचूर्णं तथा चित्रकचूर्णितम् । सक्षौद्रं धारयेद्वक्त्रे ग्रीवादन्तस्य रोगनुत् ॥४५॥

पटोलनिम्बजम्बीरआम्रमालतिपल्लवाः । पञ्चपल्लवकः श्रेष्ठः कषायो मुखधारणे ॥४६॥

लशुनार्द्रकशिग्रूणां पारुल्या मूलकस्य च । कदल्याश्च रसः श्रेष्ठः कदुष्णः कर्णपूरणे ॥४७॥

तीव्रशूलोत्तरे कर्णे सशब्दे क्लेदवाहिनि । स्नुहीपत्ररसं कोष्णं सैन्धवेनावचूर्णितम् ॥४८॥

जातीपत्ररसे तैलं विपक्वं पूतिकर्णजित् । शुण्ठीतैलं सार्षपञ्च कोष्णं स्यात्कर्णशूलनुत् ॥४९॥

पञ्चमूलीशृतं क्षीरं स्याच्चित्रकहरीतकी । ससर्पिर्गुडः षडङ्गो यूषः पीनसशान्तये ॥५०॥

अक्षिकुक्षिभवा रोगाः प्रतिश्यायव्रणज्वराः । पञ्चैते पञ्चरात्रेण प्रथमं यान्ति लङ्घनात् ॥५१॥

धात्रीरसानाञ्च दृशः कोपं हरति पूरणात् । सक्षौद्रसैन्धवं वापि शिग्रुदार्वीरसाञ्जनम् ॥५२॥

हरिद्रादारुसिन्धूत्थरसाञ्जनैः सगैरिकैः । पिष्टैर्दत्तो बहिर्लेपो नेत्रव्याधिनिवारकः ॥५३॥
घृतभ्रष्टाभयालेपात्त्रिफला क्षीरसंयुता । शुण्ठीनिम्बदलैः पिष्टैः सुखोष्णैः स्वल्पसैन्धवैः ॥
धार्य्यश्चक्षुषि विक्षेपाच्छोथकण्डुरुजापहः ॥५४॥

अभयाख्यामृतश्चैकद्विचतुर्भागिकं युतम् । मध्वाज्यलीढं क्वाथो वा सर्वनेत्ररुगर्दनः ॥५५॥
चन्दनत्रिफलापूगपलाशतरुमूलकैः । जलपिष्टैरियं वर्त्तिरशेषतिमिरापहा ॥५६॥
दध्ना निर्घृष्टमरिचं रात्र्यन्धापहमञ्जनम् । त्रिफलाक्काथकल्काभ्यां सपयस्कं शृतं घृतम् ॥
तिमिराण्यचिराद्धन्यात्पीतमेतन्निशामुखे ॥५७॥

पिप्पलीत्रिफलाक्षारलोहचूर्णं ससैन्धवम् । भृङ्गराजरसैर्घृष्टं गुडिकाञ्जनमिष्यते ॥
अर्शः सतिमिरं कोठं हन्त्यन्यान्नेत्ररोगकान् ॥५८॥

त्रिकटु त्रिफला चैव सैन्धवञ्च मनःशिलाः । केतकं शङ्खनाभिश्च जातीपुष्पाणि निम्बकम् ॥
रसाञ्जनं भृङ्गराजं घृतं मधु पयस्तथा । एतत्पिष्ट्वा च वटिका सर्वनेत्ररुगर्दिनी ॥६०॥
दग्धमेरण्डकं मूलं लेपात्काञ्जिकपेषितम् । शिरोऽर्त्तिं नाशयत्याशु पुष्पं वा मुचुकुन्दकम् ॥
शतमूल्येरण्डमूलचक्राव्याघ्रीपलैः शृतम् । तैलं नस्यं मरुच्छ्लेष्मतिमिरोर्ध्वगदापहम् ॥६२॥
लवणं सगुडं विश्वं पिप्पली वा ससैन्धवा । भुजस्तम्भादिरोगेषु सर्वेषूर्ध्वगदेषु च ॥६३॥
सूर्य्यावर्त्ते विधातव्यं नस्यकर्मादिभेषजम् । दशमूलीकषायं तु सर्पिः सैन्धवसंयुतम् ॥
नस्यमर्द्धावभेदघ्नं सूर्य्यावर्त्तशिरोऽर्त्तिनुत् ॥६४॥

दध्ना सौवर्चलाजाजीमधूकं नीलमुत्पलम् । पिबेत्क्षौद्रयुतं नारी वातासृग्दरपीडिता ॥६५॥
वासकस्वरसं पैत्ते गुडूच्या रसमेव वा । जलेनामलकीबीजं शर्करामधुसंयुतम् ॥६६॥
आमलक्या रसं मधु मूलं कार्पासमेव वा । पाण्डुप्रदरशान्त्यर्थं पिबेत्तण्डुलवारिणा ॥६७॥
तण्डुलीयकमूलं तु सक्षौद्रं सरसाञ्जनम् । तण्डुलोदकसंपीतं सर्वांश्चासृग्दरान् जयेत् ॥
कुशमूलं तण्डुलाद्भिः पीतञ्चासृग्दरं जयेत् ॥६८॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे कुष्ठादिचिकित्साकथनं नाम
एकसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१७१॥

———

द्विसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

स्त्रीरोगादिचिकित्साञ्च वक्ष्ये सुश्रुत तच्छृणु । योनिव्यापत्सु भूयिष्ठं शस्यते कर्म वातजित् ॥ १ ॥
वचोपकुञ्चिकाजातीकृष्णावासकसैन्धवम् । अजाजी च यवक्षारं चित्रकं शर्करान्वितम् ॥ २ ॥
पिष्टालोड्य जलाद्यैश्च खादयेद्घृतभर्जितम् । योनिपार्श्वार्त्तिहृद्रोगगुल्मार्शो विनिवर्त्तयेत् ॥ ३ ॥
बदरीपत्रसंलेपाद्योनिर्भिन्ना प्रशाम्यति । लोध्रतुम्बीफलालेपाद्योनेर्दार्ढ्यं करोति च ॥ ४ ॥
पञ्चपल्लवयष्ट्यर्कमालतीकुसुमैर्घृतम् । रविपक्वमसृग्दरयोनिगन्धविनाशनम् ॥ ५ ॥
सकाञ्जिकं जवापुष्पं प्रस्थं ज्योतिष्मतीदलम् । दूर्वापिष्टञ्च संप्राश्य चित्रकं शर्करान्वितम् ॥ ६ ॥
धात्र्यञ्जनाभयाचूर्णं तोयपीतं रजो हरेत् । सदुग्धा लक्ष्मणा पीता नस्याद्वा पुत्रदेत्युभौ ॥७॥
दुग्धस्यार्द्धाढकं चाज्यमश्वगन्धा च पुत्रदा । बन्ध्या पुत्रं लभेत् पीत्वा घृतेन व्योषकेशरम् ८॥
कुशकाशोरुबुकानां मूलैर्गोक्षुरकस्य च । श्रृतं दुग्धं सितायुक्तं गर्भिण्याः शूलनुत् परम् ॥९॥
पाठालाङ्गल्यपामार्गैस्तथा च कुटजैः पृथक् । नाभिबस्तिभगालेपात् सुखं नारी प्रसूयते ॥१०॥
सूताया हृच्छिरोबस्तिशूलमर्कन्दसंज्ञितम् । यवक्षारं पिबेत्तत्र मस्तु कोष्णोदकेन वा ॥११॥
दशमूलीकृतः क्वाथः साज्यः सूतिरुजापहः । शालितण्डुलचूर्णन्तु सदुग्धं दुग्धकृद्भवेत् ॥१२॥
विदारीकुसुमरसं मूलं कार्पासजं तथा । धात्रीस्तन्यविशुद्ध्यर्थं मुद्गयूषो रसायनः ॥१३॥
कुष्ठा वचाभया ब्राह्मी मधूका क्षौद्रसर्पिषी । वर्णायुःकान्तिजननं लेह्यं बालस्य दापयेत् ॥१४॥
स्तन्याभावे पयः छागं गव्यं वा तद्गुणं पिबेत् । स्वेदेन नाभिशोथान्तो मृदा स्यादग्नितप्तया ॥
लौहो मुस्तकातिविषा वमिकासज्वरे पिबेत् । मुस्तशुण्ठीविषारुणकूटजश्चातिसारनुत् ॥१६॥
व्योषं मधु मातुलुङ्गं हिक्काच्छर्दिनिवारणम् । कुष्ठेन्द्रयवसिद्धार्थो निशा दूर्वा च कुष्ठजित् ॥१७॥
महामुण्डितिकोदीच्यक्वाथैः स्नानं ग्रहापहम् । सप्तच्छदाभयनिशा—थैश्थानलेपनम् ॥१८॥

शङ्खाब्जबीजरुद्राक्षवचालौहादिधारणम् ।

ॐ कं टं गं गं वैनतेयाय नमः ॥

ॐ ह्रौं ह्रां हः मन्त्रेण शान्तिर्बालानां मार्जनाद्बलिदानतः ।

ॐ ह्रीं बालग्रहाद्बलिं गृह्णीत बालं मुञ्चत स्वाहा ॥१९॥

तण्डुलाद्भिः शिरीषस्य मूलं पीतं विषापहम् । तन्दुलाद्भिश्च वर्षाभोः शुक्लायाः सर्पदंशनुत् ॥२०॥
दध्याज्यं तण्डुलीयञ्च गृहधूमो निशातथा । पिष्टंपानं तथा क्षौद्रं सिन्धूत्थस्य विषान्तकम् ॥२१॥
अङ्कोटमूलनिष्क्वाथः साज्यः पीतो विषान्तकः । यज्जराव्याधिविध्वंसि भेषजं तद्रसायनम् ॥२२॥

सिन्धूत्थशर्कराशुण्ठीकणामधुगुडैः क्रमात् । वर्षादिष्वभया सेव्या रसायनगुणैषिणा ॥२३॥
ज्वरस्यान्तेऽभया चैका प्रभुङ्क्ते द्वे बिभीतके । भुक्त्वा मध्वाज्यधात्रीणां चतुष्कं शतवर्षकृत् ॥२४॥
पीताश्वगन्धा पयसा घृतेनाशेषरोगनुत् । मण्डूकपर्ण्याः स्वरसो विदार्य्याश्चामृतोपमः ॥२५॥
तिलधात्रीभृङ्गराजो जग्ध्वा वर्षशती भवेत् । त्रिकटु त्रिफला वह्निर्गुडूची च शतावरी ॥२६॥
विडङ्गलोहचूर्णन्तु मधुना सह रोगनुत् । त्रिफला च कणा शुण्ठी गुडूची च शतावरी ॥२७॥
विडङ्गभृङ्गराजादि भावितं सर्वरोगनुत् । चूर्णं विदार्य्या मध्वाज्यं लीढ्वा दश स्त्रियो व्रजेत् ॥
घृतं शतावरीकल्कैः क्षीरैर्दशगुणैः पचेत् । शर्करापिप्पलीक्षौद्रयुक्तं वा जारकं विदुः ॥२९॥
प्रतिमर्षोऽवपीडश्च नस्यं प्रवपनं तथा । शिरोविरेचनञ्चेति पञ्चकर्म च कथ्यते ॥३०॥
मासैर्द्विसंख्यैर्माघाद्यैः क्रमात्षड् ऋतवः स्मृताः । अग्निसेवामधुक्षीरविकृतीः परिषेवयेत् ॥३१॥
स्त्रीयुक्तः शिशिरे तद्वद्वसन्ते न दिवा स्वपेत् । त्यजेद्वर्षासु स्वप्नादीन्शरदीन्दोश्च रश्मयः ॥
पथ्यानि शालयो मुद्गा वर्षाम्भः क्वथितं पयः । निम्बातसीकुसुम्भानां शिग्रुसर्षपयोस्तथा ॥
ज्योतिष्मतीमूलकानां तैलानि च हरन्ति हि । कृमिकुष्ठप्रमेहांश्च वातश्लेष्मशिरोरुजः ॥३४॥
दाडिमामलकीकोलकरमर्दप्रियालकम् । जम्बीरं नागरङ्गश्च आम्रातककपित्थकम् ॥३५॥
पित्तलान्यनिलघ्नानि कफोत्क्लेशकराणि च । जलं जीमूतकेक्ष्वाकुकुटजाकृतबन्धनम् ॥३६॥
धामार्गवश्च संयोज्याः सर्वथा वमनेष्वमी । पूर्वाह्णे वमनाथैते मदनेन्द्रयवौ वचा ॥३७॥
मृदुकोष्ठश्च पित्तेन खरो वातकफाश्रयात् । मध्यमः समदोषे स्यात्त्रिवृत्पित्ते विरेचनम् ॥३८॥
शर्करामधुसंयुक्तं सैन्धवं नागरं त्रिवृत् । हरीतकीविडङ्गानि गोमूत्रेण विरेचनम् ॥३९॥
एरण्डतैलं त्रिफलाक्वाथश्च द्विगुणस्तथा । वातोल्बणेषु दोषेषु भोजयित्वाथ वामयेत् ॥४०॥
वंशादिनेत्रं कुर्वीत षडष्टद्वादशाङ्गुलम् । कर्कन्धूफलवच्छिद्र बस्तिरुत्तानशायिने ॥४१॥
नैरूहदानेऽपि विधिरयमेवमुदीरितः । अर्द्धत्रिषट्पले मात्रा लघुमध्योत्तमः क्रमात् ॥४२॥
पथ्याक्षधात्र्य एकद्विचतुर्भागा रुगर्दनाः । शतावर्य्यमृताभृङ्गसिन्धुवारादिभाविताः ॥४३॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे स्त्रीरोगचिकित्सादिकथनं नाम
द्विसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१७२॥

त्रिसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

द्रव्याणि मधुरादीनि वक्ष्ये रोगहराण्यहम् । शालिषष्टिकगोधूमक्षीरं घृतं रसो मधु ॥ १ ॥

मज्जाश्रृङ्गाटकयवकशेर्विर्वोरुगोक्षुरम् । गम्भीरी पौष्करं बीजं द्राक्षा खर्जूरक बला ॥ २ ॥
नारिकेलेक्ष्वात्मगुप्ता विदारी च पियालकम् । मधूकं तालकूष्माण्डं मुख्योऽयं मधुरो गणः ॥
मूर्च्छादाहप्रशमनः षड़िन्द्रियप्रसादनः । कृमिकृत्कफकृच्चैव एकोऽत्यर्थं निषेवितः ॥ ४ ॥
श्वासकासास्यमाधुर्य्यस्वरघातार्वुदानि च । गलगण्डश्लीपदानि गुड़लेपादि कारयेत् ॥ ५ ॥
दाड़िमामलकाम्रञ्च कपित्थकरमर्दकौ । मातुलुङ्गाम्रातकञ्च वदरं तिन्तिड़ीफलम् ॥ ६ ॥
दधि तक्रं काञ्जिकञ्च लकुचं चाम्लवेतसम् । अम्लो लोणः शुण्टीयुक्तो जारणः पाचनो रसः ॥
क्लेदनो वातकृद्रूष्यो विदाही चानुलोमनः । अम्लोऽत्यर्थं सेव्यमानः कुर्य्याद्वै दन्तहर्षकम् ॥
शरीरस्य च शैथिल्यं स्वरकण्ठास्यहृद्दहेत् । छिन्नभिन्नव्रणादीनि पाचयत्यग्निभावितः ॥ ९ ॥
लवणानि यवक्षारसर्जिकादिश्च लावणः । शोधनः पाचनः क्लेदी विश्लेषसर्पणादिकृत् ॥१०॥
मार्गरोधी मार्दवकृत्स एकः परिषेवितः । गात्रकण्डूकोठशोथवैवर्ण्यं जनयेद्रसः ॥
रक्तवातं पित्तरक्तं पुंस्त्वेन्द्रियरुजादिकम् ॥११॥
व्योषशिग्रुमूलकञ्च देवदारु च कुष्ठकम् । लशुनं वल्गुजीफलं मुस्तागुग्गुलु लाङ्गली ॥१२॥
कटुको दीपनः शोधी कुष्ठकण्डुकफान्तकृत् । स्थौल्यालस्यकृमिहरः शुक्रमेदोविरोधनः ॥
एकोऽत्यर्थं सेव्यमानः भ्रमदाहादिकृद्भवेत् ॥ १३ ॥
कृतमालः करीराणि हरिद्रेन्द्रयवास्तथा । स्वादुकण्टकवेत्राणि बृहतीद्वयशङ्खिनी ॥१४॥
गुडूची च द्रवन्ती च त्रिवृन्मण्डूकपर्ण्यपि । कारवेल्लकवार्त्ताकुकरवीरकवासकाः ॥१५॥
रोहिणी शङ्खपुष्पी च कर्कोटी वै जयन्तिका । जातीवरुणकं निम्वो ज्योतिष्मती पुनर्नवा ॥१६॥
तिक्तो रसच्छेदनः स्याद्रोचनो दीपनस्तथा । शोधनो ज्वरतृष्णाघ्नो मूर्च्छाघ्नः कण्डुकादिजित् ॥
विण्मूत्रक्लेदसंशोषी ह्यत्यर्थं स च सेवितः । हनुस्तम्भाक्षेपकार्त्तिशिरःशूलव्रणादिहृत् ॥१८॥
त्रिफलाशल्लकीजम्बु आम्रातकवटादिकम् । तिन्दुकं वकुलं शालं पालङ्कमुद्गचिल्लकम् ॥१९॥
कषायो ग्राहको रोपी स्तम्भनक्लेदशोषणः । एकोऽत्यर्थं सेव्यमानो हृदये चाथ पीड़कः ॥
मुखशोषज्वराध्मानहनुस्तम्भादिकारकः ॥ २० ॥
हरिद्राकुष्ठलवणं मेषश्रृङ्गिबलाद्वयम् । कच्छुरा शल्लकी चैव पुनर्नवा शतावरी ॥२१॥
अग्निमन्थो ब्रह्मदण्डी श्वदंष्ट्रैरण्डके तथा । यवकोलकुलत्थादिकपांशी दशमूलकम् ॥
पृथक्समस्तो वातान्तः कफपित्तहरस्तथा ॥ २२ ॥
शतावरी विदारी च बालकोशीरचन्दनम् । दूर्वा वटः पिप्पली च बदरी शल्लकी तथा ॥२३॥
कदली चोत्पलं पद्ममुदुम्बरपटोलकम् । अथ श्लेष्महरो वर्गो हरिद्रागुड़कुष्ठकम् ॥२४॥

शतपुष्पी च जाती च व्योषारग्वधलाङ्गली । सर्पिस्तैलवसामज्जस्नेहेषु प्रवरं स्मृतम् ॥२५॥
तथा धीस्मृतिमेधाग्निकाङ्क्षिणां शस्यते घृतम् । केवलं पैत्तिके सर्पिर्वातिके लवणान्वितम् ॥
देयं बहुकफे वापि व्योषक्षारसमायुतम् । ग्रन्थीनाडीकृमिश्लेष्ममेदोमारुतरोगिषु ॥२७॥
तैलं लाघवदार्ढ्याय क्रूरकोष्ठेषु देहिषु । वातातपाम्बुभारस्त्रीव्यायामक्षीणधातुषु ॥२८॥
रौक्षक्लेशक्षयात्यग्निवातावृतपथेषु च । अथ दग्ध्वा शिराजालं योनिकर्म शिरोरुजि २६॥
उत्तमस्य पलं मात्रा त्रिभिश्चाक्षैश्च मध्यमे । जघन्यस्य पलार्द्धेन स्नेहक्वाथौषधेषु च ॥३०॥
जलमुष्णं घृते देयं पृथक्तैले तु शस्यते । स्नेहे पित्ते तु तृष्णायां पिबेदुष्णोदकं नरः ॥३१॥
वातानुलोमं दीप्ताग्निर्वर्चः स्निग्धस्य तन्मतम् । रुक्षस्य स्नेहनं कार्यमतिस्निग्धस्य रुक्षणम् ३२॥
श्यामाककोरदोषान्नतक्रपिण्याकसक्तुभिः । वातश्लेष्मणि वाते वा कफे वा स्वेद इष्यते ॥
न स्वेदयेदतिस्थूलरुक्षदुर्बलमूर्च्छितान् ॥ ३३ ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे योगसारादिकथनं नाम त्रिसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१७३॥

चतुःसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

घृततैलादि वक्ष्यामि शृणु सुश्रुत रोगनुत् । शङ्खपुष्पी वचा ब्राह्मी सोमा ब्रह्मसुवर्चला ॥ १ ॥
अभया च गुडूची च अटरूषकवागुजी । एतैरक्षसमैर्भागैर्घृतप्रस्थं विपाचयेत् ॥ २ ॥
कण्टकार्य्या रसप्रस्थक्षीरप्रस्थसमन्वितम् । एतद्ब्राह्मीघृतं नाम श्रुतिमेधाकरं परम् ॥ ३ ॥
त्रिफलाचित्रकबलानिर्गुण्डीनिम्बवासकाः । पुनर्नवा गुडूची च बृहती च शतावरी ॥
एतैर्घृतं यथालाभं सर्वरोगविमर्दनम् ॥ ४ ॥
बलाशतकषाये तु तैलस्यार्द्धाढ़कं पचेत् । कल्कैर्मधूकमञ्जिष्ठाचन्दनोत्पलपद्मकैः ॥ ५ ॥
सूक्ष्मैलापिप्पलीकुष्ठत्वगेलागुरुकेशरैः । गन्धाश्वजीवनीयैश्च क्षीराढ़कसमाश्रितम् ॥ ६ ॥
एवं मृद्वग्निना पक्वं स्थापयेद्राजते शुभे । सर्ववातविकारांस्तु सर्वधात्वन्तराश्रयान् ॥
तैलमेतत्प्रशमयेद्बलासं राजवल्लभम् ॥ ७ ॥
शतावरीरसप्रस्थं क्षीरप्रस्थं तथैव च । शतपुष्पं देवदारु मांसी शैलेयकं बला ॥ ८ ॥
चन्दनं तगरं कुष्ठं मनःशिला ज्योतिष्मती । एतैः कर्षसमैस्तेन घृतप्रस्थं विपाचयेत् ॥ ६ ॥
कुब्जवामनपङ्गूनां बधिरव्यङ्गकुष्ठिनाम् । वायुना भग्नगात्राणां ये च सीदन्ति मैथुने ॥१०॥

जराजर्जरगात्राणां चाध्मानमुखशोषिणाम् । त्वग्गताश्चापि ये रोगा शिरास्नायुगताश्च ये ॥११॥
सर्वांस्तान्नाशयत्याशु तैलं रोगकुलान्तकम् । नारायणमिदं तैलं विष्णुनोक्तं रुगर्दनम् ॥
पृथक्तैलं घृतं कुर्य्यात्समस्तैरौषधैः पृथक् ॥ १२ ॥
शतावर्य्या गुडूच्या वा चित्रकैः व्योषनिम्बकैः ।
निर्गुण्ड्या वा प्रसारण्या कण्टकार्य्या रसादिभिः ॥ १३ ॥
वर्षाभूबालया वापि वासकेन फलत्रिकैः । ब्राह्मिकैरण्डकेनापि भृङ्गराजेन यष्टिना ॥१४॥
मुषल्या दशमूलेन खदिरेण वटादिभिः । वटिका मोदको वापि चूर्णं स्यात्सर्वरोगनुत् ॥१५॥
घृतेन मधुना वापि अद्भिः खण्डगुडादिभिः । लवणैः कटुकैर्युक्तं यथालाभञ्च रोगनुत् ॥१६॥
चित्रकार्कत्रिवृद्वापि यमानीहयमारकम् । सुधां च बालां गणिकां सप्तपर्णसुवर्चिकाम् ॥१७॥
ज्योतिष्मतीञ्च सभृत्य तैलं धीरो विपाचयेत् । एतन्निष्यन्दन तैलं भृशं दद्याद्भगन्दरे ॥१८॥
शोधनं रोपणञ्चैव सर्ववर्णकरं परम् । चित्रकाद्यं महातैलं सर्वरोगप्रभञ्जनम् ॥१९॥
अजमोदं ससिन्दूरं हरितालनिशाद्वयम् । क्षारद्वयं फेनयुतमार्द्रकं सरलोद्भवम् ॥२०॥
इन्द्रवारुण्यपामार्गकदलैः स्यन्दनैः समम् । एभिः सर्षपजं तैलमजामूत्रैश्च योजितम् ।२१॥
मृद्वग्निना पचेदेतद्गव्यक्षीरेण संयुतम् । अजमोदादिकं तैलं गण्डमालां व्यपोहति ॥२२॥
विदग्धस्तु पचेत्पक्कं पक्कञ्चैव विशोधयेत् । रोपणं मृदुभावञ्च तैलेनानेन कारयेत् ॥२३॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे घृततैलादिकथनं नाम
चतुःसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१७४॥

पञ्चसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः

रुद्र उवाच

एवं धन्वन्तरिर्विष्णुः सुश्रुतादीनुवाच ह । हरिः पुनर्हरायाह नानायोगान्रुगर्दनान् ॥ १ ॥

हरिरुवाच

सर्वज्वरेषु प्रथमं कार्यं शङ्कर लङ्घनम् । क्वथितोदकपानञ्च तथा निर्वातसेवनम् ॥ २ ॥
अग्निस्वेदाज्ज्वरास्त्वेवं नाशमायान्ति हीश्वर । वातज्वरहरः क्वाथो गुडूच्या मुस्तकस्य च ॥३॥
दुरालभैः कृतः क्वाथः पित्तज्वरहरः शृणु । शुण्ठीपर्पटमुस्तैश्च बालकोशीरचन्दनैः ॥ ४ ॥
साज्यः क्वाथः श्लेष्मजन्तु सशुण्ठिः सदुरालभः । सबालकः सर्वज्वरं सशुण्ठिः सहपर्पटः ॥ ५ ॥

क्वाथश्च तिक्तकैरण्डगुडूचीशुण्ठिमुस्तकैः । पित्तज्वरहरः स्याच्च शृणवन्यं योगमुत्तमम् ॥६॥
बालकोशीरपाठाभिः कण्टकारिकमुस्तकैः । ज्वरनुच्च कृतः क्वाथस्तथा वै सुरदारुणा ॥ ७ ॥
धन्याकनिम्बमुस्तानां समधुः स तु शङ्कर । पटोलपत्रयुक्तस्तु गुडूचीत्रिफलायुतः ॥
पीतोऽखिलज्वरहरः क्षुधाकृद्वातनुत्त्विदम् ॥ ८ ॥
हरीतकीपिप्पलीनामामलीचित्रकोद्भवम् । चूर्णं ज्वरघ्नं कथितं धन्याकोशीरपर्पटैः ॥ ९ ॥
आमलक्या गुडूच्या च मधुयुक्तं सचन्दनम् । समस्तज्वरनुच्च स्यात्सन्निपातहरं शृणु ॥१०॥
हरिद्रानिम्बत्रिफलामुस्तकैर्देवदारुणा । कषायं कटुरोहिण्या सपटोलं सपत्रकम् ॥
त्रिदोषज्वरनुच्च स्यात्पीतन्तु क्वाथितं जलम् ॥११॥
कण्टकार्य्या नागरस्य गुडूच्या पुष्करेण च । जग्ध्वा नागबलाचूर्णं श्वासकासादिनुद्भवेत्॥१२॥
कफवातज्वरे देयं जलमुष्णं पिपासिने । विश्वपर्पटकोशीरमुस्तचन्दनसाधितम् ॥१३॥
दद्यात्सुशीतलं वारि तृट्छर्दिज्वरदाहनुत् । बिल्वादिपञ्चमूलस्य क्वाथः स्याद्वातिके ज्वरे ॥
पाचनं पिप्पलीमूलं गुडूचीविश्वभेषजम् । वातज्वरे त्वयं क्वाथो दत्तः शान्तिकरः परः ॥
पित्तज्वरनुत्समधुः क्वाथः पर्पटनिम्बयोः ॥१५॥
विधाने क्रियमाणेऽपि यस्य संज्ञा न जायते । पादयोस्तु ललाटे वा दहेल्लौहशलाकया ॥१६॥
तिक्ता पाठा पटोलश्च विशाला त्रिफला त्रिवृत् । सक्षीरो भेदनः क्वाथः सर्वज्वरविशोधनः ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे नानायोगादिकथनं नाम
पञ्चसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१७५॥

षट्सप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः

भगवानुवाच

समरात्र्याः प्रजायन्ते खल्वाटस्य कचाः शुभाः । दग्धहस्तिदन्तलेपात्साजाक्षीररसाञ्जनात् ॥१॥
भृङ्गराजरसेनैव चतुर्भागेन साधितम् । केशवृद्धिकरं तैलं गुञ्जाचूर्णान्वितेन च ॥२॥
एलामांसीकुष्ठमुरायुक्तमभ्युद्गतं शिरः । गुञ्जाफलं समादेयं लेपनं चन्द्रलुप्तनुत् ॥३॥
आम्रास्थिचूर्णलेपाद् वै केशाः सूक्ष्मा भवन्ति च । करञ्जामलकैलाः सलाक्षा लोपोऽरुणापहः ४॥
आम्रास्थिमज्जामलकलेपात्केशा भवन्ति च । बद्धमूला घना दीर्घाः स्निग्धाः स्युर्नोत्पतन्ति च ॥

विडङ्गगन्धपाषाणसाधितं तैलमुत्तमम् । सचतुर्गुणगोमूत्र मनसः शिलमेव वा ॥
शिरोऽभ्यङ्गाच्छिरोजन्मयूकालिख्याः क्षयं नयेत् ॥६॥
नवदग्ध शङ्खचूर्णं घृष्टसीसकलेपितम् । कचाः श्लक्ष्णा महाकृष्णा भवन्ति वृषभध्वज ॥
भृङ्गराजं लोहचूर्णं त्रिफला बीजपूरकम् । नीली च करवीरञ्च गुडमेतैः समैः शृतम् ॥
पलितानीह कृष्णानि कुर्य्याल्लेपान्महौषधम् ॥८॥
आम्रास्थिमज्जा त्रिफला नीली च भृङ्गराजकम् । जीर्णं पक्वलोहचूर्णं काञ्जिकं कृष्णकेशकृत् ॥
चक्रमर्दकबीजानि कुष्ठमेरण्डमूलकम् । सात्युष्णकाञ्जिकं पिष्ट्वा लेपान्मस्तकरोगनुत् ॥१०॥
सैन्धवञ्च वचा हिङ्गु कुष्ठं नागेश्वरं तथा । शतपुष्पा देवदारु एभिस्तैलं तु साधितम् ॥११॥
गोपुरीषरसेनैव चतुर्भागेन संयुतम् । तत्कर्णभरणादुग्रकर्णशूलं क्षयं नयेत् ॥१२॥
मेषमूत्रसैन्धवाभ्यां कर्णयोर्भरणाच्छिव । कर्णयोः पूतिनाशः स्यात्कृमिस्रावादिकस्य च ॥
मालतीपुष्पदलयो रसेन भरणात्तथा । गोजलेनैव पूरेण पूयस्रावो विनश्यति ॥१४॥
कुष्ठमाषमरीचानि तगरं मधु पिप्पली । अपामार्गोऽश्वगन्धा च बृहती सितसर्षपाः ॥१५॥
यवास्तिलाः सैन्धवञ्चैतेषामुद्वर्त्तनं शुभम् । लिङ्गबाहुस्तम्भनाशं कर्णयोर्वृद्धिकृद्भवेत् ॥१६॥
कटु तैलं भल्लातकं बृहतीफलदाड़िमम् । वल्कलैः साधितं लिप्तं लिङ्गं तेन विवर्द्धते ॥१७॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे षट्सप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१७६॥

सप्तसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

श्रीभाञ्जनपत्ररसं मधुयुक्तं हि चक्षुषोः । भरणाद्रोगहरणं भवेन्नास्त्यत्र संशयः ॥१॥
अशीतितिलपुष्पाणि जात्याश्च कुसुमानि च । उपनिम्बामलाशुण्ठीपिप्पलीतण्डुलीयकम् ॥ २ ॥
छायाशुष्कां वर्टीं कुर्य्यात् पिष्ट्वा तण्डुलवारिणा । मधुना सह सा चाक्ष्णोरञ्जनात्तिमिरादिनुत् ॥३॥
विभीतकास्थिमज्जा तु शङ्खनाभिर्मनःशिलाः । निम्बपत्रमरीचानि अजामूत्रेण पेषयेत् ॥
पुष्पं रात्र्यन्धतां हन्ति तिमिरं पटलं तथा ॥ ४ ॥
चतुर्भागानि शङ्खस्य तदर्द्धेन मनःशिला । सैन्धवञ्च तदर्द्धेन एतत् पिष्ट्वोदकेन तु ॥ ५ ॥
छायाशुष्कां तु वटिकां कृत्वा नयनमञ्जयेत् । तिमिरं पटलं हन्ति पिञ्जटस्य महौषधम् ॥ ६ ॥
त्रिकटु त्रिफला चैव करञ्जस्य फलानि च । सैन्धवं रजनी द्वे च भृङ्गराजरसेन हि ॥

पिष्ट्वा तदञ्जनादेव तिमिरादिविनाशनम् ॥ ७ ॥
अटरूषकमूलं तु काञ्जिकापिष्टमेव तु । तेनाक्ष्णोर्भूरिलेपाच्च चक्षुःशूलं विनश्यति ॥ ८ ॥
शतद्रुबदरीमूलं पीतमक्षिव्यथां हरेत् । सैन्धवं कटुतैलञ्च अपामार्गस्य मूलकम् ॥ ९ ॥
क्षीरकाञ्जिकसंघृष्टं ताम्रपात्रे तु तेन च । अञ्जनात् पिञ्जटस्यैव नाशो भवति शङ्कर ॥

ॐ दद्रु सर क्रों ह्रीं ठः ठः दद्रु सर ह्रीं ह्रीं ॐ उं ऊं सर क्रीं क्रीं ठः ठः आद्या वश-मायान्ति मन्त्रेणानेन चाञ्जनात् ॥ १० ॥

बिल्वकं नीलिकामूलं पिष्टमभ्यञ्जनेन च । अनेनाञ्जितमात्रेण नश्यन्ति तिमिराणि हि ॥११॥
पिप्पलीतगरञ्चैव हरिद्रामलकं वचा । खदिरैः पिष्टवर्तिश्च अञ्जनान्नेत्ररोगनुत् ॥१२॥
नीरपूर्णमुखो धौति जलक्षेपेण योऽक्षिणी । प्रभाते नेत्ररोगैश्च नित्यं सर्वैः प्रमुच्यते ॥१३॥
शुक्लैरण्डस्य मूलेन पत्रेणापि प्रसाधितम् । छागदुग्धसेकयुक्ताच्चक्षुषोर्वातरोगनुत् ॥१४॥
चन्दनं सैन्धवं वृद्धपलाशश्च हरीतकी । पटलं कुसुमं नीली चक्रिकां हरतेऽञ्जनात् ॥
गुञ्जामूलं छागमूत्रे घृष्टं तिमिरबन्धनुत् ॥१५॥
रौप्यताम्रसुवर्णानां हस्तघृष्टशलाकया । घृष्टमुद्वर्त्तनं रुद्र कामलाव्याधिनाशनम् ॥१६॥
घोषाफलमथाघ्रातं पीतं कामलनाशनम् । दूर्वा दाडिमपुष्पं तु अलक्तकहरीतकी ॥
नासार्शवातरक्तनुन्नस्याद्वै स्वरसेन हि ॥१७॥
सुपिष्टं जिङ्गिनीमूलं तद्रसेन वृषध्वज । नस्यादानाद्विनश्येत नासार्शो नीललोहितः ॥१८॥
गव्यं घृतं सर्जरसं रुद्र धन्याकसैन्धवम् । धुस्तूरकं गैरिकञ्च एतैः साधितसिक्थकम् ॥१९॥
सतैलं व्रणनुत् स्याच्च स्फुटितोच्चटिताधरे ॥१६॥
जातीपत्रञ्च चर्वित्वा विधृतं मुखरोगनुत् । भक्षणात्केशरबीजस्य दन्ताः स्युश्चलिता स्थिराः ॥
मुस्तकं कुष्ठमेला च यष्टिकं मधुबालकम् । धन्याकमेतददनान्मुखदुर्गन्धनुद्धर ॥२१॥
कषायं कटुकं वापि तिक्तशाकस्य भक्षणात् । तैलयुक्तस्य नित्यं स्यान्मुखदुर्गन्धताक्षयः ॥
दन्तव्रणानि सर्वाणि क्षयं गच्छन्त्यनेन तु ॥२२॥
काञ्जिकस्य सतैलस्य गण्डूषकवलस्थितिः । ताम्बूलचूर्णं दग्धस्य मुखस्य व्याधिनुच्छिव ॥२३॥
परित्यक्तिः श्लेष्मणश्च शुण्ठीचर्वणतो यथा । मातुलुङ्गदलान्येला यष्टीमधु च पिप्पली ॥२४॥
जातीपत्रमथैषाञ्च चूर्णं लीढं तथा कृतम् । शेफालिकाजटायाश्च चर्वणं गलशुण्ठिनुत् ॥२५॥
नासाशिरारक्तकर्षान्नश्येच्छङ्कर जिह्विका । रसः शिरीषबीजानां हरिद्रायाश्चतुर्गुणः ॥२६॥
तेन पक्वेन भूतेश नस्यं मस्तकरोगनुत् । गलरोगा विनश्यन्ति नस्यमात्रेण तत्क्षणात् ॥२७॥

दन्तकीटविनाशः स्याद्गुञ्जामूलस्य चर्वणात् । काकजङ्घास्नुहीनीलीकषायो मधुयोजितः ॥
दन्ताक्रान्तं दन्तजांश्च कृमीन्नाशयते शिव ॥२८॥

घृतं कर्कटपादेन दुग्धमिश्रेण साधितम् । तेन चाभ्यर्दिता दन्ताः कुर्य्युः कटकटां न हि ॥२९॥
लिप्त्वा कर्कटपादेन केवलेनाथवा शिव । त्रिसप्ताहं वारिपिष्टा ज्योतिष्मत्याः फलानि हि ॥३०॥
शुक्लाभयामजलेपाद्दन्तस्याङ्ककलङ्कनुत् । लोध्रकुङ्कुममञ्जिष्ठालोहकालेयकानि च ॥३१॥
यवतण्डुलमेतैश्च यष्टीमधुसमन्वितैः । वारिपिष्टैर्वक्त्रलेपः स्त्रीणां शोभनवक्त्रकृत् ॥३२॥
द्विभागं छागदुग्धेन तैलप्रस्थं तु साधितम् । रक्तचन्दनमञ्जिष्ठालाक्षाणां कर्षकेण वा ॥
यष्टीमधुकुङ्कुमाभ्यां सप्ताहान्मुखकान्तिकृत् ॥३३॥

शुण्ठीञ्चपिप्पलीचूर्णं गुडूची कण्टकारिका । एभिश्च क्वथितं वारि पीतं चाग्निं करोति वै ॥३४॥
वातमूलत्रयञ्चैव करोति प्रमथेश्वर । करञ्जकर्कटोशीरं बृहती कटुरोहिणी ॥३५॥
गोक्षुरं क्वथितं त्वेभिर्वारि पीतं भ्रमापहम् । दाहं पित्तज्वरं शोषं मूर्च्छाञ्चैव क्षयं नयेत् ॥३६॥
मध्वाज्यपिप्पलीचूर्णं क्वथितं क्षीरसंयुतम् । पीतं हृद्रोगकासस्य विषमज्वरनुद्भवेत् ॥३७॥
क्वाथौषधीनां सर्वासां कर्षार्द्धं ग्राह्यमेव च । वयोऽनुरूपतो ज्ञेयो विशेषो वृषभध्वज ॥३८॥
दुग्धं पीतं तु संयुक्तं गोपुरीषरसेन च । विषमज्वरनुत्स्याच्च काकजङ्घारसस्तथा ॥३९॥
सशुण्ठीक्वथितं क्षीरं विषमज्वरनुद्भवेत् । यष्टीमधुकमुस्तञ्च सैन्धवं बृहतीफलम् ॥४०॥
एतैर्नस्यप्रदानाच्च निद्रा स्यात्पुरुषस्य च । मरीचमधुयुक्तानां नस्यान्निद्रा भवेच्छिव ॥४१॥
मूलं तु काकजङ्घाया निद्राकृत्स्याच्छिरःस्थितम् । सिद्धं तैलं काञ्जिकेन तथा सर्जरसेन च ॥४२॥
शतोदकसमायुक्तं लेपात्सन्तापनाशनम् । शोणितज्वरदाहेभ्यो जातसन्तापनुत्तथा ॥४३॥
शैलिशैवालाग्निमन्थः शुण्ठीपाषाणभेदकम् । शोभाञ्जनं गोक्षुरं वा वरुणच्छन्नमेव च ॥४४॥
शोभाञ्जनस्य मूलञ्च एतैः क्वथितवारि च । दत्त्वा हिङ्गुयवक्षारं पित्तवातविनाशनम् ॥४५॥
पिप्पली पिप्पलीमूलं तथा भल्लातकं शिव । वार्येतैः क्वथितं पीतं शूलापस्मारनुद्भवेत् ॥४६॥
अश्वगन्धामूलकाभ्यां सिद्धा वल्मीकमृत्तिका । एतया मर्दनाद्रुद्र ऊरुस्तम्भः प्रशाम्यति ॥४७॥
बृहतीकस्य वै मूलं संपिष्टमुदकेन च । पीतं सङ्घातवातस्य विपाटनकृदेव च ॥४८॥
पीतं तक्रेण मूलञ्च आर्द्रस्य तगरस्य च । हरेत झिञ्झिनीवातं वृत्रमिन्द्राशनिर्यथा ॥४९॥
अस्थिसंहारमेकेन भक्तेन सह खादितम् । पीतं मांसरसेनापि वातनुच्चास्थिभङ्गनुत् ॥५०॥
घृतलिप्तं सक्तुकञ्च छागक्षीरेण संयुतम् । तल्लेपात्पादयोर्नश्येत्सन्तापो नात्र संशयः ॥५१॥
मध्वाज्यसैन्धवैः सिक्थगुडगैरिकगुग्गुलैः । ससर्जरसस्फुटितः क्लोमशुद्धिश्च लेपनात् ॥५२॥

कटुतैलेन लिप्तो वै विधूमाग्नौ प्रतापितः । मृत्तिकाखादितः पादः समः स्याद्वृषभध्वज ॥५३॥
सर्जरसः सिक्थकञ्च जीरकञ्च हरीतकी । तत्साधितघृताभ्यङ्गो ह्यग्निदग्धव्यथापनुत् ॥५४॥
तिलतैलं चाग्निदग्धं यवभस्मसमन्वितम् । अग्निदग्धव्रणं नश्येद्बहुशः कृतलेपतः ॥५५॥
नवनीतं माहिषञ्च दग्धपिष्टतिलानि च । सभल्लाकं व्रणं नश्येद्वृच्छूलं नस्यलेपतः ॥५६॥
कर्पूरगव्यसर्पिर्भ्यां प्रहारः पूरितो हर । शस्त्रोद्भवो बन्धनञ्च शुक्लवस्त्रेण शङ्कर ॥
पाकश्च वेदना चैव न स्पृशेद्वृषभध्वज ॥५७॥

आम्रमूलरसेनैव शस्त्रघातः प्रपूरितः । ढौकते शस्त्रघातः स्यान्निर्व्रणो घृतपूरितः ॥५८॥
शरपुङ्खा लज्जालुका पाठा चैषां तु मूलकम् । जलपिष्टं तस्य लेपाच्छस्त्रघातः प्रशाम्यति ॥५९॥
मूलञ्च काकजङ्घायास्त्रिरात्रेणैव शोषितः । पाकपूतिवेदनाश्च हन्ति वै रोहिते व्रणे ॥६०॥
सजलं तिलतैलञ्च अपामार्गस्य मूलकम् । तत्सेकदानान्नश्येच्च प्रहारोद्भववेदना ॥६१॥
अभयां सैन्धवं शुण्ठीमेतत्पिष्टोदकेन तु । भक्षयित्वा ह्यजीर्णस्य नाशो भवति शङ्कर ॥६२॥
कटिबद्धं निम्बमूलमक्षिशूलहरं भवेत् । शणमूलं सताम्बूलं दग्धमिन्द्रियकल्पहृत् ॥६३॥
अन्नस्विन्नहरिद्रा च श्वेतसर्षपमूलकम् । बीजानि मातुलुङ्गस्य एषामुद्वर्त्तनं समम् ॥
सप्तरात्रप्रयोगेण शुभदेहकरं भवेत् ॥६४॥

श्वेतापराजितापत्रं निम्बपत्ररसेन तु । नस्यदानाड्डाकिनीनां पितॄणां ब्रह्मरक्षसाम् ॥
मोक्षः स्यान्मधुसारेण नस्याच्च वृषभध्वज ॥६५॥
मूलं श्वेतजयन्त्याश्च पुष्यर्क्षे तु समाहृतम् । श्वेतापराजितार्कस्य चित्रकस्य च मूलकम् ॥
कृत्वा तु वटिकां नारी तिलकेन वशीभवेत् ॥६६॥
पिप्पलीलोहचूर्णन्तु शुण्ठीश्चामलकानि च । समानि रुद्र जानीयात्सैन्धवं मधुशर्करा ॥६७॥
उडुम्बरप्रमाणेन सप्ताहभक्षणात्समम् । पुमांश्च बलवान्स स्यात्जीवेद्वर्षशतद्वयम् ॥
ॐ ठ ठ ठ इति सर्ववश्यप्रयोगेषु प्रयुक्तः सर्वकामकृत् ॥६८॥
संगृह्य वृक्षात्काकस्य निलयं प्रदहेच्च तत् । चिताग्नौ भस्म तच्छत्रोर्दत्तं शिरसि शङ्कर ॥६९॥
तमुच्चाटयते रुद्र शृणु तद्योगमुत्तमम् । निक्षिप्तञ्च पुरीषं वै वनमूषिकचर्मणि ॥७०॥
कटितन्तुनिबद्धं वै कुर्य्यान्मलनिरोधनम् । कृष्णकाकस्य रक्तेन यस्य नाम प्रलिख्यते ॥७१॥
मध्यमध्ये च्युतदले ततो निक्षिप्यते हर । स खाद्यते काकवृन्दैर्नारी पुरुष एव च ॥७२॥
शर्करामध्वजाक्षीरं तिलगोक्षुरकं समम् । स शत्रुं नाशयेद्रुद्र उच्चाटितमिदं हर ॥७३॥
उलूककृष्णकाकस्य बिल्वस्याथ समिच्छतम् । रुधिरेण समायुक्तं ययोर्नाम्ना तु हूयते ॥

तयोर्मध्ये महावैरं भवेन्नास्त्यत्र संशयः ॥७४॥

भावितं ऋक्षदुग्धेन मत्स्यस्य रोहितस्य च । मांसं तत्साधितं तैलं तदभ्यङ्गाच्च रोगनुत् ॥
चन्दनोदकनस्यात्तु रोमोत्थानं भवेत्पुनः ॥७५॥

हस्ते लाङ्गलिकाकन्दं गृहीतं तेन लेपितम् । शरीरं येन स पुमान्वृद्धेर्दर्पं व्यपोहति ॥७६॥
मयूररुधिरेणैव जीवं संहरते शिव । ज्वलतान्तु भुजङ्गानां बिलस्थानामपीश्वर ॥७७॥
देहश्रिताग्नौ दग्धश्च सर्पस्याजगरस्य हि । तद्भस्म संमुखे क्षिप्तं शत्रूणां भङ्गकृद्भवेत् ॥७८॥
मन्त्रेणानेन तत्क्षिप्तं महाभङ्गकरं रिपोः । ॐ ठ ठ ठ चाहीहि चाहीहि स्वाहा ॥
ॐ उदरं पाहिहि पाहिहि स्वाहा ॥७९॥

सुदर्शनाया मूलं तु पुष्यर्क्षे च समाहृतम् । निक्षिप्तं गृहमध्ये तु भुजङ्गा वर्जयन्ति तत् ॥८०॥
अर्कमूलेन रविणा अर्काग्निज्वलिता शिव । युक्ता सिद्धार्थतैलेन वर्त्तिर्मार्गाहिनाशिनी ॥८१॥
मार्जारपललं विष्ठा हरितालञ्च भावितम् । छागमूत्रेण तल्लिप्तो मूषिको मूषिकान्हरेत् ॥८२॥
मुक्तो हि मन्दिरे रुद्र नात्र कार्य्या विचारणा । त्रिफलार्जुनपुष्पाणि भल्लातकशिरीषकम् ॥८३॥
लाक्षा सर्जरसश्चैव विडङ्गश्चैव गुग्गुलः । एतैर्धूपो मक्षिकाणां मशकानां विनाशनः ॥८४॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे सप्तसप्तत्यधिक-
शततमोऽध्यायः ॥१७७॥

अष्टसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

ब्रह्मदण्डीवचाकुष्ठं प्रियङ्गु नागकेशरम् । दद्यात्ताम्बूलसंयुक्तं स्त्रीणां मन्त्रेण तद्वशम् ॥
ॐ नारायण्यै स्वाहा ॥ १ ॥

ताम्बूलं यस्य दीयेत स वशी स्यात्समन्त्रतः । ॐ हरिः हरिः स्वाहा ॥ २ ॥
गोदन्तं हरितालञ्च संयुक्तं काकजिह्वया । चूर्णं कृत्वा यस्य शिरे दीयते स वशी भवेत् ॥
श्वेतसर्षपनिर्माल्यं यद्गृहे तद्विनाशकृत् ॥ ३ ॥

वैभीतकं शाखोटकं मूलं पत्रञ्च संयुतम् । स्थाप्यते यद्गृहद्वारे तत्र वै कलहो भवेत् ॥ ४ ॥
खञ्जरीटस्य मांसं तु मधुना सह पेषयेत् । ऋतुकाले योनिलेपात्पुरुषो दासतामियात् ॥ ५ ॥
अगुरुं गुग्गुलञ्चैव नीलोत्पलसमन्वितम् । गुडेन धूपयित्वा तु राजद्वारे प्रियो भवेत् ॥ ६ ॥

श्वेतापराजितामूलं पिष्टं रोचनया युतम् । यं पश्येत्तिलकेनैव वशी कुर्य्यान्नृपालये ॥ ७ ॥
काकजङ्घा वचा कुष्ठं निम्बपत्रं सकुङ्कुमम् । आत्मरक्तसमायुक्तं वशी भवति मानवः ॥ ८ ॥
आरण्यस्य बिडालस्य गृहीत्वा रुधिरं शुभम् । करञ्जतैले तद्भाव्यं रुद्राग्नौ कज्जलं ततः ॥
पातयेत्पद्मपत्रेण अदृश्यः स्यात्तदञ्जनात् ॥ ९ ॥

ॐ नमः खड्गवज्रपाणये महायक्षसेनापतये स्वाहा ।
ॐ रुद्रं ह्रां ह्रीं वरशक्ता त्वरिताविद्या ।
ॐ मातरः स्तम्भय स्वाहा ।
महासुगन्धिकामूलं शुक्रं स्तम्भेत्कटौ स्थितम् ॥१०॥
ॐ नमः सर्वसत्त्वेभ्यो नमः सिद्धिं कुरु कुरु स्वाहा ।

सप्ताभिमन्त्रितं कृत्वा करवीरस्य पुष्पकम् । स्त्रीणामग्रे भ्रामयेच्च क्षणाद्वै सा वशा भवेत् ॥११॥
ब्रह्मदण्डीवचापत्रं मधुना सह पेषयेत् । अङ्गलेपाच्च वनिता नान्यं भर्त्तारमिच्छति ॥१२॥
ब्रह्मदण्डीशिखा वक्त्रे क्षिप्ता शुक्रस्य स्तम्भनम् । मूलं जयन्त्या वक्त्रस्थं व्यवहारे जयप्रदम् ॥
भृङ्गराजस्य मूलं तु पिष्टं शुक्रेण संयुतम् । अक्षिणी चाञ्जयित्वा तु वशी कुर्य्यान्नरं किल ॥१४॥
अपराजिताशिखान्तु नीलोत्पलसमन्विताम् । ताम्बूलेन प्रदानाच्च वशीकरणमुत्तमम् ॥१५॥
अङ्गुष्ठे च पदे गुल्फे जानौ च जघने तथा । नाभौ वक्षसि कुक्षौ च कक्षे कण्ठे कपोलके १६॥
ओष्ठे नेत्रे ललाटे च मूर्ध्नि चन्द्रकलाः स्थिताः ।
स्त्रीणां पक्षे सिते कृष्णे ऊर्ध्वाधः संस्थिता नृणाम् ॥ १७ ॥
वामाङ्गे दक्षिणाङ्गे च क्रमाद्रुद्र द्रवादिकृत् । चतुःषष्टिकलाः प्रोक्ताः कामशास्त्रे वशीकराः ॥
आलिङ्गनाद्या नारीणां कुमारीणां वशीकराः ॥ १८ ॥
रोचनागन्धपुष्पाणि निम्बपुष्पं प्रियङ्गवः । कुङ्कुमं चन्दनञ्चैव तिलकेन जगद्वशेत् ॥
ॐ ह्रीं गौरि देवि सौभाग्यं पुत्रवश्यादि देहि मे ।
ॐ ह्रीं लक्ष्मि देवि सौभाग्यं सर्वं त्रैलोक्यमोहनम् ॥ १९ ॥
सुगन्धञ्च हरिद्रा च कुङ्कुमानि च लेपतः । वशयेद्रुद्र धूपश्च पुष्पधूपं सुगन्धिकम् ॥२०॥
दुरालभा वचा कुष्ठं कुङ्कुमञ्च शतावरी । तिलतैलेन संयुक्तं योनिलेपाद्वशो नरः ॥२१॥
निम्बकाष्ठस्य धूमेन धूपयित्वा भगं स्त्रियाः । सुभगा स्यात्साति रुद्र पतिर्दासो भविष्यति २२॥
माहिषं नवनीतञ्च कुष्ठञ्च मधुयष्टिका । सौभाग्यं भगलेपात्स्यात्पतिर्दासो भवेत्तथा ॥२३॥
मधुयष्टिञ्च गोक्षीरं तथा च कण्टकारिका । एतानि समभागानि पिबेदुष्णेन वारिणा ॥

चतुर्भागावशेषेण गर्भसम्भवमुत्तमम् ॥ २४ ॥

मातुलुङ्गस्य बीजानि क्षीरेण सह भावयेत् । तत्पीत्वा लभते गर्भं नात्र कार्य्या विचारणा ॥
मातुलुङ्गस्य बीजानि मूलान्येरण्डकस्य च । घृतेन सह संयोज्य पाययेत्पुत्रकाङ्क्षिणी ॥२६॥
अश्वगन्धाघृतं दुग्धं क्वथितं पुत्रकारकम् । पलाशस्य तु बीजानि क्षौद्रेण पेषयेत् ॥
रजस्वला तु पीत्वा स्यात्पुष्पगर्भविवर्जिता ॥ २७ ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे अष्टसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७८ ॥

ऊनाशीत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

हरितालं यवक्षारं पत्राङ्गं रक्तचन्दनम् । जातिहिङ्गुलकं लाक्षां पक्त्वा दन्तान्प्रलेपयेत् ॥१॥
हरीतकीकषायेण मृष्ट्वा दन्तान्प्रलेपयेत् । दन्ताः स्युर्लोहिताः पुंसः श्वेता रुद्र न संशयः॥२॥
मूलकं स्विद्य मन्दाग्नौ रसं तस्य प्रपूरयेत् । कर्णयोः पूरणात्तेन कर्णस्रावो विनश्यति ॥३॥
अर्कपत्रं गृहीत्वा तु मन्दाग्नौ तापयेच्छनैः । निष्पीड्य पूरयेत्कर्णौ कर्णशूलं विनश्यति ॥४॥
प्रियङ्गुमधुकायष्टिधातक्युत्पलपंक्तिभिः । मञ्जिष्ठालोध्रलाक्षाभिः कपित्थस्वरसेन च ॥
पचेत्तैलं तथा स्त्रीणां नश्येत्क्लेदः प्रपूरणात् ॥ ५ ॥
शुष्कमूलकशुण्ठीनां क्षारो हिङ्गु महौषधम् । शतपुष्पा वचा कुष्ठं दारुशिग्रु रसायनम् ॥६॥
सौवर्चलं यवक्षारं तथा सर्जकसैन्धवम् । तथा ग्रन्थि विडं मुस्तं मधुयुक्तं चतुर्गुणम् ॥७॥
मातुलुङ्गरसस्तद्वत्कदल्याश्च रसो हि तैः । पक्वतैलं हरेदाशु स्रावादींश्च न संशयः ॥८॥
कर्णयोः कृमिनाशः स्यात्कटुतैलस्य पूरणात् । हरिद्रानिम्बपत्राणि पिप्पल्यो मरीचानि च ॥९॥
विडङ्गभद्रं मुस्तञ्च सप्तमं विश्वभेषजम् । गोमूत्रेण च पिष्ट्वैव कृत्वा च वटिकां हर ॥
अजीर्णहृद्द्रवेच्चैकं द्वयं विसूचिकापहम् ॥ १० ॥
पटोलं मधुना हन्ति गोमूत्रेण तथार्बुदम् । एषा च शाङ्करी वर्त्तिः सर्वनेत्रामयापहा ॥११॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे ऊनाशीत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७९ ॥

अशीत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

वचा मांसी च बिल्वञ्च तगरं पद्मकेशरम् । नागपुष्पं प्रियङ्गुञ्च समभागानि चूर्णयेत् ॥
अनेन धूपितो मर्त्यः कामवद्विचरेन्महीम् ॥ १ ॥
कर्पूरं देवदारुञ्च मधुना सह योजयेत् । लिङ्गलेपाच्च तेनैव वशीकुर्य्यात्स्त्रियं किल ॥ २ ॥
मैथुनं पुरुषो गच्छेद्गृह्णीयात्स्वकमिन्द्रियम् । वामहस्तेन वामञ्च हस्तं यस्या स्त्रिया लिहेत् ॥
आलिप्ता स्त्री वशं याति नान्यं पुरुषमिच्छति ॥ ३ ॥
ॐ रक्तचामुण्डे अमुकं मे वशमानय आनय । ॐ ह्रीं ह्रौं हः फट् ।
इमं जप्त्वाऽयुतं मन्त्रं तिलकेन च शङ्कर । गोरोचनासंयुतेन स्वरक्तेन वशी भवेत् ॥ ४ ॥
सैन्धवं कृष्णलवणं सौवीरं मत्स्यपित्तकम् । मधुसर्पिःसितायुक्तं स्त्रीणां तद्भगलेपनम् ॥ ५ ॥
यः पुमान्मैथुनं गच्छेन्नान्यां नारीं गमिष्यति । शङ्खपुष्पी वचा मांसी सोमराजी च फल्गुकम् ॥
माहिषं नवनीतञ्च गुटीकरणमुत्तमम् । सनलानि च पत्राणि क्षीरेणाज्येन पेषयेत् ॥ ७ ॥
गुटिकां शोधितां कृत्वा नारीयोन्यां प्रवेशयेत् । दशवारं प्रसूतापि पुनः कन्या भविष्यति ८ ॥
सर्षपाश्च वचा चैव मदनस्य फलानि च । मार्जारविष्ठाधुस्तूरं स्त्रीकेशेन समन्वितः ॥ ९ ॥
चातुर्थकहरो धूपो डाकिनीज्वरनाशकः । अर्जुनस्य च पुष्पाणि भल्लातकविडङ्गके ॥१०॥
लाला चैव सर्जरसं सौवीरसर्षपास्तथा । सर्पयूकामक्षिकाणां धूमो मशकनाशनः ॥११॥
भूलतायाश्च चूर्णेन स्तम्भः स्याद्योनिपूरणात् । तेन लेपनतो योनौ भगस्तम्भस्तु जायते ॥१२॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे अशीत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १८० ॥

एकाशीत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

ताम्बूलञ्च घृतं क्षौद्रं लवणं ताम्रभाजने । तथा पयःसमायुक्तं चक्षुःशूलहरं परम् ॥ १ ॥
हरीतकी वचा कुष्ठं व्योषं हिङ्गु मनःशिला । कासे श्वासे च हिक्कायां लिह्यात्क्षौद्रं घृतप्लुतम् २॥
पिप्पलीत्रिफलाचूर्णं मधुना लेहयेन्नरः । नश्यते पीनसः कासः श्वासश्च बलवत्तरः ॥ ३ ॥
समूलचित्रकं भस्म पिप्पलीचूर्णकं लिहेत् । श्वासं कासञ्च हिक्काञ्च मधुमिश्रं वृषध्वज ॥ ४ ॥

नीलोत्पलं शर्करा च मधुकं पद्मकं समम् । तण्डुलोदकसंमिश्रं प्रशमेद्रक्तविक्रिया ॥ ५ ॥
शुण्ठी च शर्करा चैव तथा क्षौद्रेण संयुता । कोकिलस्वर एव स्याद् गुडिकाभुक्तिमात्रतः ६ ॥
हरितालं शङ्खचूर्णं कदलीदलभस्मना । एतद्द्रव्येण चोद्वर्त्य लोमशातनमुत्तमम् ॥ ७ ॥
लवणं हरितालञ्च तुम्बिन्याश्च फलानि च । लाक्षारससमायुक्तं लोमशातनमुत्तमम् ॥ ८ ॥
सुधा च हरितालञ्च शङ्खभस्म मनःशिला । सैन्धवेन सहैकत्र छागमूत्रेण पेषयेत् ॥
तल्लेपणाद्वर्त्तनादेव लोमशातनमुत्तमम् ॥ ९ ॥
शङ्खमामलकं पत्रं धातक्याः कुसुमानि च । पिष्ट्वा तत्पयसा सार्द्धं सप्ताहं धारयेन्मुखे ॥
स्निग्धाः श्वेताश्च दन्ताश्च भवन्ति विमलप्रभाः ॥ १० ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे एकाशीत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १८१ ॥

द्व्यशीत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

शरद्ग्रीष्मवसन्तेषु प्रायशो दधि गर्हितम् । हेमन्ते शिशिरे चैव वर्षासु दधि शस्यते ॥१॥
भुक्ते तु शर्करा पीता नवनीतेन बुद्धिकृत् । गुड़स्य तु पुराणस्य पलमेकन्तु भक्षयेत् ॥
स्त्रीसहस्रञ्च गच्छेच्च पुमान्बलयुतो हर ॥ २ ॥
कुष्ठं संचूर्णितं कृत्वा घृतमाक्षिकसंयुतम् । भक्षयेत्स्वप्नवेलायां वलीपलितनाशनम् ॥३॥
अतसीमाषगोधूमचूर्णं कृत्वा तु पिप्पलीम् । घृतेन लेपयेद्गात्रमेभिः सार्द्धं विचक्षणः ॥
कन्दर्पसदृशो मर्त्यो नित्यं भवति शङ्कर ॥ ४ ॥
यवास्तिलाश्वगन्धा च मुषली सरला गुड़म् । एभिश्च रचितां जग्ध्वा तरुणो बलवान्भवेत् ॥५॥
हिङ्गु सौवर्चलं शुण्ठीं पीत्वा तु क्वथितोदकैः । परिणामाख्यशूलञ्च अजीर्णञ्चैव नश्यति ॥६॥
धातकीसोमराजीञ्च क्षीरेण सह पेषयेत् । दुर्बलश्च भवेत्स्थूलो नात्र कार्य्या विचारणा ॥७॥
शर्करामधुसंयुक्तं नवनीतं बली लिहेत् । क्षीराशी च क्षयी पुष्टिं मेधाञ्चैवातुलां लभेत् ॥८॥
कुलीरचूर्णं सक्षीरं पीतञ्च क्षयरोगनुत् । भल्लातकं विडङ्गञ्च यवक्षारञ्च सैन्धवम् ॥९॥
मनःशिलाशङ्खचूर्णं तैलपक्वं तथैव च । लोमानि शातयत्येव नात्र कार्य्या विचारणा ॥१०॥
मालूरस्य रसं गृह्य जलौकां तत्र पेषयेत् । हस्तौ संलेपयेत्तेन अग्निस्तम्भनमुत्तमम् ॥११॥
शाल्मलीरसमादाय खरमूत्रे निधाय तम् । अग्न्यादौ विक्षिपेत्तेन अग्निस्तम्भनमुत्तमम् ॥१२॥

वायस्या उदरं गृह्य मण्डूकवसया सह । गुटिकां कारयेत्तेन ततोऽग्नौ संक्षिपेत्सुधीः ॥
एवमेतत्प्रयोगेण अग्निस्तम्भनमुत्तमम् ॥ १३ ॥
मुण्डीतकवचामुस्तं मरिचं तगरं तथा । चर्वित्वा च इमं सद्यो जिह्वया ज्वलनं लिहेत् १४॥
गोरोचनां भृङ्गराजं चूर्णीकृत्य घृतं समम् । दिव्याम्भसः स्तम्भनं स्यान्मन्त्रेणानेन वै तथा ॥
ॐ अग्निस्तम्भनं कुरु कुरु ॥ १५ ॥
ॐ नमो भगवते जलं स्तम्भय सं सं सं केक केक चर चर ।
जलस्तम्भनमन्त्रोऽयं जलं स्तम्भयते शिव ॥ १६ ॥
गृध्रास्थिश्च गवास्थिश्च तथा निर्माल्यमेव च । अरेर्यो निखनेद्द्वारे पञ्चत्वमुपयाति सः ॥१७॥
पञ्चरक्तानि पुष्पाणि पृथग्जात्याः समालभेत् । कुङ्कुमेन समायुक्तमात्मरक्तसमन्वितम् ॥१८॥
पुष्येण तु समं पिष्ट्वा रोचनायाः पलैकतः । स्त्रिया पुंसा कृतो रुद्र तिलकोऽयं वशीकरः ॥
ब्रह्मदण्डी तु पुष्येण भक्ष्ये पाने वशीकरः । यष्टीमधुपलैकेन पक्वमुष्णोदकं पिबेत् ॥२०॥
विष्टम्भिकाश्च हृच्छूलं हरत्येव महेश्वर ।
ॐ हूं जः मन्त्रोऽयं हरते रुद्र सर्पवृश्चिकज विषम् ॥२१॥
पिप्पली नवनीतञ्च शृङ्गवेरञ्च सैन्धवम् । मरिचं दधि कुष्ठञ्च नस्ये पाने विषं हरेत् ॥२२॥
त्रिफलार्द्रककुष्ठञ्च चन्दनं घृतसंयुतम् । एतत्पलाच्च लेपाच्च विषनाशो भवेच्छिव ॥२३॥
पारावतस्य चाक्षीणि हरितालं मनःशिला । एतद्योगाद्विषं हन्ति वैनतेय इवोरगान् ॥२४॥
सैन्धवं त्र्यूषणं चूर्णं दधिमध्वाज्यसंयुतम् । वृश्चिकस्य विषं हन्ति लेपोऽयं वृषभध्वज ॥२५॥
ब्रह्मदण्डीतिलान्क्वाथ्य चूर्णं त्रिकटुकं पिबेत् । नाशयेद्रुद्र गुल्मानि निरुद्धं रक्तमेव च ॥२६॥
पीत्वा क्षीरं क्षौद्रयुतं नाशयेदसृजः श्रुतिम् । अटरूषकमूलेन भगं नाभिञ्च लेपयेत् ॥
सुखं प्रसूयते नारी नात्र कार्य्या विचारणा ॥ २७ ॥
शर्करां मधुसंयुक्तां पीत्वा तण्डुलवारिणा । रक्तातिसारशमनं भवतीति वृषध्वज ॥२८॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे द्व्यशीत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १८२ ॥

त्र्यशीत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

मरिचं शृङ्गवेरञ्च कुटजत्वचमेव च । पानाच्च ग्रहणी नश्येच्छशाङ्काकृतिशेखर ॥१॥

पिप्पली पिप्पलीमूलं मरिचं तगरं वचा । देवदारुरसं पाठां क्षीरेण सह पेषयेत् ॥२॥
अनेनैव प्रयोगेण अतीसारो विनश्यति । मरीचतिलपुष्पाभ्यामञ्जनं कामलापहम् ॥३॥
हरीतकी समगुडा मधुना सह योजिता । विरेचनकरी रुद्र भवतीति न संशयः ॥४॥
त्रिफलाचित्रकं चित्रं तथा कटुकरोहिणी । ऊरुस्तम्भहरो ह्येष उत्तमं तु विरेचनम् ॥५॥
हरीतकी शृङ्गवेरं देवदारु च चन्दनम् । क्राथयेच्छागदुग्धेन अपामार्गस्य मूलकम् ॥

जयन्त्या वा चोरुस्तम्भं सप्तरात्रेण नाशयेत् ॥ ६ ॥

अनन्तशृङ्गवेरञ्च सूक्ष्मचूर्णानि कारयेत् । गुग्गुलं गुडतुल्यञ्च गुलिकामुपयुज्य च ॥

वायुस्नायुगतञ्चैव अग्निमान्द्यञ्च नाशयेत् ॥ ७ ॥

शङ्खपुष्पीन्तु पुष्येण समुद्धृत्य सपत्रिकाम् । समूलां छागदुग्धेन अपस्मारमरं पिबेत् ॥८॥
अश्वगन्धाभयां चैव उदकेन समं पिबेत् । रक्तपित्तं विनश्येत नात्र कार्य्या विचारणा ॥९॥
हरीतकीकुष्ठचूर्णं कृत्वा आस्यञ्च पूरयेत् । शीतं पीत्वाथ पानीयं सर्वच्छर्दिनिवारणम् ॥१०॥
गुडूचीपद्मकारिष्टधन्याकं रक्तचन्दनम् । पित्तश्लेष्मज्वरच्छर्दिदाहतृष्णाघ्नमग्निकृत् ॥

ॐ हुं नम इति ॥ ११ ॥

श्रोत्रे बद्धा शङ्खपुष्पी ज्वरं मन्त्रेण वै हरेत् ॥

ॐ जम्भिनी स्तम्भिनी मोहय सर्वव्याधीन्मे वज्रेण ठः ठः सर्वव्याधीन्मे वज्रेण फट् इति ॥१२॥
पुष्पमष्टशतं जप्त्वा हस्ते दत्त्वा नखं स्पृशेत् । चातुर्थको ज्वरो रुद्र अन्ये चैव ज्वरास्तथा ॥
जम्बूफलं हरिद्रा च सर्पस्यैव च कञ्चुकम् । सर्वज्वराणां धूपोऽयं हरश्चातुर्थकस्य च ॥१४॥
करवीरं भृङ्गपत्रं लवणं कुष्ठकर्कटम् । चतुर्गुणेन मूत्रेण पचेत्तैलं हरेच्च तत् ॥

पामां विचर्चिकां कुष्ठमभ्यङ्गाद्धि व्रणानि वै ॥ १५ ॥

पिप्पलीमधुपानाच्च तथा मधुर भोजनात् ।

प्लीहा विनश्यते रुद्र तथा शूरणसेवनात् ॥ १६ ॥

पिप्पलीञ्च हरिद्राञ्च गोमूत्रेण समन्विताम् । प्रक्षिपेच्च गुदद्वारे अर्शांसि विनिवारयेत् ॥१७॥
अजादुग्धमार्द्रकञ्च पीतं प्लीहादिनाशनम् । सैन्धवञ्च विडङ्गानि सोमराजी तु सर्षपाः ॥१८॥
रजनी द्वे विषञ्चैव गोमूत्रेणैव पेषयेत् । कुष्ठनाशश्च तल्लेपान्निम्बपत्रादिना तथा ॥१९॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे त्र्यशीत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १८३ ॥

चतुरशीत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

रजनीकदलीक्षारलेपः सिध्मविनाशनः । कुष्ठस्य भागमेकं तु पथ्या भागद्वयं तथा ॥
उष्णोदकेन संपीत्वा कटिशूलविनाशनः ॥ १ ॥
अभयानवनीतञ्च शर्करापिप्पलीयुतम् । पानादर्शोहरं स्याच्च नात्र कार्य्या विचारणा ॥ २ ॥
अटरूषकपत्रेण घृतं मृद्वग्निना पचेत् । चूर्णं कृत्वा तु लेपोऽयं अर्शरोगहरः परः ॥ ३ ॥
गुग्गुलुत्रिफलायुक्तं पीत्वा नश्येद्भगन्दरम् । अजाजीशृङ्गवेरञ्च दध्ना मण्डं विपाचयेत् ॥ ४ ॥
लवणेन तु संयुक्तं मूत्रकृच्छ्रविनाशनम् । यवक्षारं शर्करा च मूत्रकृच्छ्रविनाशनम् ॥ ५ ॥
चिताग्निः खञ्जरीटस्य विष्ठा फेनो हयस्य च । शोभाञ्जनं वासनेत्रं नर एतैस्तु धूपितः ॥
अदृश्यस्त्रिदशैः सर्वैः किं पुनर्मानवैः शिव ॥ ६ ॥
तिलतैले यवान्दग्ध्वा मसीं कृत्वा तु लेपयेत् । तेनैव सह तैलेन अग्निदग्धः सुखी भवेत् ॥ ७ ॥
लज्जालुः शरपुङ्खा च लेपः साज्योऽग्निनाशनः ।
ॐ नमो भगवते ठ ठ छिन्धि छिन्धि ज्वलनं प्रज्वलितं नाशय नाशय हु फट् ॥ ८ ॥
करे बद्ध्वा तु निर्गुण्ड्या मूलं ज्वरहरं द्रुतम् । मूलञ्च श्वेतगुञ्जायाः कृत्वा तत्सप्तखण्डकम् ॥
हस्ते बद्ध्वा नाशयेच्च अर्शांस्येव न संशयः । विष्णुकान्ताजमूत्रेण चौरव्याघ्रादिरक्षणम् ॥१०॥
ब्रह्मदण्ड्यास्तु मूलानि सर्वकर्माणि कारयेत् । त्रिफलायाश्च चूर्णन्तु साज्यं कुष्ठविनाशनम् ॥
आज्यं पुनर्नवाबिल्वैः पिप्पलीभिश्च साधितम् । हरेद्धिक्कां श्वासकासं पीतं स्त्रीणाञ्च गर्भकृत् ॥
भक्षयेच्चैवमार्दानि पयसाज्येन पाचितम् । घृतशर्करया युक्तं शुक्रः स्यादक्षयस्ततः ॥१३॥
विडङ्गं मधुकं पाठां मांसीं सर्जरसं तथा । हरिद्रां त्रिफलाञ्चैवमपामार्गं मनःशिलाम् ॥१४॥
उडुम्बरं धातकीञ्च तिलतैलेन पेषयेत् । योनिं लिङ्गञ्च म्रक्षेत स्त्रीपुंसोः स्यात्प्रियं मिथः ॥१५॥
नमस्ते ईश वरदाय आकर्षिणि विकर्षिणि मुग्धे स्वाहा इति ।
योनिलिङ्गस्य तैलेन शङ्कर म्रक्षणात्ततः ॥ १६ ॥
पुनर्नवामृता दूर्वा कनकञ्चेन्द्रवारुणी । बीजेनैषां जातिकाया रसेन रसमर्दनम् ॥१७॥
मूषाया मध्यगं कृत्वा रसं मारणमीरितम् । मध्वाज्यसहितं दुग्धं बलीपलितनाशनम् ॥१८॥
मध्वाज्यं गुडताम्रञ्च कारवेल्लरसस्तथा । दहनाच्च भवेद्रौप्यं सुवर्णकरणं शृणु ॥१९॥
पीतं धुस्तूरपुष्पञ्च सीसकञ्च पलं मतम् । लाङ्गलिकायाः शाखा च स्वर्णञ्च दहनाद्भवेत् २०॥
चैरं धुस्तूरवृक्षस्य तेन दीपं प्रदीपयेत् । समाधावुपविष्टं तु गगनस्थो न पश्यति ॥२१॥

वृषस्य मृण्मयस्यैव युक्तो भेको निगृह्यते । शङ्करावयवैर्युक्तो धूपं घ्रात्वा च गर्जति ॥
विस्मयं कुरुते चैव वृषवन्नात्र संशयः ॥ २२ ॥
रात्रौ च सार्षपं तैलं कीटं खद्योतनामकम् । ताभ्यां दीपः प्रज्वलितो वाग्निज्वालकलापवत् २३॥
चूर्णं छुछुन्दरीदेहं दग्ध्वा रुद्र प्रलेपयेत् । तपन्ते तत्क्षणाद्दग्ध्वा यदि सम्यक् प्रलेपयेत् ॥
चन्दनेन भवेन्मोक्षः पानाल्लेपात्सुखी भवेत् ॥ २४ ॥
कुञ्जरस्य मदात्तस्य स्वयं नेत्रे शिवाञ्जयेत् । संग्रामं जयते सोऽपि महाशूरश्च जायते ॥२५॥
दन्तं डुण्डुभसर्पस्य मुखे संगृह्य वै क्षिपेत् । तिष्ठते जलमध्ये तु निर्विकल्पं स्थले यथा ॥२६॥
कुम्भीरनेत्रदंष्ट्राणि अस्थीनि रुधिरं तथा । वसातैलसमायुक्तमेकत्र तन्नियोजयेत् ॥
आत्मानं म्रक्षयेत्तेन जले तिष्ठेद्दिनत्रयम् ॥ २७ ॥
कुम्भीरकस्य नेत्राणि हृदयं कच्छपस्य च । मूषिकस्य वसास्थीनि शिशुमारवसा तथा ॥
एतान्येकत्र संलेपात् जले तिष्ठेद् यथा गृहे ॥ २८ ॥
लोहचूर्णं तक्रपीतं पाण्डुरोगहरं भवेत् । तण्डुलीयकगोक्षुरमूलं पीतं पयोऽन्वितम् ॥२९॥
कामलादिहरं पीतं मुखरोगहरं तथा । जातीमूलं तक्रपीतं कोलमूलं त्वजीर्णनुत् ॥३०॥
शतकुशमूलं वा बाकुचीमूलमेव वा । काञ्जिकेन च बाकुच्या मूलं वै दन्तरोगनुत् ३१॥
तथेन्द्रवारुणीमूलं वारिपीतं विषादिहृत् । सुरभिकामूलपानाद्वातनाशो भवेच्छिव ॥३२॥
शिरोरोगहरं लेपाद्गुञ्जाचूर्णं सकाञ्जिकम् । बला चातिबला यष्टी शर्करा मधुसंयुता ॥३३॥
वन्ध्यागर्भकरं पीतं नात्र कार्य्या विचारणा। श्वेतापराजितामूलं पिप्पलीशुण्ठिकायुतम् ॥३४॥
परिपिष्टं शिरोलेपाच्छिरःशूलविनाशनम् । निर्गुण्डिकाशिखां पीत्वा गण्डमालाविनाशनम् ॥
केतकीपत्रजं क्षारं गुडेन सह भक्षयेत् । तक्रेण शरपुङ्खां वा पीत्वा प्लीहां विनाशयेत् ॥३६॥
मातुलुङ्गस्य निर्यासं गुडाज्येन समन्वितम् । वातपित्तजशूलानि हन्ति वै पानयोगतः ॥
शुण्ठी सौवर्चलं हिङ्गु पीत्वा हृदयरोगनुत् ॥३७॥
इति श्रीगारुडे महापुराणे वैद्यकशास्त्रे चतुर-
शीत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१८४॥

पञ्चाशीत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

ॐ नमो गणपतये इति । अयं गणपतेर्मन्त्रो धनविद्याप्रदायकः ॥ १ ॥

इममष्टसहस्रञ्च जप्त्वा बद्ध्वा शिखां ततः । व्यवहारे जयः स्याच्च शतं जापान्नृणां प्रियः ॥२॥
तिलानान्तु घृताक्तानां कृष्णानां रुद्र होमयेत् । अष्टोत्तरसहस्रं तु राजा वश्यस्त्रिभिर्दिनैः ॥३॥
अष्टम्याञ्च चतुर्दश्यामुपोष्याभ्यर्च्य विघ्नराट् । तिलाक्षतानां जुहुयादष्टोत्तरसहस्रकम् ॥
अपराजितः स्याद् युद्धे च सर्वे तञ्च सिषेविरे ॥४॥
जप्त्वा चाष्टसहस्रं तु ततश्चाष्टशतेन हि । शिखां बद्ध्वा राजकुले व्यवहारे जयो भवेत् ॥५॥
ह्रीं:कारं सविसर्गञ्च प्रातःकाले नरस्तु यः । स्त्रीणां ललाटे विन्यस्य वशतां नयति ध्रुवम् ॥६॥
सुसमाहितचित्तेन न्यस्य तु प्रमदालये । सोत्कामां कामिनीं कुर्य्यान्नात्र कार्य्या विचारणा ॥
जुहुयादयुतं यस्तु शुचिः प्रयतमानसः । दृष्टमात्रे तदा तस्य वश्यमायान्ति योषितः ॥८॥
मनःशिलापत्रकञ्च सगोरोचनकुङ्कुमम् । एभिः कृततिलकस्य वश्यमायान्ति योषितः ॥९॥
सहदेवी भृङ्गराजः श्वेताऽपराजिता वचा । तेनैव तिलकं कृत्वा त्रैलोक्यं वशमानयेत् ॥१०॥
गोरोचना मीनपित्तमाभ्याञ्च कृतवर्त्तिकः । यः पुमान् तिलकं कुर्य्याद्वामहस्तकनिष्ठया ॥
स करोति वशं सर्वं त्रैलोक्य नात्र संशयः ॥११॥
गोरोचना महादेव धातुशोणितभाविता । ततो वै कृततिलका सा नरं यं निरीक्षते ॥
तत्क्षणात्तं वश कुर्य्यान्नात्र कार्य्या विचारणा ॥१२॥
नागेश्वरञ्च शैलेयं त्वक्पत्रञ्च हरीतकी । चन्दनं कुष्ठसूक्ष्मैलारक्तशालिसमन्विता ॥१३॥
एतैर्धूपो वशकरः स्मरबाणैर्हरेश्वरः । रतिकाले महादेव पार्वतीप्रिय शङ्कर ॥१४॥
निजशुक्रं गृहीत्वा तु वामहस्तेन यः पुमान् । कामिनीचरणं वामं लिप्येत स्यात् स्त्रियः प्रियः ॥
सैन्धवञ्च महादेव पारावतमलं मधु । एभिर्लिप्ते तु लिङ्गे वै कामिनीवशकृद्भवेत् ॥१६॥
पुष्पाणि पञ्चरक्तानि गृहीत्वा यानि कानि च । तत्तुल्यञ्च प्रियङ्गुञ्च पेषयेदेकयोगतः ॥
अनेन लिप्तलिङ्गस्य कामिनी वशतामियात् ॥१७॥
हयगन्धा च मञ्जिष्ठा मालतीकुसुमानि च । श्वेतसर्षपमेतैश्च लिप्तलिङ्गः स्त्रियः प्रियः ॥१८॥
मूलं तु काकजङ्घाया दुग्धपीतं तु शोषनुत् । अश्वगन्धानागबलागुडमाषनिषेविणः ॥
रूपं भवेद्यथा तद्वन्नवयौवनचारिणाम् ॥१९॥
लौहचूर्णसमायुक्तं त्रिफलाचूर्णमेव वा । मधुना सेवितं रुद्र परिणामाख्यशूलनुत् ॥२०॥
क्वथितोदकपानं तु शम्बूकक्षारकं यथा । मृगशृङ्गं ह्यग्निदग्धं गव्याज्येन समन्वितम् ॥
पीतं हृत्पृष्ठशूलानां भवेन्नाशकरं शिव ॥२१॥
हिङ्गु सौवर्चलं शुण्ठी वृषध्वज महौषधम् । एभिस्तु क्वथितं वारि पीतं वै सर्वशूलनुत् ॥२२॥

अपामार्गस्य वै मूलं सामुद्रलवणान्वितम् । आस्वादितमजीर्णस्य शूलस्य स्याद्विमर्दनम् ॥२३॥
वटरोहाङ्कुरा रुद्र तण्डुलोदकघर्षितः । पीतः सतक्रोऽतीसारं क्षयं नयति शङ्कर ॥२४॥
अङ्कोटमूलकर्षार्द्धं पिष्टं तण्डुलवारिणा । सर्वातीसारग्रहणीं पीतं हरति भूतप ॥२५॥
मरीचशुण्ठिकुटजत्वक्चूर्णञ्च गुडान्वितम् । क्रमात्तद्द्विगुणं पीतं ग्रहणीव्याधिनाशनम् ॥२६॥
श्वेतापराजितामूलं हरिद्रासिक्थतण्डुलम् । अपामार्गंत्रिकटुकमेषाञ्च वटिका शिव ॥
विसूचिकामहाव्याधिं हरत्येव न संशयः ॥२७॥
त्रिफलागुरु भूतेश शिलाजतु हरीतकी । एकैकमेषां चूर्णं तु मधुना च विमिश्रितम् ॥
पीतं सर्वञ्च मेहं तु क्षयं नयति शङ्कर ॥२८॥
अर्कक्षीरप्रस्थमेकं तिलतैलं तथैव च । मनःशिलामरीचानां सिन्दूरस्य पल पलम् ॥२६॥
चूर्णं कृत्वा ताम्रपात्रे त्वातपैः शोषयेत्ततः । पीतं स्नुहीगतं दुग्ध सैन्धव शूलनुद्भवेत् ॥३०॥
त्रिकटुत्रिफलालक्त तिलतैलं तथैव च । मनःशिलां निम्बपत्रं जातीपुष्पमजापयः ॥३१॥
तन्मूत्रं शङ्खनाभिश्च चन्दनं घर्षयेत्ततः । एभिश्च वर्तिकां कृत्वा त्वक्षिणी चाञ्जयेत्ततः ॥
नश्यते पटल काचं पुष्पञ्च तिमिरादिकम् । विभीतकस्य वै चूर्णं समधु श्वासनाशनम् ॥३३॥
पिप्पलीत्रिफलाचूर्णं मधुसैन्धवसंयुतम् । सर्वरूपज्वरश्वासशोषपानसद्भवेत् ॥३४॥
देवदारोश्च वै चूर्णमजामूत्रेण भावयेत् । एकविंशति वै वारमक्षिणी तेन चाञ्जयेत् ॥
रात्र्यन्धता पटलता नश्येन्निर्लोमता तथा ॥३५॥
पिप्पली केतकं रुद्र हरिद्रामलकं वचा । सर्वाक्षिरोगा नश्येयुः सक्षीरादञ्जनात्ततः ॥३६॥
काकजङ्घाशिग्रुमूले मुखेन विधृते शिव । चर्बिता दन्तकीटानां विनाशो हि भवेद्धर ॥३७॥
इति श्रीगारुडे महापुराणे पञ्चाशीत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१८५॥

षडशीत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

पीतं सारं गुडूच्याश्च मधुना च प्रमेहनुत् । पीतं गोशालिकामूलं तिलदध्याज्यसंयुतम् ॥१॥
निरुद्धमूत्रं क्वथितं निवर्त्तयति शङ्कर । तथा हिक्कां हरेत्पीत सौवर्चलयुतञ्च वै ॥२॥
गोरक्षकर्कटीमूलं पिष्टं वास्योदकेन च । पीतं दिनत्रयेणैव नाशयेद्रुद्र शर्कराम् ॥३॥
पीतं वै मालतीमूलं ग्रीष्मकाले समाहितम् । साधितं छागदुग्धेन पीतं शर्करयान्वितम् ॥
हरेन्मूत्रनिरोधञ्च हरेद्वै पाण्डुशर्कराम् ॥४॥

द्विजयष्ट्याश्च वै मूलं पिष्टं तण्डुलवारिणा । गण्डमालां हरेल्लेपात्कुरण्डगलगण्डकौ ॥५॥
रसाञ्जनं हरीतक्याश्चूर्णं तेनैव गुण्ठनात् । नश्येद्वै पुरुषव्याधीन्नात्र कार्य्या विचारणा ॥ ६ ॥
करवीरमूललेपाल्लेपात्पूगफलस्य च । पुंव्याधिर्नश्यते रुद्र योगमन्यं वदाम्यहम् ॥ ७ ॥
दन्तीमूलं हरिद्रा च चित्रकं तस्य लेपनात् । भगन्दरविनाशः स्यादन्य योगं वदाम्यहम् ॥
जलौकाजग्धरक्तश्च भगन्दरविनाशनम् ॥ ८ ॥
त्रिफलाजलघृष्टश्च मार्जारास्थि विलेपितम् । ततो न प्रस्रवेद्रक्तं नात्र कार्य्या विचारणा ॥ ९ ॥
हरिद्राऽनेकवारश्च स्नुहीक्षीरेण भाविता । वटिकाऽर्शोविनाशाय तल्लेपाद्वृषभध्वज ॥
घोषाफल सैन्धवञ्च पिष्ट्वा चार्शोहरं परम् ॥१०॥
गव्याज्यं साधितं पीत पलाशक्षारवारिणा । त्रिगुणेन त्रिकटुक अर्शांसि क्षपयेच्छिव ॥११॥
विल्वस्य च फलं दग्धं रक्तार्शःप्रविनाशनम् । जग्ध्वा कृष्णतिलान्येव नवनीतयुतान्यपि ॥१२॥
यवक्षारं शुण्ठिचूर्णं युक्तं तुल्यगुडान्वितम् । अग्निवृद्धिं करोत्येव प्रत्यूषे वृषभध्वज ॥१३॥
शुण्ठ्या च क्वथितं वारि पीतं चाग्निं करोति वै । हरीतकीं सैन्धवञ्च चित्रकं रुद्र पिप्पली ॥
चूर्णमुष्णोदकेनैषां पीतं चातिक्षुधाकरम् । साज्यं शूकरमांसं वै पीतञ्चातिक्षुधाकरम् ॥१५॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे षडशीत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१८६॥

सप्ताशीत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

हस्तिकर्णपलाशस्य पत्राणि चूर्णयेद्धर । सर्वरोगविनिर्मुक्तं चूर्णं पलशतं शिव ॥ १ ॥
सक्षीरं भक्षितं कुर्यात्सप्ताहेन वृषध्वज । नरं श्रुतिधरं रुद्र मृगेन्द्रगतिविक्रमम् ॥ २ ॥
पद्मरागप्रतीकाशं युक्तं दशशतायुषा । षोडशाब्दाकृतिं रुद्र सततं दुग्धभोजनात् ॥ ३ ॥
मधुसर्पिःसमायुक्तं जग्धमायुष्करं भवेत् । तज्जग्धं मधुना सार्द्धं दशवर्षसहस्रिकम् ॥ ४ ॥
कुर्य्यान्नरं श्रुतिधरं प्रमदाजनवल्लभम् । दध्ना नित्यं भक्षितं तु वज्रदेहकरं भवेत् ॥ ५ ॥
केशराजिसमायुक्तं नरं वर्षसहस्रिणम् । तच्च काञ्जिकसंयुक्तं नरं कुर्य्याच्च भक्षितम् ॥ ६ ॥
शतवर्षं दिव्यदेहं वलीपलितवर्जितम् । जग्धं त्रिफलया युक्तं चक्षुष्मन्तं करोति वै ॥ ७ ॥
अन्धः पश्येत्तु चूर्णस्य साज्यस्यैव तु भक्षणात् । महिषीक्षीरसंयुक्तो तल्लेपः कृष्णकेशकृत् ॥
खल्वाटस्य च वै केशा भवन्ति वृषभध्वज । तैलयुक्तेन चूर्णेन वलीपलितनाशनम् ॥ ८ ॥

तदुद्वर्त्तनमात्रेण सर्वरोगैः प्रमुच्यते । सच्छागक्षीरचूर्णेन दृष्टिः स्यान्मासतोऽञ्जनात् ॥१०॥
पलाशस्य च बीजानि श्रावणे वितुषाणि च । गृहीत्वा नवनीतेन तेषां चूर्णञ्च भक्षयेत् ॥११॥
कर्षार्द्धमेकं सेवेत नत्वा नित्यं हरिं प्रभुम् । षष्टिपुराणधान्यस्य पथ्यमम्बुवर्जं हर ॥
जीवेद्वर्षसहस्राणि बलीपलितवर्जितः ॥१२॥
भृङ्गराजस्य वै मूलं पुष्यर्क्षे तु समाहृतम् । गृहीत्वा तस्य चूर्णन्तु ससौवीरञ्च भक्षयेत् ॥१३॥
मासमात्रप्रयोगेण बलीपलितवर्जितः । शतानि पञ्च जीवेच्च नरो नागबलो भवेत् ॥
भवेच्छ्रुतिधरो रुद्र पुष्यर्क्षे चैव भक्षणात् ॥१४॥
इति श्रीगारुडे महापुराणे सप्ताशीत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१८७॥

अष्टाशीत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

निर्व्रणः स्यात्पूयहीनो प्रहारो घृतपूरितः । अपामार्गस्य वै मूलं हस्ताभ्याञ्च विमर्दितम् ॥
तद्रसेन प्रहारस्य रक्तस्रावो न पूरणात् ॥१॥
रुद्र लाङ्गलिकामूलं हिज्जलस्य तथैव च । तेन व्रणमुखं लिप्तं शल्यो निःसरति व्रणात् ॥
चिरकालप्रविष्टोऽपि तेन मार्गेण शङ्कर ॥२॥
बालमूलं मेषशृङ्गीमूलं वा वारिघर्षितम् । तेन लिप्तं चिरं जातं नाडीव्रणं प्रशाम्यति ॥३॥
महिषीदधियुक्तेन जग्धं कोद्रवभक्तकम् । कङ्कुमूलस्य वै चूर्णं दत्तं नाडीव्रणापहम् ॥४॥
ब्रह्मयष्टिफलं पिष्टं वारिणा तेन लेपितम् । तेन घृष्टं रक्तदोषः प्रणश्यति न संशयः ॥५॥
यवभस्म विडङ्गञ्च गन्धपाषाणमेव च । शुण्ठिरेषाञ्चैव चूर्णं भावितं रुधिरेण वै ॥६॥
कृकलासस्य तल्लिप्तं विद्रधिं नाशयेच्छिव । शोभाञ्जनस्य मूलं तु अतसीमसिना सह ॥७॥
गौरसर्षपयुक्तानि सर्वाण्येतानि शङ्कर । पिष्टान्यनम्लतक्रेण ग्रन्थिकं नाशयेद्धि वै ॥८॥
श्वेतापराजितामूलं पिष्टं तण्डुलवारिणा । तेन नस्यप्रदानात्स्याद्धतब्रन्दस्य विद्रवः ॥९॥
अगस्त्यपुष्पनस्यो वै समरीचस्तु शूलहृत् । भुजङ्गवर्म वै हिङ्गु निम्बपत्राणि वै यवाः ॥
गौरसर्षप एभिः स्याल्लेपो भूतहरः शिव ॥१०॥
गोरोचना मरीचानि पिप्पली सैन्धवं मधु । अञ्जनं कृतमेभिः स्याद्ग्रहभूतहरं शिव ॥११॥
गुग्गुलूलूकपुच्छाभ्यां धूपाद्ग्रहहरो भवेत् । चतुर्थकज्वरैर्मुक्तो कृष्णवस्त्रावगुण्ठितः ॥१२॥
इति श्रीगारुडे महापुराणे अष्टाशीत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१८८॥

ऊननवत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

श्वेतापराजितापुष्परसेनाक्ष्णोश्च पूरणे । पटलं नाशमायाति नात्र कार्य्या विचारणा ॥१॥
मूलं गोक्षुरकस्यैव चर्वित्वा नीललोहित । दन्तकीटव्यथा दग्धा सुरासुरविमर्दन ॥२॥
नारी पुष्पादि लेपित्वा गोक्षीरेणोपवासतः । श्वेतार्कस्य तु वै मूलं तस्यास्तद्गुल्मशूलनुत् ॥३॥
श्वेतार्कपुष्पं विधिना गृहीतं पूर्वमन्त्रितम् । ऋतुशुद्धा च ललना कटौ बद्ध्वा प्रसूयते ॥४॥
हस्तबद्धं पलाशस्य अपामार्गस्य वा हर । मूलं सर्वज्वरहरं भूतप्रेतादिनुद्भवेत् ॥५॥
पीतं वृश्चिकमूलञ्च पर्य्यूषितजलेन वै । सार्द्धं विनाशयेद्दाहज्वरञ्च परमेश्वर ॥६॥
शिखायाञ्चैव तद्बद्धं भवेदैकाहिकादिनुत् । वास्योदकेन पीतं तत्सर्वविषहरं भवेत् ॥७॥
यस्य लज्जालुकामूलं दीयते च स्वरेतसा । सार्द्धं स वैरं संयाति पुमान्स्त्री वा न संशयः ॥८॥
पिष्ट्वा गव्यघृतेनैव पाठामूलं पिबेत्तु यः । सर्वं विषं विनश्येत नात्र कार्य्या विचारणा ॥९॥
वास्योदकयुतं मूलं शिरीषस्य यथा तथा । रक्तचित्रकमूलस्य रसस्य भरणाद्धर ॥
कर्णयोः कामलाव्याधिनाशः स्यान्नात्र संशयः ॥१०॥
श्वेतकोकिलाक्षमूलं छागीक्षीरेण संयुतम् । त्रिसप्ताहेन वै पीतं क्षयरोगं क्षयं नयेत् ॥११॥
नारिकेलस्य वै पुष्पं छागक्षीरेण संयुतम् । पिबेच्च त्रिविधस्तस्य वातरक्तो विनश्यति ॥१२॥
कुर्य्यात्सुदर्शनामूलं माल्येन सुसमाहृतम् । कण्ठबद्धं त्र्याहिकादिग्रहभूतविनाशनम् ॥१३॥
पुष्ये धवलगुञ्जाया गृहीतं मूलमुत्तमम् । मुखे तु निहितं रुद्र हरेन्नानाविषं बहु ॥१४॥
हस्ते बद्धं काण्डयुक्तं कण्ठे बद्धं ग्रहादिहृत् । कृष्णायां तु चतुर्दश्यां कटिबद्धं समाहृतम् ॥
सिंहादिश्वापदाद्भीतिं हरेच्च नीललोहित ॥१५॥
विष्णुक्रान्तामूलमीश कर्णबद्धन्तु धारयेत् । पट्टसूत्रेण भूतेश मकरादिभयं न वै ॥१६॥
इति श्रीगारुडे महापुराणे ऊननवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१८९॥

नवत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

अपराजिताया मूलञ्च गोमूत्रेण समन्वितम् । पीतञ्चापि हरत्येव गण्डमालां न संशयः ॥१॥
अथेन्द्रवारुणीमूलं विधिना पीतमीश्वर । जिङ्गिण्या रसकं रुद्र शूकशिम्ब्या समन्वितम् ॥

शीतोदकञ्च तन्नस्यो बाहुग्रीवाव्यथां हरेत् ॥२॥

माहिषं नवनीतञ्च अश्वगन्धा च पिप्पली । वचा कुष्ठद्वयं लेपो लिङ्गस्रोतस्तनार्त्तिहृत् ॥३॥

कुष्ठनागबलाचूर्णं नवनीतसमन्वितम् । तल्लेपो युवतीनाञ्च स्तनं कुर्य्यान्मनोहरम् ॥४॥

इन्द्रवारुणिकामूलं यस्य नाम्ना सुदूरतः । निक्षिप्यते समुत्पाट्य तस्य प्लीहा विनश्यति ॥५॥

पुनर्नवायाः शुक्लाया मूलं तण्डुलवारिणा । पीतं विद्रधिनुत्तस्याच नात्र कार्य्या विचारणा ६॥

कदलीपत्रक्षारं तु पानीयेन प्रसाधितम् । तस्यादनाद्विनश्यन्ति उदरव्याधयोऽखिलाः ॥७॥

कदल्या मूलमादाय गुडाज्येन समन्वितम् । अग्निना साधितं जग्धमुदरस्थक्रिमीन् हरेत् ॥८॥

नित्यं निम्बदलानाञ्च चूर्णमामलकस्य च । प्रत्यूषे भक्षयेचैव तस्य कुष्ठं विनश्यति ॥९॥

हरीतकी विडङ्गञ्च हरिद्रा सितसर्षपाः । सोमराजस्य मूलानि करञ्जस्य च सैन्धवम् ॥

गोमूत्रपिष्टान्येतानि कुष्ठरोगहराणि वै ॥१०॥

एकश्च त्रिफलाभागस्तथा भागद्वयं शिव । सोमराजस्य बीजानां जग्धं पथ्यया दद्रुनुत् ॥११॥

अम्लतक्रं सगोमूत्रं क्वथितं लवणान्वितम् । कांस्यघृष्टं ज्वरं लेपात्कुष्ठरोगविनाशनम् ॥१२॥

हरिद्रा हरितालञ्च दूर्वागोमूत्रसैन्धवम् । अयं लेपो हन्ति दद्रु पामामेव गरं तथा ॥१३॥

सोमराजस्य बीजानि नवनीतयुतानि च । मधुनास्वादितानि स्युः शुक्लकुष्ठहराणि वै ॥

तक्रान्नपानतो रुद्र नात्र कार्य्या विचारणा ॥१४॥

श्वेतापराजितामूलं वर्त्तितं चास्य वारिणा । तल्लेपो रुद्र मासेन शुक्लकुष्ठविनाशनः ॥१५॥

माहिषं नवनीतञ्च सिन्दूरञ्च मरीचकम् । पामा विलेपनान्नश्येद्दुर्नामा वृषभध्वज ॥१६॥

विशुष्कगम्भारीमूलं पक्वं क्षीरेण संयुतम् । भक्षितं शुक्रपित्तस्य विनाशकरमीश्वर ॥१७॥

मूलकस्य तु बीजानि अपामार्गरसेन वै । पिष्टानि तेन लेपेन सिध्मिका रुद्र नश्यति ॥१८॥

कदलीक्षारसयुक्ता हरिद्रा शिध्मिकापहा । रम्भापामार्गयोः क्षार एरण्डेन विमिश्रितः ॥

तदभ्यङ्गान्महादेव सद्यः सिध्म विनश्यति ॥१९॥

कुष्माण्डलताक्षारः सगोमूत्रश्च तत्त्वतः । जलपिष्टा हरिद्रा च सिद्धा मन्दानलेन हि ॥२०॥

माहिषेण पुरीषेण वेष्टिता वृषभध्वज । अस्या उद्वर्त्तनं कुर्य्यादङ्गसौष्ठवमीश्वर ॥२१॥

तिलसर्षपसंयुक्तं हरिद्राद्वयकुष्ठकम् । तेनोद्वर्त्तितदेहः स्याद्दुर्गन्धः सुरभिः पुमान् ॥२२॥

मनोहरश्चानुदिनं दूर्वाणां काकजङ्घया । अर्जुनस्य तु पुष्पाणि जम्बूपत्रयुतानि च ॥

सलोध्राणि च तल्लेपो देहदुर्गन्धतां हरेत् ॥२३॥

युक्तं लोध्रभवैर्नीरैश्चूर्णन्तु कनकस्य च । तेनोद्वर्त्तितदेहस्य न स्याद्ग्रीष्मं प्रबाधकम् ॥२४॥

दुग्धेनोषसि सेकश्च घर्मदोषश्च नश्यति । काकमञ्चोद्वर्त्तनं तु अङ्गरागकरं भवेत् ॥२५॥
यष्टीमधु शर्करा च वासकस्य रसो मधु । एतत्पीतं रक्तपित्तकामलापाण्डुरोगनुत् ॥२६॥
रक्तपित्तं हरेत्पीतो वासकस्य रसो मधु । प्रातःकाले तोयपानात्पीनसं दारुणं हरेत् ॥२७॥
विभीतकस्य वै चूर्णं पिप्पल्याः सैन्धवस्य च । पीतं सकाञ्जिकं हन्ति स्वरभेदं महेश्वर ॥२८॥
चूर्णमामलकं सेव्यं पीतं गव्यपयोऽन्वितम् । मनःशिला बलामूलं कोलपर्णाश्च गुग्गुलुः ॥२९॥
जातिपत्रं कोलपत्रं तथा चैव मनःशिला । एभिश्चैव कृता वर्त्तिर्बदर्य्यग्नौ महेश्वर ॥
धूमपानं कासहरं नात्र कार्य्या विचारणा ॥३०॥
त्रिफलापिप्पलीचूर्णं भक्षितं मधुना युतम् । भोजनादौ हि समधु पिपासाज्वरितं हरेत् ॥३१॥
बिल्वमूलश्च समधु गुडूचीक्वथितं जलम् । पीतं हरेच्च त्रिविधं छर्दिं नैवात्र संशयः ॥
पीता दूर्वा छर्दिनुत्स्यात्पिष्टा तण्डुलवारिणा ॥३२॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे नवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१९०॥

एकनवत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

पुनर्नवाया मूलञ्च श्वेतं पुष्ये समाहृतम् । वारि पीतं तस्य पार्श्वे भवनेषु न पन्नगाः ॥ १ ॥
तार्क्ष्यमूर्त्तिं वहेद्यो वै भल्लूकदन्तनिर्मिताम् । स पन्नगैर्न दश्येत यावज्जीवं वृषध्वज ॥ २ ॥
पिबेच्छाल्मलिमूलं यः पुष्यर्क्षे रुद्र वारिणा । तस्मिन्नपास्तदशना नागाः स्युर्नात्र संशयः॥ ३ ॥
पुष्ये लज्जालुकामूले हस्तबद्धे तु पन्नगान् । गृह्णीयाल्लेपतो वापि नात्र कार्य्या विचारणा ॥ ४ ॥
पुष्ये श्वेतार्कमूलं तु पीतं शीतेन वारिणा । नश्येत दंशकविषं करवीरादिजं विषम् ॥ ५ ॥
महाकालस्य वै मूलं पिष्टं तत्काञ्जिकेन वै । वोद्राणां डुण्डुभानाञ्च तल्लेपो हरते विषम् ॥ ६ ॥
तण्डुलीयकमूलञ्च पिष्टं तण्डुलवारिणा । घृतेन सह पीतं तु हरेत्सर्वविषाणि च ॥ ७ ॥
नीलीलज्जालुकामूलं पिष्टं तण्डुलवारिणा । पीत्वा तद्दंशकविषं नश्येदेकैर्न चोभयोः ॥ ८ ॥
कूष्माण्डकस्य स्वरसः सगुडः सहशर्करः । पीतः सदुग्धो नाशः स्याद्दंशकस्य विषस्य वै ॥ ९ ॥
तथा कोद्रवमूलस्य मोहस्य हर एव च । यष्टीमधुसमायुक्ता तथा पीता च शर्करा ॥१०॥
सदुग्धा च त्रिरात्रेण मूषविषहरा भवेत् । चुल्लकत्रयपानाच्च वारिणः शीतलस्य वै ॥११॥
ताम्बूलदग्धमुखस्य लालास्रावो विनश्यति । घृतं सशर्करं पीत्वा मद्यपानमदो न वै ॥१२॥

कृष्णाङ्कोठस्य मूलेन पीतं सुकथितं जलम् । ततो नश्येद्गरविषं त्रिरात्रेण महेश्वर ॥१३॥
उष्णां गव्यघृतञ्चैव सैन्धवेन समन्वितम् । नाशयेत्तन्महादेव वेदनां वृश्चिकोद्भवाम् ॥१४॥
कुसुम्भं कुङ्कुमञ्चैव हरितालं मनःशिला । करञ्जं पिषितं चैव अर्कमूलञ्च शङ्कर ॥१५॥
विषं नृणां विनश्येत एतेषां भक्षणाच्छिव । दीपतैलप्रदानाच्च दंशैराकीटजैः शिव ॥
खर्जूरकविषं नश्येत्तदा वै नात्र संशयः ॥१६॥
दंशस्थानं वृश्चिकस्य शुण्ठीतगरपादिका । नश्येन्मधुमक्षिकाया एतेषां लेपतो विषम् ॥१७॥
शतपुष्पा सैन्धवञ्च साज्यं वा तेन लेपयेत् । शिरीषस्य तु बीजं वै सिद्धं क्षीरेण घर्षितम् ॥१८॥
तल्लेपेन महादेव नश्येत्कुक्कुरजं विषम् । ज्वलिताग्निर्वारिसेकी तथा दर्दुरजं विषम् ॥१९॥
धुस्तूरकरसं मिश्रं क्षीराज्यगुडपानतः । मूलं विषं विनश्येत शशाङ्ककृतशेखर ॥२०॥
वटनिम्बशमीनाञ्च वल्कलैः कथितं जलम् । तत्सेकान्मुखदन्तानां नश्येद्वै विषवेदना ॥२१॥
लेपनाद्देवदारोश्च गैरिकस्य च लेपनात् । नागेश्वरो हरिद्रे द्वे तथा चैव मञ्जीठिका ॥
एभिर्लेपाद्विनश्येत लूताविषमुमापते ॥२२॥
करञ्जस्य तु बीजानि वरुणच्छदमेव च । तिलाश्च सर्षपा हन्युर्विषं वै नात्र संशयः ॥२३॥
घृतकुमारीपत्रं वै दत्तं सलवणं हर । तुरङ्गमशरीराणां कण्डुर्नश्येद्दशाहतः ॥२४॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे एकनवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१९१॥

द्विनवत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

चित्रकस्याष्टभागाश्च शूरणस्य च षोडश । शुण्ठ्याश्चत्वारो भागाश्च मरिचानां द्वयं तथा ॥
त्रितयं पिप्पलीमूलं विडङ्गानां चतुष्टयम् । अष्टौ मुषलिकाभागास्त्रिफलायाश्चतुष्टयम् ॥ २ ॥
द्विगुणेन गुडेनैषां मोदकानि हि कारयेत् । तद्भक्षणमजीर्णं हि पाण्डुरोगञ्च कामलम् ॥
अतीसाराणि मन्दाग्निं प्लीहाञ्चैव निवारयेत् ॥ ३ ॥
बिल्वाग्निमन्थः श्योनाकपाटलापारिभद्रकम् । प्रसारण्यश्वगन्धा च बृहती कण्टकारिका ॥ ४ ॥
बला चातिबला रास्ना श्वदंष्ट्रा च पुनर्नवा । एरण्डः शारिवा पर्णी गुडूची कपिकच्छुका ॥
एषां दशपलान्भागान्क्वाथयेच्छुलिलेऽमले । तेन पादावशेषेण तैलपात्रे विपाचयेत् ॥ ६ ॥
आजं वा यदि वा गव्यं क्षीरं दत्त्वा चतुर्गुणम् । शतावरीं सैन्धवञ्च तैलतुल्यं प्रदापयेत् ॥

द्रव्याणि यानि पेष्याणि तानि वक्ष्यामि तच्छृणु । शतपुष्पा देवदारु बला पर्णी वचाऽगुरु ॥
कुष्ठं मांसी सैन्धवञ्च पलमेकं पुनर्नवा । पाने नस्ये तथाभ्यङ्गे तैलमेतत्प्रदापयेत् ॥ ९ ॥
हृच्छूलं पार्श्वशूलञ्च गण्डमालाञ्च नाशयेत् । अपस्मारं वातरक्तं वपुष्मांश्च पुमान्भवेत् ॥१०॥
गर्भमश्वतरी विन्द्यात्किं पुनर्मानुषी हर । अश्वानां वातभग्नानां कुञ्जराणां नृणां तथा ॥
तैलमेतत्प्रयोक्तव्यं सर्ववातविकारिणाम् ॥११॥

हिङ्गु तुम्बुरु शुण्ठी च साध्यं तैलन्तु सार्षपम् । एतद्धि पूरणं श्रेष्ठं कर्णशूलापहं परम् ॥१२॥
शुष्कमूलकशुण्ठीनां क्षारो हिङ्गुलनागरम् । तक्रं चतुर्गुणं दद्यात्तैलमेतद्विपाचयेत् ॥१३॥
वाधिर्य्यं कर्णशूलञ्च पूयस्रावञ्च कर्णयोः । क्रिमयश्च विनश्यन्ति तैलस्यास्य प्रपूरणात् ॥१४॥
शुष्कमूलकशुण्ठीनां क्षारो हिङ्गुलनागरम् । शतपुष्पा वचा कुष्ठं दारुशिग्रुरसाञ्जनम् ॥१५॥
सौवर्च्चलं यवक्षारं सामुद्रं सैन्धवं तथा । ग्रन्थिकं विड़मुस्तं च मधु शुक्तं चतुर्गुणम् ॥१६॥
मातुलुङ्गरसश्चैव कदलीरस एव च । तैलमेभिर्विपक्तव्यं कर्णशूलापहं परम् ॥१७॥
वाधिर्य्यं कर्णनादश्च पूयस्रावश्च दारुणः । पूरणादस्य तैलस्य क्रिमयः कर्णयोर्हर ॥१८॥
सद्यो विनाशमायान्ति शशाङ्ककृतशेखर । क्षारतैलमिदं श्रेष्ठं मुखदन्तमलापहम् ॥१९॥
चन्दनं कुङ्कुमं मांसी कर्पूरो जातिपत्रिका । जातीकक्कोलपूगानां लवङ्गस्य फलानि च ॥२०॥
अगुरूणि च कस्तूरी कुष्ठं तगरपादिका । गोरोचना प्रियङ्गुश्च बला चैव तथा नखी ॥२१॥
सरलं सप्तपर्णञ्च लाक्षा चामलकी तथा । तथा तु पद्मकश्चैव एतैस्तैलं प्रसाधयेत् ॥२२॥
प्रस्वेदामलदुर्गन्धकण्डूकुष्ठहरं परम् । स्त्रीशतं गच्छते रुद्र वन्ध्यापि लभते सुतम् ॥२३॥
यमानी चित्रकं धन्यं त्र्यूषणं जीरकं तथा । सौवर्च्चलं विडङ्गञ्च पिप्पलीमूलराजिकम् ॥२४॥
एभिः पचेद्घृतप्रस्थं जलप्रस्थाष्टसंयुतम् । तथाऽर्शोगुल्मश्वयथुं हन्ति वह्निं करोति वै ॥२५॥
मरिचं त्रिवृतं कुष्ठं हरितालं मनःशिला । देवदारु हरिद्रे द्वे कुष्ठं मांसी च चन्दनम् ॥२६॥
विशाला करवीरञ्च अर्कक्षीरं शकृद्रसः । एषाञ्च कार्षिको भागो विषस्यार्द्धपलं भवेत् ॥२७॥
प्रस्थं कटुकतैलस्य गोमूत्रेऽष्टगुणे पचेत् । मृत्पात्रे लौहपात्रे वा शनैर्मृद्वग्निना पचेत् ॥२८॥
पामा विचर्चिका चैव दद्रु विस्फोटकानि च । अभ्यङ्गेन प्रणश्यन्ति कोमलत्वञ्च जायते ॥२९॥
प्रभूतान्यपि श्वित्राणि तैलेनानेन म्रक्षयेत् । चिरोत्थितमपि श्वित्रं विनष्टं तत्क्षणाद्भवेत् ॥३०॥
पटोलपत्रं कटुका मञ्जिष्ठा शारिवा निशा । जातीशमीनिम्बपत्रं मधुकं कथितं घृतम् ॥३१॥
एभिर्लेपात्स्युररुजो व्रणा विस्राविणः शिव । शङ्खपुष्पी वचा सोम ब्राह्मीब्रह्मसुवर्च्चलाः ॥३२॥
अभया च गुड़ूची च अटरूषकवागुजी । एतैरक्षसमैर्भागैर्घृतप्रस्थं विपाचयेत् ॥३३॥

कण्टकार्य्या रसप्रस्थं क्षीरप्रस्थसमन्वितम् । एतद्ब्राह्मीघृतं नाम स्मृतिमेधाकरं परम् ॥३४॥
अग्निमन्थो वचा वासा पिप्पलीमधुसैन्धवम् । सप्तरात्रप्रयोगेण किन्नरैरिव गायते ॥३५॥
अपामार्गः सगुडूची कुष्ठं शतावरी वचा । शङ्खपुष्पाभया साज्यं विडङ्गं भक्षितं समम् ॥
त्रिभिर्दिनैर्नरं कुर्याद्ग्रन्थाष्टशतधारिणम् ॥३६॥
अद्भिर्वा पयसाज्येन मासमेकन्तु सेविता । वचा कुर्य्यान्नरं प्राज्ञं श्रुतिधारणसंयुतम् ॥३७॥
चन्द्रसूर्य्यग्रहे पीतं पलमेकं पयोऽन्वितम् । वचायास्तत्क्षणं कुर्य्यान्महाप्रज्ञायुतं नरम् ॥३८॥
भूनिम्बनिम्बत्रिफलापर्पटैश्च शृतं जलम् । पटोलीमुस्तकाभ्याञ्च वासकेन च नाशयेत् ॥३९॥
विस्फोटकानि रक्तञ्च नात्र कार्य्या विचारणा । केतकस्य फलं शङ्खं सैन्धवं त्र्यूषणं वचा ॥
फेनो रसाञ्जनं क्षौद्रं विडङ्गानि मनःशिला । एषां वर्त्तिर्हन्ति काचं तिमिरं पटलं तथा ॥४१॥
प्रस्थद्वयं माषकस्य क्वाथश्च द्रोणमम्भसाम् । चतुर्भागावशेषेण तैलप्रस्थं विपाचयेत् ॥४२॥
काञ्जिकस्याढकं दत्त्वा पिष्टान्येतानि दापयेत् । पुनर्नवा गोक्षुरकं सैन्धवं त्र्यूषणं वचा ॥४३॥
लवणं सुरदारु च मञ्जिष्ठा कण्टकारिका । नस्यात्पानाद्धरत्येव कर्णशूलं सुदारुणम् ॥४४॥
वाधिर्य्यं सर्वरोगांश्च अभ्यङ्गाच्च महेश्वर । पलद्वयं सैन्धवञ्च शुण्ठीचित्रकपञ्चकम् ॥४५॥
सौवीरपञ्चप्रस्थञ्च तैलप्रस्थं पचेत्ततः । असृग्दरस्वरप्लीहासर्ववातविकारनुत् ॥४६॥
उदुम्बरं वटं प्लक्षं जम्बूद्वयमथार्जुनम् । पिप्पलञ्च कदम्बञ्च पलाशं लोध्रतिन्दुकम् ॥४७॥
मधूकमाम्रसर्ज्जञ्च बदरं पद्मकेशरम् । शिरीषबीजङ्कतक एतत्क्वाथेन साधितम् ॥
तैलं हन्ति व्रणाल्लेपाच्चिरकालभवानपि ॥४८॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे द्विनवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१९२॥

त्रिनवत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

पलाण्डुजीरके कुष्ठमश्वगन्धाजमोदकम् । वचा त्रिकटुकञ्चैव लवणं चूर्णमुत्तमम् ॥ १ ॥
ब्राह्मीरसैर्भावितञ्च सर्पिर्मधुसमन्वितम् । सप्ताहं भक्षितं कुर्य्यान्निर्मलाञ्च मतिं पराम् ॥ २ ॥
सिद्धार्थकं वचा हिङ्गु करञ्जं देवदारु च । मञ्जिष्ठा त्रिफला विश्वं शिरीषो रजनीद्वयम् ॥ ३ ॥
प्रियङ्गु निम्ब त्रिकटु गोमूत्रेणैव घर्षितम् । नस्यमालेपनञ्चैव तथा चोद्वर्त्तनं हि तत् ॥ ४ ॥
अपस्मारविषोन्मादशोषालक्ष्मीज्वरापहम् । भूतेभ्यश्च भयं हन्ति राजद्वारे तु पूजनम् ॥ ५ ॥

निम्बं कुष्ठं हरिद्रे द्वे शिग्रुसर्षपजं तथा । देवदारु पटोलश्च धन्यं तक्रेण घर्षितम् ॥ ६ ॥
देहं तैलाक्तगात्रं वै अनेनोद्वर्त्तनं तथा । पामाः कुष्ठानि नश्येयुः कण्डुं हन्ति च निश्चितम् ७॥
सामुद्रं सैन्धवं क्षारराजिकालवणं विड्म् । कटुलोहरजश्चैव त्रिवृत्सुवर्णकं समम् ॥
दधिगोमूत्रपयसा मन्दपावकपाचितम् ॥ ८ ॥
एतच्चाग्निबलं चूर्णं पिबेदुष्णेन वारिणा । जीर्णेऽजीर्णे तु भुञ्जीत मासादिघृतभोजनम् ॥ ९ ॥
नाभिशूलं मूत्रशूलं गुल्मप्लीहभवञ्च यत् । सर्वं शूलहरं चूर्णं जठरानलदीपनम् ॥
परिणामसमुत्थस्य शूलस्य च हितं परम् ॥१०॥
अभयामलकं द्राक्षा पिप्पली कण्टकारिका । शृङ्गी पुनर्नवा शुण्ठी जग्ध्वा कासं निहन्ति वै ॥
अभयामलकं द्राक्षा पाठा चैव विभीतकम् । शर्करा च समं चैव जग्धं ज्वरहरं भवेत् ॥१२॥
त्रिफला वदरं द्राक्षा पिप्पली च विरेककृत् । हरीतकी सोष्णनीरलवणञ्च विरेककृत् ॥१३॥
कूर्ममत्स्याश्वमहिषगोशृगालाश्च वानराः । बिड़ालबर्हिकाकाश्च वराहोलूककुक्कुटाः ॥१४॥
हंस एषाञ्च विण्मूत्रं मांसं वा रोमशोणितम् । धूपं दद्याज्ज्वरार्त्तेभ्य उन्मत्तेभ्यश्च शान्तये ॥
एतान्यौषधजातानि घ्नन्ति रोगान्भवेश्वर । निघ्नन्ति तांश्च रोगांश्च वृक्षमिन्द्राशनिर्यथा ॥१६॥
औषधे भगवान्विष्णुः स स्मृतो रोगनुद्भवेत् । ध्यातोऽर्चितः स्तुतो वापि नात्र कार्य्या विचारणा ॥

इति श्रीगारुड़े महापुराणे त्रिनवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१९३॥

चतुर्नवत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

सर्वव्याधिहरं वक्ष्ये वैष्णवं कवचं शुभम् । येन रक्षा कृता शम्भोर्नात्र कार्य्या विचारणा ॥१॥
प्रणम्य देवमीशानमजं नित्यमनामयम् । देवं सर्वेश्वरं विष्णुं सर्वव्यापिनमव्ययम् ॥ २ ॥
बध्नाम्यहं प्रतीकारं नमस्कृत्य जनार्दनम् । अमोघाप्रतिमं सर्वं सर्वदुःखनिवारणम् ॥ ३ ॥
विष्णुर्मामग्रतः पातु कृष्णो रक्षतु पृष्ठतः । हरिर्मे रक्षतु शिरो हृदयञ्च जनार्दनः ॥ ४ ॥
मनो मम हृषीकेशो जिह्वां रक्षतु केशवः । पातु नेत्रे वासुदेवः श्रोत्रे सङ्कर्षणो विभुः ॥ ५ ॥
प्रद्युम्नः पातु मे घ्राणमनिरुद्धस्तु चर्म च । वनमाली गलस्यान्त श्रीवत्सो रक्षतामधः ॥ ६ ॥
पार्श्वं रक्षतु मे चक्रं वामं दैत्यनिवारणम् । दक्षिणं तु गदादेवी सर्वासुरनिवारिणी ॥ ७ ॥
उदरं मुषलं पातु पृष्ठं मे पातु लाङ्गलम् । ऊर्ध्वं रक्षतु मे शार्ङ्गं जङ्घे रक्षतु नन्दकः ॥ ८ ॥

पार्ष्णी रक्षतु शङ्खश्च पद्मं मे चरणावुभौ । सर्वकार्य्यार्थसिद्ध्यर्थं पातु मां गरुडः सदा॥ ६ ॥
वराहो रक्षतु जले विषमेषु च वामनः । अटव्यां नारसिंहश्च सर्वतः पातु: केशवः ॥१०॥
हिरण्यगर्भो भगवान् हिरण्यं मे प्रयच्छतु । सांख्याचार्य्यस्तु कपिलो धातुसाम्यं करोतु मे ॥११॥
श्वेतद्वीपनिवासी च श्वेतद्वीपं नयत्वजः । सर्वान्शत्रून्सूदयतु मधुकैटभसूदनः ॥१२॥
विष्णुः सदा चाकर्षतु किल्बिषं मम विग्रहात् । हंसो मत्स्यस्तथा कूर्मः पातु मां सर्वतो दिशम्॥
त्रिविक्रमस्तु मे देवः सर्वान्पापान्निगृह्णतु । तथा नारायणो देवो बुद्धिं पालयतां मम ॥१४॥
शेषो मे निर्मलं ज्ञानं करोत्वज्ञाननाशनम् । वड़वामुखो नाशयतु कल्मषं यत्कृतं मया ॥१५॥
पद्भ्यां ददातु परमं सुखं मूर्ध्नि मम प्रभुः । दत्तात्रेयः कलयतु सपुत्रपशुबान्धवम् ॥१६॥
सर्वानरीन्नाशयतु रामः परशुना मम । रक्षोघ्नस्तु दाशरथिः पातु नित्यं महाभुजः ॥१७॥
शत्रून्हलेन मे हन्याद्रामो यादवनन्दनः । प्रलम्बकेशिचाणूरपूतनाकंसनाशनः ॥
कृष्णस्य यो बालभावः स मे कामान् प्रयच्छतु ॥१८॥
अन्धकारतमोघोरं पुरुषं कृष्णपिङ्गलम् । पश्यामि भयसंत्रस्तः पाशहस्तमिवान्तकम् ॥१६॥
ततोऽहं पुण्डरीकाक्षमच्युतं शरणं गतः । धन्योऽहं निर्भयो नित्यं यस्य मे भगवान्हरिः २०॥
ध्यात्वा नारायणं देवं सर्वोपद्रवनाशनम् । वैष्णवं कवचं बद्ध्वा विचरामि महीतले ॥२१॥
अप्रधृष्योऽस्मि भूतानां सर्वदेवमयो ह्यहम् । स्मरणाद्देवदेवस्य विष्णोरमिततेजसः ॥२२॥
सिद्धिर्भवतु मे नित्यं यथा मन्त्रमुदाहृतम् । यो मां पश्यति चक्षुर्भ्यां यश्च पश्यामि चक्षुषा ॥
सर्वेषां पापदुष्टानां विष्णुर्बध्नाति चक्षुषी ॥ २३ ॥
वासुदेवस्य यच्चक्रं तस्य चक्रस्य ये त्वराः । ते हि छिन्दन्तु पापानि मम हिंसन्तु हिंसकान् ॥
राक्षसेषु पिशाचेषु कान्तारेष्वटवीषु च । विवादे राजमार्गेषु द्यूतेषु कलहेषु च ॥२५॥
नदीसन्तारणे घोरे संप्राप्ते प्राणसंशये । अग्निचौरनिपातेषु सर्वग्रहनिवारणे ॥२६॥
विद्युत्सर्पविषोद्वेगे रोगे च विघ्नसङ्कटे । जप्यमेतज्जपेन्नित्यं शरीरे भयमागते ॥२७॥
अयं भगवतो मन्त्रो मन्त्राणां परमो महान् । विख्यातं कवचं गुह्यं सर्वपापप्रणाशनम् ॥
स्वमायाकृतनिर्माणकल्पान्तगहनं महत् ॥ २८ ॥
ॐ अनाद्यन्त जगद्बीज पद्मनाभ नमोऽस्तु ते ।

ॐ कालाय स्वाहा । ॐ कालपुरुषाय स्वाहा । ॐ कृष्णाय स्वाहा । ॐ कृष्णरूपाय स्वाहा । ॐ चण्डाय स्वाहा । ॐ चण्डरूपाय स्वाहा । ॐ प्रचण्डाय स्वाहा । ॐ प्रचण्ड-रूपाय स्वाहा । ॐ सर्वाय स्वाहा । ॐ सर्वरूपाय स्वाहा । ॐ नमो भुवनेशाय

त्रिलोकधात्रे इह विटि सिविटि सिविटि स्वाहा । ॐ नमः अयोखेतये ये ये संज्ञायापात्र दैत्यदानवयक्षराक्षसभूतपिशाचकुष्माण्डान्तापस्मारकच्छर्दनदुर्द्धराणामेकाहिक - द्वितीय - तृतीय-चातुर्थक मौहूर्त्तिकदिनज्वररात्रिज्वरसन्ध्याज्वरसर्वज्वरादीनां लूताकीटकण्टकपूतनाभुजङ्ग-स्थावरजङ्गमविषादीनां इदं शरीरं मम पथ्यं तुम्बुरु स्फुट स्फुट प्रकोट लफट विकटदंष्ट्रः पूर्वतो रक्षतु । ॐ है है है है दिनकरसहस्रकालसमाहतो जय पश्चिमतो रक्ष । ॐ निवि निवि प्रदीप्तज्वलनज्वालाकार महाकपिल उत्तरतो रक्ष । ॐ विलि विलि मिलि मिलि गरुड़ि गरुड़ि गौरीगान्धारीविषमोहविषमविषमां मोहयतु स्वाहा दक्षिणतो रक्ष । मां पश्य सर्वभूतभयोपद्र-वेभ्यो रक्ष रक्ष जय जय विजय तेन हीयते रिपुत्रासाहंकृतवाद्यतोभय रुदय वोभयो अभयं दिशतु च्युतः तदुदरमखिलं विशन्तु युगपरिवर्त्तसहस्रसंख्येयोऽस्तमलमिव प्रविशन्ति रश्मयः । वासुदेवसङ्कर्षणप्रद्युम्नश्चानिरुद्धकः । सर्वज्वरान्मम घ्नन्तु विष्णुर्नारायणो हरिः ॥ २६ ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे वैष्णवकवचकथनं नाम
चतुर्नवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १९४ ॥

पञ्चनवत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

सर्वकामप्रदां विद्यां सप्तरात्रेण तां शृणु । नमस्तुभ्यं भगवते वासुदेवाय धीमहि ॥ १ ॥
प्रद्युम्नायानिरुद्धाय नमः सङ्कर्षणाय च । नमो विज्ञानदात्रे च परमानन्दमूर्त्तये ॥ २ ॥
आत्मारामाय शान्ताय निवृत्तद्वैतदृष्टये । त्वं रूपाणि च सर्वाणि तस्मात्तुभ्यं नमो नमः ॥ ३ ॥
हृषीकेशाय महते नमस्तेऽनन्तमूर्त्तये । यस्मिन्निदं यतश्चैतत्तिष्ठत्यग्रेऽपि जायते ॥ ४ ॥
मृन्मयीं वहसि क्षोणीं तस्मै ते ब्रह्मणे नमः । यन्न स्पृशन्ति न विदुर्मनोबुद्धीन्द्रियासवः ॥
अन्तर्बहिश्चरसि त्वं व्योमतुल्यं नमाम्यहम् ॥ ५ ॥

ॐ नमो भगवते महापुरुषाय महाभूतपतये सकलसत्त्वभाविव्रीडनिकरकमलरेणूत्पल-निभधर्माख्यविद्यया चरणारविन्दयुगल परमेष्ठिन्नमस्ते अवापविद्याधरतां चित्रकेतोश्च विद्यया ॥ ६ ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे पञ्चनवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १९५ ॥

षण्णवत्यधिकशततमोऽध्यायः

हरिरुवाच

अवाप जप्त्वा चेन्द्रत्वं विष्णुधर्माख्यविद्यया । सर्वान् शत्रून्विनिर्जित्य ताञ्च वक्ष्ये महेश्वर ॥१॥
पादयोर्जानुनोरूर्वोरुदरे हृद्यथोरसि । मुखे शिरस्यानुपूर्वं ओङ्कारादीनि विन्यसेत् ॥२॥
नमो नारायणायेति विपर्य्यासमथापि च । करन्यासं ततः कुर्य्याद्द्वादशाक्षरविद्यया ॥३॥
प्रणवादि यकारान्तमङ्गुल्यङ्गुष्ठपर्वसु । न्यसेद्धृदय ओङ्कारं मनुं मूर्ध्नि समस्तकम् ॥४॥
ओङ्कारं तु भ्रुवोर्मध्ये शिखानेत्रादिमूर्द्धतः । ॐ विष्णवे इति इमं मन्त्रन्यासमुदीरयेत् ॥५॥
आत्मानं परमं ध्यायेच्छेषं यच्छक्तिभिर्युतम् । मम रक्षां हरिः कुर्यान्मत्स्यमूर्त्तिर्जलेऽवतु ॥६॥
त्रिविक्रमस्तथाकाशे स्थले रक्षतु वामनः । अटव्यां नरसिंहस्तु रामो रक्षतु पर्वते ॥७॥
भूमौ रक्षतु वाराहो व्योम्नि नारायणोऽवतु । कर्मबन्धाच्च कपिलो दत्तो योगांश्च रक्षतु ॥८॥
हयग्रीवो देवतानां कुमारो मकरध्वजः । नारदोऽव्यार्चनाद्देवः कूर्मो वै नैर्ऋते सदा ॥९॥
धन्वन्तरिश्चापथ्याच्च नागः क्रोधवशात् किल । यज्ञो रोगात् समस्ताच्च व्यासोऽज्ञानाच्च रक्षतु ॥१०॥
बुद्धः पाषण्डसंघातात्कल्किरवतु कल्मषात् । पायान्मध्यन्दिने विष्णुः प्रातर्नारायणोऽवतु ॥११॥
मधुहा चापराह्णे च सायं रक्षतु माधवः । हृषीकेशः प्रदोषेऽव्यात्प्रत्यूषेऽव्याज्जनार्दनः ॥१२॥
श्रीधरोऽव्यादर्द्धरात्रे पद्मनाभो निशीथके । चक्रकौमोदकीबाणा घ्नन्तु शत्रूंश्च राक्षसान् ॥१३॥
शङ्खः पद्मं च शत्रुभ्यः शार्ङ्गं वै गरुडस्तथा । बुद्धीन्द्रियमनःप्राणान् पाहि च पार्श्वभूषणम् ॥१४॥
शेषं सर्वञ्च रूपञ्च सदा सर्वत्र पातु माम् । विदिक्षु दिक्षु च सदा नरसिंहश्च रक्षतु ॥१५॥
एतद्धारयमाणस्तु यं यं पश्यति चक्षुषा । स वशी स्याद्विपाप्मा च रोगमुक्तो दिवं व्रजेत् ॥१६॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे षण्णवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१९६॥

सप्तनवत्यधिकशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

गारुडं संप्रवक्ष्यामि गरुडेन उदीरितम् । कश्यपाय सुमित्रेण विषहृद् येन गारुडी ॥१॥
पृथिव्यापस्तथा तेजो वायुराकाशमेव च । क्षित्यादिष्वेव वर्गाश्च एते वै मण्डलाधिपाः ॥२॥
पञ्चतत्त्वे स्थिता देवाः प्राप्यंते विष्णुसेवकैः । दीर्घस्वरविभिन्नाश्च नपुंसकविवर्जिताः ॥३॥

षडङ्गः सशिरः प्रोक्तो हृच्छिरश्च शिखा क्रमात् । कवचं नेत्रमस्त्रं स्यान्न्यासः स्वस्थलसंस्थितिः ॥
सर्वसिद्धिपदस्यान्ते कालवह्निरधोऽनिलः । षष्ठस्वरसमायुक्तमर्द्धेन्दुसंयुतं परम् ॥५॥
परापरविभिन्नाश्च शिवस्योर्ध्वाध ईरिताः । रेफेणाङ्गेषु सर्वत्र न्यासं कुर्य्याद् यथाविधि ॥६॥
हृदि पाणितले देहे कर्णे नेत्रे करोति च । जपात्तु सर्वसिद्धिः स्याच्चतुर्वक्त्रसमायुतम् ॥७॥
चतुरस्रां सुविस्तारां पीतवर्णां तु चिन्तयेत् । पृथिवीं चेन्द्रदैवत्यां मध्ये वरुणमण्डलम् ॥८॥
मध्ये पद्मं तथा युक्तमर्द्धचन्द्रं सुशीतलम् । इन्द्रनीलद्युतिं सौम्यमथवाग्नेयमण्डलम् ॥९॥
त्रिकोणं स्वस्तिकैर्युक्तं ज्वालामालानलं स्मरेत् । भिन्नाञ्जननिभाकारं स्ववृत्तं बिन्दुभूषितम् ॥१०॥
क्षीरोर्मिसदृशाकारं शुद्धस्फटिकवर्चसम् । प्लावयन्तं जगत् सर्वं व्योमामृतमनुं स्मरेत् ॥११॥
वासुकिः शङ्खपालश्च स्थितौ पार्थिवमण्डले । कर्कोटः पद्मनाभश्च वारुणे तौ व्यवस्थितौ ॥१२॥
आग्नेयेन तु कुलिकस्तक्षश्चैव महाब्जकौ । वायुमण्डलसंस्थौ च पञ्च भूतानि विन्यसेत् ॥१३॥
अङ्गुष्ठादिकनिष्ठान्तमनुलोमविलोमतः । पर्वसन्धिषु च न्यस्या जया च विजया तथा ॥१४॥
आस्यादिस्वपुरस्थाने न्यासाः शिवषडङ्गकम् । कनिष्ठादौ हृदादौ च शिखायां करयोर्न्यसेत् ॥
व्यापकन्तु ततः पूर्वं क्रमादङ्गुलिपर्वसु । भूतानाञ्च पुनर्न्यासः शिवाङ्गानि तथैव च ॥१६॥
प्रणवादिनमश्चान्ते नाम्नैव च समन्विताः । सर्वमन्त्रेषु कथितो विधिः स्थापनपूजने ॥१७॥
आद्याक्षरं तन्नाम्नश्च मन्त्रोऽयं परिकीर्त्तितः । अष्टानां नागजातीनां मन्त्रः सान्निध्यकारकः ॥१८॥
ॐ स्वाहा क्रमशश्चैव पञ्चभूतपुरोगतम् । एष साक्षाद्भवेत्तार्क्ष्यः सर्वकर्मप्रसाधकः ॥१९॥
करन्यासं स्वरं कृत्वा शरीरे तु पुनर्न्यसेत् । ज्वलन्तं चिन्तयेत् प्राणमात्मसंशुद्धिकारकम् ॥
बीजं तु चिन्तयेत्पश्चाद्वर्षान्तममृतात्मकम् । एवञ्चाप्यायनं कृत्वा मूर्ध्नि सञ्चिन्त्य चात्मनः ॥
पृथिवीं पादयोर्दद्यात् तप्तकाञ्चनसप्रभाम् । अशेषभुवनाकीर्णां लोकपालसमन्विताम् ॥२२॥
एतां भगवतीं पृथ्वीं स्वदेहे विन्यसेद् बुधः । श्यामवर्णमयं ध्यायेत्पृथिवीद्विगुणं भवेत् ॥२३॥
ज्वालामालाकुलं दीप्तमाब्रह्म भुवनान्तिकम् । नाभिग्रीवान्तरे न्यस्य त्रिकोणं मण्डलं रवेः ॥२४॥
भिन्नाञ्जननिभाकारं निखिलं व्याप्य संस्थितम् । आत्ममूर्त्तिस्थितं ध्यायेद्वायव्यं तीक्ष्णमण्डलम् ॥
शिखोपरि स्थितं दिव्यं शुद्धस्फटिकवर्चसम् । अप्रमाणमहाव्योम व्यापकं चामृतोपमम् ॥२६॥
भूतन्यासं पुरा कृत्वा नागानाञ्च यथाक्रमम् । लकारान्ता बिन्दुयुता मन्त्रा भूतक्रमेण तु ॥२७॥
शिवबीजं ततो दद्यात्तां ध्यायेच्च मण्डलम् । यद्यस्य क्रममाख्यातं मण्डलस्य विचक्षणः ॥
तस्य तच्चिन्तयेद्वर्णं कर्मकाले विधानवित् ॥२८॥
पादपत्रैस्तथा चञ्चुकृष्णनागैर्विभूषितम् । तार्क्ष्यं ध्यायेत् ततो नित्यं विषे स्थावरजङ्गमे ॥२९॥

ग्रहभूतपिशाचे च डाकिनीयक्षराक्षसे । नागैर्विवेष्टितं कृत्वा स्वदेहे विन्यसेच्छिवम् ॥३०॥
द्विधा न्यासः समाख्यातो नागानाञ्चैव भूतयोः । एवं ध्यात्वा कर्म कुर्य्यादात्मतत्त्वादिकं क्रमात् ॥
त्रितत्त्वं प्रथमं दत्त्वा शिवतत्त्वं ततः परम् । यथा देहे तथा देवे अङ्गुलीनाञ्च पर्वसु ॥३२॥
देहन्यासं पुरा कृत्वा अनुलोमविलोमतः । कन्दं नालं तथा पद्मं धर्मं ज्ञानादिमेव च ॥३३॥
द्वितीयस्वरसम्भिन्नं वर्गान्तेन तु पूजयेत् । क्षौमिति कर्णिकामध्ये मूर्ध्नि रेफेण संयुतम् ॥३४॥
अ क च ट त प य शा वर्गाः पूर्वादिके न्यसेत् । पत्रान्तकेशरान्ते तु द्वौ द्वौ पूर्वादिकौ तथा ॥३५॥
केशरे तु स्वरा न्यस्त्व ईशान्तान् षोडशार्चयेत् । वामाद्याः शक्तयः प्रोक्तास्त्रितत्त्वं तु ततो न्यसेत् ॥
आवाहयेत्ततो मूर्ध्नि शिवमङ्गं ततः परम् । कर्णिकायां न्यसेद्देवं साङ्गं तत्र पुरःसरम् ॥३७॥
पृथिवी पश्चिमे पत्रे आपश्चोत्तरसंस्थिताः । तेजस्तु दक्षिणे पत्रे वायुं पूर्वेण पूजयेत् ॥३८॥
स्वबीजं मूर्त्तिरूपं तु प्रागुक्तं परिकल्पयेत् । यं वायुमूलं नैर्ऋत्ये रेफस्त्वनलसंस्थितः ॥३९॥
वं च ईशे सदा पूज्य ॐ हृदिस्थश्च पूजयेत् । तन्मात्रान् भूतमात्रांस्तान् बहिरेव प्रपूजयेत् ॥४०॥
शिवाङ्गानि ततः पश्चाद् ध्यात्वा संपूजयेत्ततः । आग्नेय्यां हृदयं पूज्य शिर ईशानगोचरे ॥४१॥
नैर्ऋत्ये तु शिखां दद्याद्वायव्यां कवचं न्यसेत् । अस्त्रं तु बाह्यतो दद्यान्नेत्रमुत्तरसंस्थितम् ॥४२॥
पत्राग्रे कर्णिकाग्रे तु वीजानि परिपूजयेत् । अनन्तादिकुलीरान्ता अष्टौ नागाः क्रमात् स्थिताः ॥
पूर्वादिकक्रमेणैव ईशपर्य्यन्तमेव च । पूजयेच्च सदा मन्त्री विधानेन पृथक् पृथक् ॥४४॥
हृदि पद्मे विधानेन शिलादौ दत्तमण्डले । एतत् कार्य्यं समुद्दिष्टं नित्यनैमित्तिकेऽपि च ॥४५॥
आत्मानं चिन्तयेन्नित्यं कामरूपं मनोहरम् । प्लावयन्तं जगत् सर्वं सृष्टिसंहारकारकम् ॥४६॥
ज्वालामालाभिरुद्दीप्तं आब्रह्मभुवनान्तिकम् । दशबाहुं चतुर्वक्त्रं पिङ्गाक्षं शूलपाणिनम् ॥४७॥
दंष्ट्राकरालमत्युग्रं त्रिनेत्रं शशिशेखरम् । भैरवं तु स्मरेत् सिद्ध्यै गरुडं सर्वकर्मसु ॥४८॥
नागानां नाशनार्थाय गरुडं भीमभीषणम् । पादौ पत्राणि संस्थाप्य दिशः पक्षांस्तु संश्रिताः ॥
सप्तस्वर्गा उरसि च ब्रह्माण्डं कण्ठमाश्रितम् । रुद्रादि ईशपर्यन्तं शिरस्तस्य विचिन्तयेत् ॥५०॥
सदाशिवशिखान्तस्थं शक्तित्रितयमेव च । परात्परं शिवं साक्षात्तार्क्ष्यं भुवननायकम् ॥५१॥
त्रिनेत्रमुग्ररूपञ्च विषनागक्षयङ्करम् । ग्रसनं भीमवक्त्रञ्च गरुडं मन्त्रविग्रहम् ॥५२॥
कालाग्निमिव दीप्तञ्च चिन्तयेत् सर्वकर्मसु । एवं न्यासविधिं कृत्वा यं यं मनसि चिन्तयेत् ॥
तत्तस्यैव भवेत् साध्यं नरो वै गरुडायते । प्रेता भूतास्तथा यक्षा नागा गन्धर्वराक्षसाः ॥
दर्शनात्तस्य नश्यन्ति ज्वराश्चातुर्थिकादयः ॥५४॥

धन्वन्तरिरुवाच

एवं स गरुडं प्रोचे गरुड़ः कश्यपाय च । महेश्वरो यथा गौरीं प्राह विद्यां तथा शृणु ॥५५॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे सप्तनवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१७४॥

अष्टनवत्यधिकशततमोऽध्यायः

भैरव उवाच

नित्यक्लिन्नामथो वक्ष्ये त्रिपुरां भुक्तिमुक्तिदाम् ।

ॐ ह्रीं आगच्छ देवि ! ऐं ह्रीं ह्रीं रेखाकरणम् । ॐ ह्रीं क्लेदिनी भं नमः । मदनक्षोभिना तथा । ऐं यं क्रीं वा गणरेखया । ह्रीं मदनान्तरे च । ऐं ह्रीं ह्रीं च निरञ्जना वागति मदनान्तरेखे खनेत्रावलीति च । वेगवति महाप्रेतासनाय च पूजयेत् । ॐ ह्रीं क्रैं नैं क्रैं नित्ये मदद्रवे क्रीं नमः । ऐं ह्रीं त्रिपुरायै नमः । ॐ ह्रीं क्रीं पश्चिमवक्त्रं ॐ ऐं ह्रीं ह्रीं च तथोत्तरम् । ऐं ह्रीं दक्षिणं चोर्ध्वं वक्त्रं तु पश्चिमम् । ॐ ह्रीं पाशाय, क्रीं अङ्कुशाय, ऐं कपालाय नमः । आद्यं भयं ऐं ह्रीं ह्रीं च तथा शिरः तथा शिखायै कवचे । ऐं ह्रीं क्रीं अस्त्राय फट् ॥ १ ॥

पूर्वे कामरूपाय असिताङ्गाय भैरवाय नमो ब्रह्माण्यै । दक्षिणे चैव कन्दाय वै नमः । रुरुभैरवाय माहेश्वर्य्या आवाहयेत् ॥२॥

तथा पश्चिमे चण्डाय वै नमः कौमार्य्यै चोत्तरे चोल्काय क्रोधाय नमः वैष्णव्यै ॥३॥

अग्निकोणे अघोराय उन्मत्तभैरवायेति वाराह्यै । रक्षःकोणे साराय कपालिने भैरवाय माहेन्द्र्यै ॥ ४ ॥

वायुकोणे जालन्धराय भीषणाय भैरवाय चामुण्डायै । ईशकाणके वटुकाय संहारञ्चण्डिकाञ्च प्रपूजयेत् ॥ ५ ॥

रतिप्रीतिकामदेवान्पञ्चबाणान्यजेदथ । ध्यानार्चनाजप्यहोमाद्देवी सिद्धा च सर्वदा ॥६॥

नित्या च त्रिपुरा व्याधिं हन्याज्ज्वालामुखी क्रमात् ।
ज्वालामुखीक्रमं वक्ष्ये सा पूज्या मध्यतः शुभा ॥७॥

नित्यारुणा मदनातुरा महामोहा प्रकृत्यपि । कलना श्रीभारती च आकर्षणी महेन्द्राणी ॥८॥
ब्रह्माणी चैव माहेशी कौमारी वैष्णवी तथा । वाराही चैव माहेन्द्री चामुण्डा चापराजिता ॥

विजया चाजिता चैव मोहिनी त्वरिता तथा । स्तम्भिनी जृम्भिणी पूज्या कालिका पञ्चबाह्यतः ॥
ज्वालामुखीक्रमं पूज्य विषादिहरणं भवेत् ॥१०॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे अष्टनवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१९८॥

नवनवत्यधिकशततमोऽध्यायः

भैरव उवाच

अपि चूडामणिं वक्ष्ये शुभाशुभविशुद्धये । सूर्य्यं देवीं गणं सोमं स्मृत्वा तु विलिखेन्नरः ॥ १ ॥
त्रिरेखातो मूर्त्तिकाभा अथवा प्रश्नवाक्यतः । दिशास्थानप्रसूतो वा ध्वजादीन्गणयेत्क्रमात् ॥२॥
ध्वजो धूमोऽथ सिंहश्च श्वा वृषः खरदन्तिनः । ध्वांक्षश्च अष्टमो ज्ञेयो नाममन्त्रैश्च तान्न्यसेत् ॥

ध्वजस्थाने ध्वजं दृष्ट्वा राज्यचिन्ताधनादिकम् ।
ध्वजस्थाने स्थितो धूम्रो धातुचिन्ता च लाभकम् ॥४॥
ध्वजस्थाने स्थिते सिंहे धनलाभादिकं भवेत् ।
ध्वजस्थाने स्थिते श्वाने दासीचिन्तासुखादिकम् ॥५॥

ध्वजस्थाने वृषं दृष्ट्वा स्थानचिन्ता च लाभकम् । ध्वजस्थाने खरं दृष्ट्वा दुःखक्लेशादिकं भवेत् ॥
ध्वजस्थाने गजं दृष्ट्वा स्थानचिन्ताजयादिकम् । ध्वजस्थाने तथा ध्वांक्षे क्लेशचिन्ता धनक्षयः ॥
धूम्रस्थाने ध्वजं दृष्ट्वा पूर्वं दुःखं ततो धनम् । धूम्रे धूम्रं तथा दृष्ट्वा कलिदुःखादिकं भवेत् ॥८॥
धूम्रस्थाने स्थिते सिंहे मनश्चिन्ताधनादिकम् । धूम्रस्थाने स्थिते श्वाने जयलाभादिकं भवेत् ॥
धूम्रस्थाने वृषं दृष्ट्वा नारीगोऽश्वधनादिकम् । धूम्रस्थाने खरं दृष्ट्वा व्याधिश्चापि धनक्षयः १०॥
धूम्रस्थाने गजे दृष्टे राज्यलाभजयादिकम् । धूम्रस्थाने स्थिते ध्वांक्षे धनराज्यविनाशनम् ॥
सिंहस्थाने ध्वजं दृष्ट्वा राज्यलाभादि निर्दिशेत् । सिंहस्थाने स्थिते धूम्रे कन्याप्राप्तिधनादिकम् ॥
सिंहस्थाने स्थिते सिंहे जयो मित्रसमागमः । सिंहस्थाने स्थिते श्वाने स्त्रीचिन्ता ग्रामलाभकम् ॥
सिंहस्थाने वृषं दृष्ट्वा गृहक्षेत्रार्थलाभकम् । सिंहस्थाने गजं दृष्ट्वा ग्रामस्वामित्वमेव च ॥१४॥
सिंहस्थाने गजं दृष्ट्वा आरोग्यायुःसुखादिकम् । सिंहस्थाने स्थिते ध्वांक्षे कन्याधान्यगुणादिकम् ॥
श्वानस्थाने ध्वजं दृष्ट्वा स्थानचिन्तासुखादिकम् । श्वानस्थाने स्थिते धूम्रे कलहं कार्य्यनाशनम् ॥
श्वानस्थाने स्थिते सिंहे कार्य्यसिद्धिर्भविष्यति । श्वानस्थाने स्थिते श्वाने धननाशो भविष्यति ॥
श्वानस्थाने वृषं दृष्ट्वा रोगी रोगाद्विमुच्यते । श्वानस्थाने खरं दृष्ट्वा कलहस्य भयं भवेत् ॥१८॥

श्वानस्थाने गजं दृष्ट्वा पुत्रभार्य्यासमागमः । श्वानस्थाने स्थिते ध्वांक्षे पीड़ा स्यात्कुलनाशनम् ॥
वृषस्थाने ध्वजं दृष्ट्वा राजपूजासुखादिकम् । वृषस्थाने स्थिते धूम्रे राजपूजासुखादिकम् ॥२०॥
वृषस्थाने स्थिते सिंहे सौभाग्यञ्च धनादिकम् । वृषस्थाने स्थिते श्वाने बलश्रीकाम ईरितः ॥
वृषस्थाने वृषं दृष्ट्वा कीर्त्तितुष्टिसुखादिकम् । वृषस्थाने खरं दृष्ट्वा महालाभादिकं भवेत् ॥२२॥
वृषस्थाने गजं दृष्ट्वा स्त्रीगजादिसमागमः । वृषस्थाने स्थिते ध्वांक्षे स्थानमानसमागमः ॥२३॥
खरस्थाने ध्वजं दृष्ट्वा रोगशोकादिकं भवेत् । खरस्थाने स्थिते धूम्रे तस्करादिभयं भवेत् ॥२४॥
खरस्थाने स्थिते सिंहे पूजाश्रीविजयादिकम् । खरस्थाने स्थिते श्वाने सन्तापधननाशनम् ॥
खरस्थाने वृषं दृष्ट्वा सुखं प्रियसमागमः । खरस्थाने खरं दृष्ट्वा दुःखपीड़ादि निर्दिशेत् ॥२६॥
खरस्थाने गजं दृष्ट्वा सुखपुत्रादिक भवेत् । खरस्थाने स्थिते ध्वांक्षे कलहं व्याधिरेव च ॥
गजस्थाने ध्वजं दृष्ट्वा स्त्रीजयश्रीसुखादिकम् । गजस्थाने स्थिते धूम्रे धनधान्यसमागमः ॥
गजस्थाने स्थिते सिंहे जयसिद्धिसमागमः । गजस्थाने स्थिते श्वाने आरोग्यसुखसम्पदः ॥२९॥
गजस्थाने वृषं दृष्ट्वा राजमानधनादिकम् । गजस्थाने खरं दृष्ट्वा पूर्वं दुःखं ततः सुखम् ॥३०॥
गजस्थाने गजं दृष्ट्वा क्षेत्रधान्यसुखादिकम् । गजस्थाने स्थिते ध्वांक्षे धनधान्यसमागमः ॥३१॥
ध्वांक्षस्थाने ध्वजं दृष्ट्वा कार्य्यनाशो भविष्यति । ध्वांक्षस्थाने स्थिते धूम्रे कलिदुःखं गमिष्यति ॥
ध्वांक्षस्थाने स्थिते सिंहे विग्रहो दुःखमेव च । ध्वांक्षस्थाने स्थिते श्वाने गृहभङ्गभयादिकम् ॥
ध्वांक्षस्थाने वृषं दृष्ट्वा स्थानभ्रंशभयादिकम् । ध्वांक्षस्थाने खरं दृष्ट्वा धननाशपराजयः ॥३४॥
ध्वांक्षस्थाने गजं दृष्ट्वा धनकीर्त्यादिकं भवेत् । ध्वांक्षस्थाने स्थिते ध्वांक्षे विदेशगमनादिकम् ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे नवनवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१९९॥

द्विशततमोऽध्यायः

भैरव उवाच

वक्ष्ये वायुजयं देवि जयाजयविदेशकम् । वाय्वग्निजलशक्राख्यं मण्डलानाञ्चतुष्टयम् ॥ १ ॥
वामदक्षिणसंस्थश्च वायुश्च बहुलो भवेत् । ऊर्ध्ववाही भवेदग्निरधस्तु वरुणो भवेत् ॥ २ ॥
माहेन्द्रो मध्यसंस्थस्तु शुक्लपक्षे तु वामगः । कृष्णपक्षे दक्षिणग उदयस्य त्र्यहं त्र्यहम् ॥ ३ ॥
वहेत प्रतिपादाद्ये च विपरीते भवेन्नतिः । उदयं सूर्य्यमार्गेण चन्द्रेणास्तमयो यदि ॥ ४ ॥
वर्द्धन्ते गुणसंघाता अन्यथा विघ्नमौचितम् । संक्रान्त्यः षोडश प्रोक्ता दिवारात्रौ वरानने ॥ ५ ॥

यदा च संक्रमेद्वायुरर्द्धार्द्धप्रहरे स्थितः । स्वास्थ्यहानिस्तदा ज्ञेया वायुर्भ्रमति देहिषु ॥ ६ ॥
दक्षिणे च पुटे वायुर्हितो भोजनमैथुने । खड्गहस्ते जये युद्धे रिपून्कामसमन्वितः ॥ ७ ॥
वामेन गमनं श्रेष्ठं सर्वकार्य्येषु भूषितम् । वायुर्वहति तत्रस्थः प्रश्नो भूतस्य शोभनः ॥ ८ ॥
माहेन्द्रे वारुणे वाते कोऽपि दोषो न जायते । अनावृष्टिर्दक्षवाहे वृष्टिः स्याद्वामवाहके ॥ ६ ॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे द्विशततमोऽध्यायः ॥२००॥

एकाधिकद्विशततमोऽध्यायः

धन्वन्तरिरुवाच

हयायुर्वेदमाख्यास्ये हयसर्वार्थलक्षणम् । काकतुण्डी कृष्णजिह्वा वृक्षास्यश्चोष्णतालुकः ॥ १ ॥
कराली हीनदन्तश्च शृङ्गी विरलदन्तकः । एकाण्डश्चैव जाताण्डः कञ्चुकी द्विखुरी स्तनी ॥२॥
मार्जारपादो व्याघ्राभः कुष्ठविद्रधिसन्निभः । यमजो वामनश्चैव मार्जारः कपिलोचनः ॥ ३ ॥
एतद्दोषी हयस्त्याज्य उत्तमोऽश्वस्तुरुष्कजः । मध्यमः पञ्चहस्तश्च कनीयांश्च त्रिहस्तकः ॥ ४ ॥
असंहता ये च वाहा ह्रस्वकर्णास्तथैव च । शबलाभाः प्रभावेषु न दीनाश्चिरजीविनः ॥ ५ ॥
रेवन्तपूजनाद्धोमाद्दत्ताश्च द्विजभोजनात् । सरलं निम्बपत्राणि गुग्गुलुः सर्षपा घृतम् ॥ ६ ॥
तिलश्चैव वचा हिङ्गु बध्नीयाद्वाजिनो गले । आगन्तुजं दोषजं तु व्रणं द्विविधमीरितम् ॥ ७ ॥
चिरपाकं वातजं तु श्लेष्मजं क्षिप्रपाकिकम् । कण्ठदाहात्मकं पित्ताच्छोणितान्मन्दवेदनम् ॥८ ॥
आगन्तुजं तु शास्त्राद्यैर्दुष्टव्रणविशोधनम् । एरण्डमूलं हरिद्रे द्वे चित्रकं विश्वभेषजम् ॥ ६ ॥
रसोनं सैन्धवं वापि तक्रकाञ्जिकपेषितम् । तिलसक्तुकपिण्डिका दधियुक्ता ससैन्धवा ॥
निम्बपत्रयुतं पिण्डं व्रणशोधनरोपणम् ॥१०॥
पटोलं निम्बपत्रञ्च वचा चित्रकमेव च । पिप्पली शृङ्गवेरञ्च चूर्णमेकत्र कारयेत् ॥११॥
एतत्पानं क्रिमिश्लेष्ममदानिलविनाशनम् । निम्बपत्रं पटोलञ्च त्रिफला खदिरं तथा ॥१२॥
क्वाथयित्वा ततो वाहं स्रुतरक्तं विचक्षणः । त्र्यहमेव प्रदातव्यं हयकुष्ठोपशान्तये ॥१३॥
सव्रणेषु च कुष्ठेषु तैलं सर्षपजं हितम् । लशुनादिकषायश्च पानभुक्त्योपशान्तये ॥१४॥
मातुलुङ्गरसोपेतं मांसीनां रसकेन वा । सद्यो दद्यात्तत्र नस्यं अन्यैर्वा तैः सुसंयुतैः ॥१५॥
पलद्वयं प्रथमेऽह्नि एकैकपलवृद्धितः । यावद्दिनानि पूर्णानि पलान्यष्टादशोत्तमे ॥१६॥

अधमेऽष्टपलानि स्युर्मध्यमे स्युश्चतुर्दश। शरन्निदाघयोर्नैव देयं नैव तु दापयेत् ॥१७॥
तैलेन वातिके रोगे शर्कराज्यपयोन्वितैः। कटुतैलैः कफे व्योषैः पित्ते त्रिफलवारिभिः ॥१८॥
शालिषष्टिकदुग्धाशी हयो हि न जुगुप्सितः। पक्कजम्बूनिभो हेमवर्णोऽश्वो न जुगुप्सितः ॥१९॥
अर्द्धप्रहरणे धूर्य्ये गुग्गुलुं प्राशयेद्धयम्। भोजयेत्पायसं दुग्धं सत्वरं सुस्थिरो हयः ॥२०॥
विकारे भोजने दुग्धं शाल्यन्नं वातले ददेत्। कर्षमांसरसैः पित्ते मधुमुद्गरसाज्यकैः ॥२१॥
कफे मुद्गान्कुलत्थान्वा कटुतिक्तान्कफे हये। बाधिर्य्ये व्याधिते ग्रासे त्रिदोषादौ तु गुग्गुलुः ॥
घासैर्दूर्वा सर्वरोगे प्रथमेऽह्नि पलं ददेत्। विवर्द्धयेत्ततो कर्षमेकाह्नि पलपञ्चकम् ॥२३॥
पाने च भोजने चैव अशीतिपलकं वरम्। मध्ये षष्टिश्चाधमेषु चत्वारिंशच्च भोगिषु ॥२४॥
व्रणे कुष्ठेषु खञ्जेषु त्रिफलाक्काथसंयुतम्। मन्दाग्नौ शोथरोगे च गवां मूत्रेण योजितम् ॥२५॥
वातपित्ते व्रणे व्याधौ गोक्षीरं घृतसंयुतम्। देयं कृशानां पुष्ट्यर्थं मांसैर्युक्तञ्च भोजनम् ॥२६॥
सुपिष्टायाः प्रदातव्यं गुडूच्याः पलपञ्चकम्। प्रभाते घृतसंयुक्तं शरद्ग्रीष्मे च वाजिनाम् ॥२७॥
रोगघ्नं पुष्टिदञ्चापि बलतेजोविवर्द्धनम्। तदेवाश्वाय दातव्यं क्षारयुक्तमथापि वा ॥२८॥
गुडूचीकल्पयोगेन शतावर्य्यश्वगन्धयोः। चत्वारि त्रीणि मध्यस्य जघन्यस्य पलानि हि ॥२९॥
अकस्माद्यत्र वाहानामेकरूपं यदा भवेत्। म्रियते च यदा क्षिप्रमुपसर्गं तमादिशेत् ॥३०॥
होमाद्यै रक्षया विप्रभोजनैर्बलिकर्मणा। शान्त्योपसर्गशान्तिः स्याद्धरीतक्यादिकल्पतः ॥३१॥
हरीतकी गवां मूत्रैस्तैलेन लवणान्विता। आदौ पञ्च ततः पञ्च वृद्धया पूर्णशतावधिः ॥
उत्तमा च शतं मात्रा त्वशीतिः षष्टिरेव वा ॥३२॥
गजायुर्वेदमाख्यास्ये उक्ताः कल्पा गजे हिताः। गजे चतुर्गुणा मात्रा ताभिर्गजरुगर्दनः ॥३३॥
गजोपसर्गव्याधीनां शमनं शान्तिकर्म च। पूजयित्वा सुरान्विप्रान्रत्नैर्गां कपिलां ददेत् ॥३४॥
दन्तिदन्तद्वये मालां निबध्नीयादुपोषितः। मन्त्रेण मन्त्रिता वैद्यैर्वचा सिद्धार्थकास्तथा ॥३५॥
सूर्य्यादिशिवदुर्गाश्रीविष्णवर्चा रक्षयेद्गजम्। बलिं दद्याच्च भूतेभ्यः स्नापयेच्च चतुर्घटैः ॥३६॥
भोजनं मन्त्रितं दद्याद्धरमनोद्धूनयेद्गजम्। भूतरक्षा शुभा मेध्या वारणं रक्षयेत्सदा ॥३७॥
त्रिफलापञ्चकोले च दशमूलं विडङ्गकम्। शतावरी गुडूची च निम्बवासककिंशुकाः ॥३८॥
गजरोगविनाशाय हितो रुक्षः कषायकः। आयुर्वेदद्वयोक्तानामुक्तं संक्षेपसारतः ॥३९॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे एकाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२०१॥

द्व्यधिकद्विशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

एवं धन्वन्तरिः प्राह सुश्रुताय च वैद्यकम् । अथ नामानि वक्ष्यामि ओषधीनां समासतः ॥१॥
स्थिरा विदारिगन्धा च शालपर्ण्यंशुमत्यपि । लाङ्गली कलसी चैव क्रोष्टुपुच्छा गुहा मता ॥२॥
पुनर्नवाथ वर्षाभूः कठिल्या कारुणा तथा । एरण्डश्चोरुबूकः स्यादामण्डो वर्द्धमानकः ॥३॥
झषा नागबला ज्ञेया श्वदंष्ट्रा गोक्षुरो मतः । शतावरी वरा भीरु पीवरीन्दीवरी वरी ॥ ४ ॥
ब्राह्मी तु बृहती कृष्णा हंसपादी मधुश्रवा । धामनी कण्टकारी स्यात्क्षुद्रा सिंही निदिग्धिका ॥
वृश्चिकाल्यमृता काली विषघ्नी सर्पदंष्ट्रिका । मर्कटी चात्मगुप्ता स्यादार्षेयी कपिकच्छुका॥ ६ ॥
मुद्गपर्णी क्षुद्रसहा माषपर्णी महासहा । न्यग्रोधस्तु वटो ज्ञेयः अश्वत्थः कपिलो मतः ॥ ७ ॥
प्लक्षोऽथ गर्दभाण्डः स्यात्पर्कटी च कर्पीतनः । पार्थस्तु ककुभो धन्वी विज्ञेयोऽर्जुननामभिः ॥
नन्दीवृक्षः प्ररोही स्यात्पुष्टिकारीति चोच्यते । वञ्जुलो वेतसो ज्ञेयो भल्लातश्चाप्यरुष्करः ॥ ९ ॥
लोध्रः सारवको धृष्टस्तिरीटश्चापि कीर्त्तितः । बृहत्फला महाजम्बूर्ज्ञेया बालफला परा ॥१०॥
तृतीया जलजम्बूः स्यान्नादेयी सा च कीर्त्तिता । कणा कृष्णोपकुञ्ची च शौण्डी मागधिकेति च ॥
कथिता पिप्पली तज्ज्ञैस्तन्मूलं ग्रन्थिकं स्मृतम् । ऊषणं मरिचं ज्ञेयं शुण्ठी विश्वं महौषधम् ॥
व्योषं कटुत्रयं विध्यात्त्र्यूषणं तच्च कीर्त्यते । लाङ्गली हलिनी च स्याच्छ्रेयसी गजपिप्पली ॥१३॥
त्रायन्ती त्रायमाणा स्यादुत्सा या सुवहा स्मृता । चित्रकः स्याच्छिखी वह्निरग्निसंज्ञाभिरुच्यते ॥
षड्ग्रन्थोग्रा वचा ज्ञेया श्वेता हैमवतीति च । कुटजो वृक्षकः शक्रो वत्सको गिरिमल्लिका ॥
कलिङ्गेन्द्रयवारिष्टं तस्य बीजानि लक्षयेत् । मुस्तको मेघनामा स्यात्कौन्ती ज्ञेया हरेणुका ॥१६॥
एला च बहुला प्रोक्ता सूक्ष्मैला च तथा त्रुटिः । पद्मा भार्गी तथा काञ्जी ज्ञेया ब्राह्मणयष्टिका ॥
मूर्वा मधुरसा ज्ञेया तेजनी तिक्तवल्लिका । महानिम्बो बृहन्निम्बो दीप्यकः स्याद् यमानिका ॥
विडङ्गं क्रिमिशत्रुः स्याद्रामठं हिङ्गुरुच्यते । अजाजी जीरकं ज्ञेयं कारवी चोपकुञ्चिका ॥१९॥
विज्ञेया कटुका तिक्ता तथा कटुकरोहिणी । तगरं स्यान्नतं वक्रं चोचं त्वचवराङ्गकम् ॥२०॥
उदीच्यं बालकं प्रोक्तं ह्रीवेरं चाम्बुनामभिः । पत्रकं दलसंज्ञाभिश्चोरकं तस्कराह्वयम् ॥२१॥
हेमाभं नागसंज्ञाभिर्नागकेशर उच्यते । असृक्कुङ्कुममाख्यातं तथा काश्मीरवाह्लिकम् ॥२२॥
अयो लोहं समुद्दिष्टं यौगिकैर्लोहनामभिः । पुरं कुटन्नटं विद्यान्महिषाक्षः पलङ्कषा ॥२३॥
काश्मरी कट्फला ज्ञेया श्रीपर्णी चेति कीर्त्तिता । शल्लकी गजभक्ष्या च पत्री च सुरभी श्रवाः ॥

धात्रीमामलकीं विद्याद्रक्षश्चैव विभीतकः । पथ्याभया च विज्ञेया पूतना च हरीतकी ॥२५॥
त्रिफला फलमेवोक्ता तच्च ज्ञेयं फलत्रिकम् । उदकीर्यो दीर्घवृन्तः करञ्जश्चेति कीर्त्तितः ॥२६॥
यष्टी यष्टयाह्वयं प्रोक्तं मधुकं मधुयष्टिका । धातकी ताम्रपर्णी स्यात्समङ्गा कुञ्जरा मता ॥२७॥
सितं मलयजं शीतं गोशीर्षं सितचन्दनम् । विद्याद्रक्तं चन्दनञ्च द्वितीयं रक्तचन्दनम् ॥२८॥
काकोली च स्मृता वीरा वयस्या चार्कपुष्पिका । शृङ्गी कर्कटशृङ्गी च महाघोषा च कीर्त्तिता ॥
तुगाक्षीरी शुभा वांशी विज्ञेया वंशलोचना । मृद्वीका च स्मृता द्राक्षा तथा गोस्तनिका मता ॥
स्यादुशीरं मृणालञ्च सेव्यं लामजकं तथा । सारञ्च गोपवल्ली च गोपी भद्रा च कथ्यते ॥३१॥
दन्ती कटङ्कटेरी च ज्ञेया दारुनिशेति च । हरिद्रा रजनी प्रोक्ता पीतिका रात्रिनामिका ३२॥
वृक्षादनी छिन्नरुहा नीलवल्ली रसामृता । वसुकोटश्च विज्ञेयो वाशिरः काम्पिल्लो मतः ॥३३॥
पाषाणभेदकोऽरिष्टो ह्यश्मभित्कुट्टभेदकः । घण्टाको शुष्कको ज्ञेयो वचोऽथ सूचको मतः ॥
सुरसो बीजकश्चैव पीतशालोऽभिधीयते । वज्रवृक्षो महावृक्षः स्नुही स्नुक् च सुधा गुडा ३५॥
तुलसीं सुरसां विद्यादुपस्थेति च कथ्यते । कुठेरकोऽप्यर्जुनकः पर्णी सौगन्धिपर्णिकः ॥३६॥
नीलश्च सिन्धुवारश्च निर्गुण्डीति सुगन्धिका । ज्ञेया सुगन्धिपर्णीति वासन्ती कुब्जेति च ॥३७॥
कालीयकं पीतकाष्ठं कतकाख्यः पुनः स्मृतः । गायत्री खदिरो ज्ञेयस्तद्भेदः कन्दरो मतः ॥३८॥
इन्दीवरं कुवलयं पद्मं नीलोत्पलं स्मृतम् । सौगन्धिकं शतदलं अब्जं कमलमुच्यते ॥३९॥
अजवर्णो भवेदूर्जो वाजिकर्णोऽश्वकर्णकः । श्लेष्मातकस्तथा शेलुर्बहुवारश्च कथ्यते ॥४०॥
सुनन्दकः ककुद्भद्रं छत्राकी छत्रसंज्ञकः । कबरी कुम्भको धृष्टः क्षुद्विधो धनकृत्तथा ॥४१॥
कृष्णार्जकः करालश्च काममानः प्रकीर्त्तितः । प्राची बला नदीक्रान्ता काकजङ्घाऽथ वायसी ॥
ज्ञेया मूषिकपर्णी तु भ्रमन्ती चाखुपर्णिका । विषमुष्टिर्द्रावणश्च केशमुष्टिरुदाहृता ॥४३॥
किलिहीं कटुकीं विद्यादन्तकश्चाम्लवेतसः । अश्वत्था बहुपुत्रा च विज्ञेया चामलक्यपि ॥४४॥
अरूषकं पत्रशूकं क्षीरी राजादनं मतम् । महापात्रञ्च दाडिम्बं तमेव करकं वदेत् ॥४५॥
मसूरी विदली शष्पा कालिन्दीति निरुच्यते । कण्टकाख्या महाश्यामा वृक्षपादीति वक्ष्यते ॥४६॥
विद्या कुन्ती निकुम्भा च त्रिभङ्गी त्रिपुटी त्रिवृत् । ससला यवतिक्ता च चर्मा चर्मकसेति च ४७॥
शङ्खिनी सुकुमारी च तिक्ताक्षी चाक्षिपीलुकम् । गवाक्षी चामृता श्वेता गिरिकर्णी गवादनी ॥
काम्पिल्लकोऽथ रक्ताङ्गो गुण्डारोचनिकेति च । हेमक्षीरी स्मृता पीता गौरी च कालदुग्धिका ॥४९॥
गाङ्गेरुकी नागबला विशाला चेन्द्रवारुणी । तार्क्ष्यं शैलं नीलवर्णमञ्जनञ्च रसाञ्जनम् ॥५०॥
निर्यासोऽयञ्च शाल्मल्याः स मोचरससंज्ञकः । प्रत्यक्पुष्पी खरी ज्ञेया अपामार्गो मयूरकः ॥५१॥

सिंहास्यवृषवासाकमटरूषकमादिशेत् । जीवको जीवशाकश्च कर्बुरश्च शटीं विदुः ॥५२॥
कट्फलं सोमवृक्षः स्यादग्निगन्धा सुगन्धिका । शताङ्गं शतपुष्पा च मिसिर्मधुरिका मता ॥५३॥
ज्ञेयं पुष्करमूलञ्च पुष्करं पुष्कराह्वयम् । यासोऽथ धन्वयासश्च दुःस्पर्शोऽथ दुरालभा ॥५४॥
वाकुची सोमराजी च सोमवल्लीति कीर्त्तिता । मर्करः केशराजश्च भृङ्गराजो निगद्यते ॥५५॥
प्रोक्तस्त्वेडगजस्तज्ज्ञैश्चक्रमर्दश्च संज्ञकः । सुरङ्गी तगरः स्नायुः कलनाशा तु वायसी ॥५६॥
महाकालः स्मृतो वेलस्तण्डुलीयो घनस्तनः । इक्ष्वाकुस्तिक्ततुम्बी स्यात्तिक्तालाबुर्निगद्यते ॥५७॥
धामार्गवोऽथ विज्ञेयः कोषातक्यथ यामिनी । विद्युत्कोषातकीभेदः कृतभेदनसंज्ञका ॥५८॥
तथा जीमूतकाख्या च खुड्डाको देवताड़कः । गृध्रादना गृध्रनखी हिङ्गुकाकादनी मता ॥५९॥
अश्वारिश्चैव बोद्धव्यः करवीरोऽश्वमारकः । सिन्धुसैन्धवसिन्धूत्थमणिमन्थमुदाहृतम् ॥६०॥
क्षारो यवाग्रजश्चैव यवक्षारोऽभिधीयते । सर्जिका सर्जिकाक्षारो द्वितीयः परिकीर्त्तितः ॥६१॥
काशीशं पुष्पकाशीशं विज्ञेयं नेत्रभेषजम् । धातुकाशीशकाशी च संज्ञेयं तच्च कीर्त्तितम् ॥६२॥
सौराष्ट्रीमृत्तिकाक्षारं काक्षी च पङ्कपर्पटी । विद्यात्स्माक्षिकाधातु ताप्यं ताप्युत्थसम्भवम् ॥६३॥
शिला मनःशिला ज्ञेया नैपाली कुलटीति च । आलं मनस्तालकं वा हरितालं विनिर्दिशेत् ॥
गन्धको गन्धपाषाणो रसः पारद उच्यते । ताम्रमौदुम्बरं शुल्वं विद्यान्म्लेच्छमुखं तथा ॥६५॥
अद्रिसारस्त्वयस्तीक्ष्णं लोहकञ्चापि कथ्यते । माक्षिकं मधु च क्षौद्रं तच्च पुष्परसं स्मृतम् ॥६६॥
ज्येष्ठन्तु सोदकं तत्स्यात्काञ्जिकं तु सौवीरकम् । सिता सितोपला चैव मत्स्यण्डी शर्करा स्मृता ॥
त्वगेलापत्रकैस्तुल्यैस्त्रिसुगन्धि त्रिजातकम् । नागकेशरसंयुक्तं तच्चतुर्जातमिष्यते ॥६८॥
पिप्पली पिप्पलीमूलं चव्यचित्रकनागरैः । कथितं पञ्चकोलञ्च कोलकं कोलसंज्ञया ॥६९॥
प्रियङ्गुः कङ्गुका ज्ञेया कोरदूषश्च कोद्रवः । त्रिपुटः पुटसंज्ञश्च कलापो लङ्गको मतः ॥७०॥
सतीनो वर्त्तुलश्चैव वेणुश्चापि प्रकीर्त्तितः । पिचुकं पित्तलं चार्द्धं विड़ालपादकं तथा ॥७१॥
विद्यात्कर्षं तथा चाभि सुवर्णं कवलग्रहम् । पलार्द्धं शुक्तिमिच्छन्ति तथाष्टमाषकस्त्विति ॥७२॥
पलं बिल्वञ्च मुष्टिः स्याद्द्वे पले प्रसृतिं वदेत् । अञ्जलिं कुडवञ्चैव विद्यात्पलचतुष्टयम् ॥७३॥
अष्टमानं पलान्यष्टौ तच्च मानमिति स्मृतम् । चतुर्भिः कुड़वैः प्रस्थं प्रस्थाश्चत्वार आढकः ॥
कांस्यपात्रश्च संप्रोक्तो द्रोणश्च चतुराढके । तुला पलशतं प्रोक्तं भागो विंशत्पलः स्मृतः ॥७५॥
मानमेवंविधं प्रोक्तं प्रस्थद्रव्येषु पण्डितैः । द्रवद्रव्येषु चोद्दिष्टं द्विगुणं परिकीर्त्तितम् ॥७६॥
भद्रदारु देवकाष्ठं दारु स्याद्देवदारुकम् । कुष्ठमामयमाख्यातं मांसीञ्च नलदंशनम् ॥७७॥
शङ्खः शुक्तिनखः शङ्खी व्याघ्री व्याघ्रनखः स्मृतः । पुरं पलङ्कषं विद्यान्महिषाक्षञ्च गुग्गुलुः ॥७८॥

रसं गन्धरसो बोले सर्जः सर्जरसो मतः । प्रियङ्गुः फलिनी श्यामा गौरीकान्तेति चोच्यते ॥
करञ्जो नक्तमालः स्यात्पूतिकश्चिरबिल्वकः । शिग्रुः शोभाञ्जनो नाम शानमानश्च कीर्तितः ॥
जया जयन्ती शरणा निर्गुण्डी सिन्धुवारकः । मोरटा पीलुपर्णी च तुण्डी स्यात्तुण्डिकेरिका ॥
मदनो गालवो बोधो घोटा घोटी च कथ्यते । चतुरङ्गुलसम्पाको व्याधिघाताभिसंज्ञकः ॥८२॥
विद्यादारग्वधं राजवृक्षं रैवतसंज्ञकम् । दष्टका चातितिक्ता स्यात्कण्टकी च विकङ्कतः ॥
निम्बोऽरिष्टः समाख्यातः पटोलं कोलकं विदुः । वयस्था चैव विश्वा च छिन्ना छिन्नरुहा मता ॥
वत्सादन्यमृता चेति गुडूचीनामसंग्रहः । किराततिक्तकश्चैव भूनिम्बः काण्डतिक्तकः ॥८५॥

सूत उवाच

नामान्येतानि च हरे वन्यानां भेषजां तथा । अतो व्याकरणं वक्ष्ये कुमारोक्तञ्च शौनक ॥८६॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे द्व्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२०२॥

त्र्यधिकद्विशततमोऽध्यायः

कुमार उवाच

अथ व्याकरणं वक्ष्ये कात्यायन समासतः । सिद्धशब्दविवेकाय बालव्युत्पत्तिहेतवे ॥ १ ॥
सुप्तिङन्तं पदं ख्यातं सुपः सप्त विभक्तयः । स्वौजसः प्रथमा प्रोक्ता सा प्रातिपदिकात्मके ॥२॥
सम्बोधने च लिङ्गादावुक्ते कर्मणि कर्त्तरि । अर्थवत्प्रातिपदिकं धातुप्रत्ययवर्जितम् ॥ ३ ॥
अमौशसा द्वितीया स्यात्तत्कर्म क्रियते च यत् । द्वितीया कर्मणि प्रोक्ताऽन्तरान्तरेण संयुते ॥४॥
टाभ्यांभिसस्तृतीया स्यात्करणे कर्त्तरीरिता । येन क्रियते तत्करणं कर्त्ता यश्च करोति सः ॥ ५ ॥
ङेभ्यांभ्यसश्चतुर्थी स्यात्सम्प्रदाने च कारके । यस्मै दित्सा धारयते रोचते सम्प्रदानकम् ॥ ६ ॥
पञ्चमी स्यान्ङसिभ्यांभ्यो ह्यपादाने च कारके । यतोऽपैति समादत्ते अपादत्ते भयं यतः ॥ ७ ॥
ङसोसामश्च षष्ठी स्यात्स्वामिसम्बन्धमुख्यके । ङ्योःसुपश्च सप्तमी स्यात् सा चाधिकरणे भवेत् ॥
आधारश्चाधिकरणो रक्षार्थानां प्रयोगतः । ईप्सितञ्चानीप्सितं यत्तदपादानकं स्मृतम् ॥ ९ ॥
पञ्चमी पर्य्यपाङ्योगे इतरर्त्तेऽन्यदिङ्मुखे । एनयोगे द्वितीया स्यात्कर्मप्रवचनीयकैः ॥१०॥
वीप्सेत्थम्भावचिह्नेऽभिर्भागे चैव परिप्रती । अनुरेषु सहार्थे च हीनेऽनूपश्च कथ्यते ॥११॥
द्वितीया च चतुर्थी स्याच्चेष्टायां गतिकर्मणि । अप्राणे हि विभक्ती द्वे मन्यकर्मण्यनादरे ॥१२॥

नमः स्वस्ति स्वधा स्वाहालंवषड्योग ईरिता । चतुर्थी चैव तादर्थ्ये तुमर्थाद्भाववाचिनः ॥
तृतीया सहयोगे स्यात्कुत्सितेऽङ्गे विशेषणे । काले भावे सप्तमी स्यादेतैर्योगेऽपि षष्ठ्यपि ॥१४॥
स्वामीश्वराधिपतिभिः साक्षाद्दायादसूतकैः । निर्द्धारणे द्वे विभक्ती षष्ठी हेतुप्रयोगके ॥१५॥
स्मृत्यर्थकर्मणि तथा करोतेः प्रतियत्नके । हिंसार्थानां प्रयोगे च प्रतिकर्मणि कर्त्तरि ॥१६॥
न कर्त्तृकर्मणोः षष्ठी निष्ठयोः प्रातिपादिके । द्विविधं प्रातिपदिकं नाम धातुस्तथैव च ॥१७॥
भुवादिभ्यस्तिङो लः स्याल्लकारा दश वै स्मृताः। तिप्तसन्ति प्रथमो मध्य. सिप्थसथोत्तमपुरुषः॥
मिब्वस्मस्परस्मै तु पदानाञ्चात्मनेपदम् । त आत अन्ते प्रथमो स आथे ध्वे च मध्यमः ॥१९॥
ए वहे मह उत्तमः पुरुषो हि निरूप्यते । नाम्नि प्रयुज्यमानेऽपि प्रथमः पुरुषो भवेत् ॥२०॥
मध्यमो युष्मदि प्रोक्त उत्तमः पुरुषोऽस्मदि । भूराद्या धातवः प्रोक्ताः सनाद्यन्तास्तथा ततः ॥
लडीरिते वर्त्तमाने स्मेनातीते च धातुतः । भूतेऽनद्यतने लङ् वा लुङाशिषि च धातुतः ॥२२॥
विध्यादावेवानुमतौ लोड् वाच्यो मन्त्रणे भवेत् । निमन्त्रणाधीष्टसंप्रश्ने प्रार्थनेषु तथाशिषि ॥२३॥
लिडतीते परोक्षे स्यादुद्भूते लुङ् भविष्यति । धातोर्लृट्क्रियातिपत्तौ लिडर्थे लोट् प्रकीर्त्तितः॥२४॥
कृतस्त्रिष्वपि वर्त्तन्ते भावे कर्मणि कर्त्तरि । तृणतव्यवङनीयः स्यात् शतृङाद्याश्च धातुतः ॥२५॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे त्र्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२०३॥

चतुरधिकद्विशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

सिद्धोदाहरणं वक्ष्ये संहितादिपुरःसरम् । विप्राग्रं स्वागता वीदं सूत्तमं स्यात् पितर्षभः ॥१॥
कलृकारो विश्रुताश्लेषं लाङ्गलीषा मनीषया । गङ्गोदकं तवल्कार ऋणार्णं प्रार्णमित्यपि ॥२॥
शीतार्त्तश्च तवल्कारः सैन्द्री सौकार इत्यपि । वध्वासनञ्च पित्रर्थो लनुबन्धो नये जयेत् ॥३॥
नायको लवणं गावस्त एते न त ईश्वराः । देवीगृह अथो अत्र अ अवेहि पटू इमौ ॥४॥
अमी अश्वाः षडस्येति तन्न वाक् षड्दलानि च । तच्चरेत्तल्लुनातीति तज्जलं तच्छ्मशानकम् ॥५॥
सुगन्नत्र पचन्नत्र भवांश्छादयतीति च । भवाञ्झनत्करश्चैव भवांस्तरति संस्मृतम् ॥६॥
भवाँल्लिखति ताञ्चके भवाञ्शेतेऽप्यमीदृशम् । भवान्डीन त्वन्तरसि त्वङ्करोषि सदार्चनम् ॥७॥
कश्चरेत कष्टकारेण कः कुर्य्यात् कः फले स्थितः । कश्शेते चैव कष्षण्डः कोऽर्थः को याति गौरवम्

क इहात्र क एवाहुर्देवा आहुश्च भो व्रज । स्वपूर्विष्णुर्व्रजति च गोष्पतिश्चैव धूष्पतिः ॥९॥
अस्मानेष व्रजेत् स स्याद्दक्साम स च गच्छति । कुटीच्छाया तथाच्छाया सन्धयोऽन्ये तथेदृशाः १०॥
समासाः षट् समाख्याताः सद्विजः कर्मधारयः । द्विगुस्त्रिवेदीग्रामश्च अयं तत्पुरुषः स्मृतः ॥११॥
तत्कृतश्च तदर्थश्च वृकभीतिश्चयं धनम् । ज्ञानदक्षेण तत्त्वज्ञो बहुव्रीहिरथाव्ययी ॥१२॥
भावबोऽधिस्त्रि यथोक्तिर्द्वन्द्वो देवर्षिमानवाः । तद्धिताः पाण्डवः शैवो ब्राह्मयश्च ब्रह्मतादयः ॥१३॥
देवाग्निसखिपत्यंशु क्रोष्टुस्वायम्भुवः पिता । ना प्रशस्ता च वागग्नौ वटजन्ताश्च पुंस्यपि ॥१४॥
हलन्तश्चावसृक्क्ष्माभु तथा क्रव्यान्मृगाविधः । आद्या राजा युवापन्था पूषन् ब्रह्महनोहनी ॥१५॥
विद्वेधा उशनानड्वान्मधुलिट् काष्ठतट् तथा । वनवार्य्यस्थिवस्तूनि जगत् समाहनी तथा ॥१६॥
कर्मसर्पिर्वपुस्तेज यज्वा सन्तानसंशयः । जयो जया नदी लक्ष्मी श्रीस्त्रीभूर्वधूरपि ॥१७॥
भ्रूपुनर्भूस्तथा धेनुः स्वसा माता चमौ स्त्रियः । वाक्स्रग्दिक्क्षुधः प्रायो युवतिः ककुभस्तथा ॥१८॥
द्यौ वागुरात्वपश्चैव सुमना उष्णिहौ स्त्रियाम् । गुणद्रव्यक्रियायोगा स्त्रीलिङ्गाश्च वदामि ते ॥१९॥
शुक्लः कीलालकश्चैव शुचिश्च ग्रामणीः सुधीः । बाहुः कमलभूः कर्त्ता स्वमाता वपुषः स्वनौः ॥२०॥
सत्या नाग्न्यस्तथा पुंसो मभक्षयत दीर्घपात् । सर्वविश्वोभये चोभौ तथान्यान्यतराणि च ॥२१॥
इतरो इतमो नेमस्त्वसमोऽथ सिमस्तथा । पूर्वापराधरश्चैव दक्षिणश्चोत्तराधरौ ॥२२॥
अपराश्चान्तरोपेत यावता किमसो द्वयम् । युष्मदस्मत्प्रथमश्च वस्नसोऽल्पे तथार्द्धके ॥२३॥
नेमकतिपयौ द्वे च त्रयः स्वर्द्धादयस्तथा । शृणोत्याद्या जुहोतिश्च जहातिश्च दधात्यपि ॥२४॥
दीप्यतिः स्तूयतिश्चैव पुत्रीयति धनायति । त्रुट्यति म्रियते चैव चिचीषति निनीषति ॥२५॥
सर्वे तिष्ठन्ति सर्वस्मै सर्वस्मात् सर्वतोगतः । सर्वेषाञ्चैव सर्वस्मिन्नेवं विश्वादयस्तथा ॥२६॥
पूर्वे पूर्वा च पूर्वस्मात्पूर्वस्मिन्पूर्व ईरितः ।

सूत उवाच

सुप्तिङन्तं सिद्धरूपं नाममात्रेण दर्शितम् । कात्यायनः कुमारात्तु श्रुत्वा विस्तरमब्रवीत् ॥२७॥

इति श्रीगारुडे महापुराणे चतुरधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥२०४॥

पञ्चाधिकद्विशततमोऽध्यायः

सूत उवाच

हरेः श्रुत्वाऽब्रवीद् ब्रह्मा यथा व्यासाय शौनक । ब्राह्मणादिसमाचारं सर्वदं ते यथा वदे ॥१॥
श्रुतिस्मृती तु विज्ञाय श्रौतं कर्म समाचरेत् । श्रौतं कर्म न चेदुक्तं तदा स्मार्त्तं समाचरेत् ॥२॥

तत्राप्यशक्तः करणे सदाचारं चरेद् बुधः । श्रुतिस्मृतीह विप्राणां लोचने कर्मदर्शने ॥३॥
श्रुत्युक्तः परमो धर्मः स्मृतिशास्त्रगतोऽपरः । शिष्टाचारेण शिष्टानां त्रयो धर्माः सनातनाः ॥४॥
सत्यं दानं दया लोभो विद्येज्या पूजनं दमः । अष्टौ तानि पवित्राणि शिष्टाचारस्य लक्षणम् ॥
तेजोमयानि पूर्वेषां शरीराणीन्द्रियाणि च । न च लिप्यति पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥६॥
निवासमुख्या वर्णानां धर्माचाराः प्रकीर्त्तिताः । सत्य यज्ञस्तपो दानमेतद्धर्मस्य लक्षणम् ॥७॥
अदत्तस्यानुपादानं दानमध्ययनं तपः । विद्या वित्तं तपः शौर्य्यं कुले जन्म त्वरोगिता ॥८॥
संसारोच्छित्तिहेतुश्च धर्मादेव प्रवर्त्तते । धर्मात् सुखञ्च ज्ञानञ्च ज्ञानान्मोक्षोऽधिगम्यते ॥९॥
इज्याध्ययनदानानि यथाशास्त्रं सनातनः । ब्रह्मक्षत्रियवैश्यानां सामान्यो धर्म उच्यते ॥१०॥
याजनाध्ययने शुद्धे विशुद्धाच्च प्रतिग्रहः । वृत्तित्रयमिदं प्राहुर्मुनयः श्रेष्ठवर्णिनः ॥११॥
शस्त्रेणाजीवनं राज्ञो भूतानाञ्चाभिरक्षणम् । पाशुपाल्यं कृषिः पण्यं वैश्यस्य जीवनं स्मृतम् ॥१२॥
शूद्रस्य द्विजशुश्रूषा द्विजानामनुपूर्वशः । गुरौ वासोऽग्निशुश्रूषा स्वाध्यायो ब्रह्मचारिणः ॥१३॥
त्रिस्नाता स्नापिता भैक्ष्यं गुरौ प्राणान्तिकी स्थितिः । समेखले जटा दण्डी मुण्डो वा गुरुसंश्रयः ॥
अग्निहोत्रोपचरणं जीवनञ्च स्वकर्मभिः । धर्मदारेषु कल्पेत पर्ववर्जं रतिक्रियाः ॥१५॥
देवपित्रतिथिभ्यश्च पूजादिष्वनुकल्पनम् । श्रुतिस्मृत्यर्थसंस्थानं धर्मोऽयं गृहमेधिनः ॥१६॥
जटित्वमग्निहोतृत्वं भूशय्याजिनधारणम् । वने वासः पयोमूलनीवारफलवृत्तिता ॥१७॥
प्रतिषिद्धे निवृत्तिश्च त्रिःस्नानं व्रतधारिता । देवतातिथिपूजा च धर्मोऽयं वनवासिनः ॥१८॥
सर्वारम्भपरित्यागो भैक्ष्यान्नं वृक्षमूलता । निष्परिग्रहता द्रोहः समता सर्वजन्तुषु ॥१९॥
प्रियाप्रियपरिष्वङ्गे सुखदुःखाधिकारिता । सबाह्याभ्यन्तरं शौचं वाग्यमो ध्यानचारिता ॥२०॥
सर्वेन्द्रियसमाहारो धारणध्याननित्यता । भावसंशुद्धिरित्येष परिव्राड्धर्म उच्यते ॥२१॥
अहिंसा सूनृता वाणी सत्यशौचे क्षमा दया । वर्णिनां लिङ्गिनाञ्चैव सामान्यो धर्म उच्यते ॥२२॥
यथोक्तकारिणः सर्वे प्रयान्ति परमां गतिम् । आबोधात् स्वपनं यावत् गृहस्थधर्मं वच्मि ते ॥
ब्राह्मे मुहूर्ते बुध्येत धर्मार्थौ चानुचिन्तयेत् । शर्वर्य्यन्ते समुत्थाय कृतशौचः समाहितः ॥२४॥
स्नात्वा सन्ध्यामुपासीत दन्तधावनपूर्विकाम् । प्रातःसन्ध्यामुपासीत दन्तधावनपूर्विकाम् ॥२५॥
उभे मूत्रपुरीषे च दिवा कुर्य्यादुदङ्मुखः । रात्रौ च दक्षिणे कुर्यादुभे सन्ध्ये यथा दिवा ॥२६॥
छायायामन्धकारे वा रात्रौ वाहनि वा द्विजः । यथा तु सुमुखः कुर्य्यात् प्राणाबाधभयेषु च ॥
गोमयाङ्गारवल्मीकफालाकृष्टे जले शुभे । मार्गोपजीव्यच्छायासु न मूत्रञ्च पुरीषकम् ॥२८॥
अन्तर्जलाद्देवगृहाद्वल्मीकान्मूषिकस्थलात् । परेषां शौचशिष्टाच्च श्मशानाच्च मृदं त्यजेत् ॥२९॥

एकां लिङ्गे मृदं दद्याद्वामहस्ते मृदं द्वयम् । उभयोर्द्वे च दातव्ये मूत्रशौचं प्रचक्षते ॥३०॥
एकां लिङ्गे गुदे तिस्रस्तथा वामकरे दश । पञ्च पादे दशैकस्मिन् करयोः सप्त मृत्तिकाः ॥३१॥
अर्द्धप्रसृतिमात्रा तु प्रथमा मृत्तिका स्मृता । द्वितीया च तृतीया च तदर्द्धा परिकीर्त्तिता ॥३२॥
उपविष्टस्तु विण्मूत्रं कर्तुं यस्तु न विन्दति । स कुर्य्यादर्द्धशौचं तु अस्य शौचस्य सर्वदा ॥३३॥
दिवा शौचस्य रात्र्यर्द्धं यद्वा पादो विधीयते । स्वस्थस्य तु यथोद्दिष्टमार्त्तः कुर्य्याद्यथाबलम् ३४॥
वसाशुक्रमसृङ्मज्जालालाविण्मूत्रकर्णगुत् । श्लेष्माश्रुदूषिका स्वेदो द्वादशैते नृणां मलाः ॥
यावता शुद्धिर्मन्येत तावच्छौचं समाचरेत् । प्रमाणं शौचसंख्याया नादिष्टैरवशिष्यते ॥३६॥
शौचं तु द्विविधं प्रोक्तं बाह्यमाभ्यन्तरं तथा । मृज्जलाभ्यां स्मृतं बाह्यं भावशुद्धिरथान्तरम् ॥३७॥
त्रिराचामेदपः पूर्वं द्विः प्रमृज्यात्ततो मुखम् । संमृज्याङ्गुष्ठमूलेन त्रिभिरास्यमुपस्पृशेत् ॥३८॥
अङ्गुष्ठेन प्रदेशिन्या घ्राणं पश्चादनन्तरम् । अङ्गुष्ठानामिकाभ्याञ्च चक्षुःश्रोत्रे पुनः पुनः ॥३९॥
कनिष्ठाङ्गुष्ठयोर्नाभिं हृदयं तु तलेन वै । सर्वाभिस्तु शिरः पश्चाद्बाहू चाग्रेण संस्पृशेत् ॥४०॥

ऋचो यजूंषि सामानि त्रिः पठन् प्रीणयेत्क्रमात् ।
अथर्वाङ्गिरसौ पूर्वं द्विःप्रमाष्ट्यथ षण्मुखम् ॥४१॥

इतिहासपुराणानि वेदाङ्गानि यथाक्रमम् । खं मुखे नासिके वायुं नेत्रे सूर्य्यः श्रुतिर्दिशः ॥४२॥
प्राणग्रन्थिमथो नाभिं ब्रह्माणं हृदये स्पृशेत् । रुद्रं मूर्ध्ना समालभ्य प्रीणात्यर्थशिखामृषीन् ॥४३॥
बाहू यमेन्द्रवरुणे कुबेरवसुधानलान् । अभ्युक्ष्य चरणौ विष्णुमिन्द्रं विष्णुं करद्वयम् ॥४४॥
अग्निर्वायुश्च सूर्य्येन्दुगिरयोऽङ्गुलिपर्वसु । गङ्गाद्याः सरितस्तासु या रेखाः करमध्यगाः ॥४५॥
उषःकाले तु संप्राप्ते शौचं कृत्वा यथार्थवत् । ततः स्नानं प्रकुर्वीत दन्तधावनपूर्वकम् ॥४६॥
मुखे पर्य्युषिते नित्यं भवत्यप्रयतो नरः । तस्मात्सर्वप्रयत्नेन कुर्य्याद्वै दन्तधावनम् ॥४७॥
कदम्बबिल्वखदिरकरवीरवटार्जुनाः । यूथी च बृहती जाती करञ्जार्कातिमुक्तकाः ॥४८॥
जम्बूमधूकापामार्गशिरीषोदुम्बराशनाः । क्षीरिकण्टकिवृक्षाद्याः प्रशस्ता दन्तधावने ॥४९॥
कटुतिक्तकषायाश्च धनारोग्यसुखप्रदाः । प्रक्षाल्य भुक्त्वा च शुचौ देशे त्यक्त्वा तदाचमेत् ॥
अमावस्यां तथा षष्ठ्यां नवम्यां प्रतिपद्यपि । वर्जयेद्दन्तकाष्ठं तु तथैवार्कस्य वासरे ॥५१॥
अभावे दन्तकाष्ठस्य निषिद्धायां तथा तिथौ । अपां द्वादशगण्डूषैः कुर्वीत मुखशोधनम् ॥५२॥
प्रातः स्नात्वा प्रशंसन्ति दृष्टादृष्टकरं हितम् । सर्वमर्हति शुद्धात्मा प्रातःस्नायी जपादिकम् ५३॥
अत्यन्तमलिनः कायो नवच्छिद्रसमन्वितः । श्रवत्येष दिवारात्रौ प्रातःस्नानं विशोधनम् ५४॥
मनःप्रसादजननं रूपसौभाग्यवर्द्धनम् । शोकदुःखप्रशमनं गङ्गास्नानंयदाचरेत् ॥५५॥
अद्य हस्ते तु नक्षत्रे दशम्यां ज्यैष्ठके सिते । दशपापहरायाञ्च अदत्त्वा दानकल्मषम् ॥५६॥

विरुद्धाचरणं हिंसा परदारोपसेवनम् । पारुष्यानृतपैशून्यमसम्बद्धाभिभाषणम् ॥५७॥
परद्रव्याभिधानञ्च मनसानिष्टचिन्तनम् । एतद्दशाघघातार्थं गङ्गास्नानं करोम्यहम् ॥५८॥
प्रातः संक्षेपतः स्नानं वाणप्रस्थगृहस्थयोः ॥ ५९ ॥
यतेस्त्रिषवणं स्नानं सकृत्तु ब्रह्मचारिणः । आचम्य तीर्थमावाह्य स्नायात्स्मृत्वाऽव्ययं हरिम् ॥
तिस्रः कोट्यर्द्धविज्ञेया मन्देहा नाम राक्षसाः । उदयन्तं दुरात्मानः सूर्य्यमिच्छन्ति खादितुम् ॥
स हन्ति सूर्य्यं सन्ध्यायां नोपास्तिं कुरुते तु यः । दह्यन्ति मन्त्रपूतेन तोयेनानलरूपिणा ॥६२॥
अहोरात्रस्य यः सन्धिः सा सन्ध्या भवतीति ह ।
द्विनाडिका भवेत्सन्ध्या यावद्भवति दर्शनम् ॥६३॥
सन्ध्याकर्मावसाने तु स्वयंहोमो विधीयते । स्वयंहोमफलं यत्तु तदन्येन न जायते ॥६४॥
ऋत्विक्पुत्रो गुरुर्भ्राता भागिनेयोऽथ विट्पतिः । एभिरेव हुतं यत्तु तद्धुतं स्वयमेव हि ॥६५॥
ब्रह्मा वै गार्हपत्याग्निर्दक्षिणाग्निस्त्रिलोचनः । विष्णुराहवनीयोऽग्निः कुमारः सत्य उच्यते ॥६६॥
कृत्वा होमं यथाकालं सौरान्मन्त्राञ्जपेत्ततः । समाहितात्मा सावित्रीं प्रणवञ्च यथोदितम् ॥६७॥
प्रणवे नित्ययुक्तस्य व्याहृतीषु च सप्तसु । त्रिपदायाञ्च सावित्र्यां न भयं विद्यते क्वचित् ॥६८॥
गायत्रीं यो जपेन्नित्यं कल्यमुत्थाय मानवः । लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥६९॥
श्वेतवर्णा समुद्दिष्टा कौशेयवसना तथा । अक्षसूत्रधरा देवी पद्मासनगता शुभा ॥७०॥
आवाह्य यजुषाऽनेन तेजोऽसीति विधानतः । एतद्यजुः पुरा देवैर्दृष्टिदर्शनकांक्षिभिः ॥७१॥
आदित्यमण्डलान्तःस्थां ब्रह्मलोकस्थितामपि । तत्रावाह्य जपित्वातो नमस्काराद्विसर्जयेत् ॥७२॥
पूर्वाह्ण एव कुर्वीत देवतानाञ्च पूजनम् । न विष्णोः परमो देवस्तस्मात्तं पूजयेत्सदा ॥७३॥
ब्रह्मविष्णुशिवान्देवान्न पृथग्भावयेत्सुधीः । लोकेऽस्मिन्मङ्गलान्यष्टौ ब्राह्मणो गौर्हुताशनः ॥७४॥
हिरण्यं सर्पिरादित्य आपो राजा तथाष्टमः । एतानि सततं पश्येदर्चयेच्च प्रदक्षिणम् ॥७५॥
वेदस्याध्ययनं पूर्वं सर्वदाभ्यसनं चरेत् । तद्दानञ्चैव शिष्येभ्यो वेदाभ्यासो हि पञ्चधा ॥७६॥
वेदार्थं यज्ञशास्त्राणि धर्मशास्त्राणि चैव हि । मूल्येन लेखयित्वा यो दद्याद्याति स वैदिकम् ॥
इतिहासपुराणानि लिखित्वा यः प्रयच्छति । ब्रह्मदानसमं पुण्यं प्राप्नोति द्विगुणीकृतम् ॥७८॥
तृतीये च तथा भागे पोष्यवर्गार्थसाधनम् । माता पिता गुरुर्भ्राता प्रजा दीनाः समाश्रिताः ॥
अभ्यागतोऽतिथिश्चाग्निः पोष्यवर्गा उदाहृताः । भरणं पोष्यवर्गस्य प्रशस्तं स्वर्गसाधनम् ८० ॥
भरणं पोष्यवर्गस्य तस्माद्यत्नेन कारयेत् । स जीवति वरश्चैको बहुभिर्योपजीव्यति ॥८१॥
जीवन्तो मृतकास्त्वन्ये पुरुषाः स्वोदरम्भराः । स्वकीयोदरपूर्णञ्च कुक्कुरस्यापि विद्यते ॥८२॥
अर्थेभ्योऽपि विवृद्धेभ्यः सम्भूतेभ्यस्ततस्ततः । क्रियाः सर्वाः प्रवर्त्तन्ते पर्वतेभ्य इवापगाः ॥८३॥

सर्वरत्नाकरा भूमिर्धान्यानि पशवः स्त्रियः । अर्थस्य कार्य्ययोगत्वादर्थ इत्यभिधीयते ॥८४॥
अद्रोहेणैव भूतानामल्पद्रोहेण वा पुनः । या वृत्तिस्तां समास्थाय विप्रो जीवेदनापदि ॥८५॥
धनं तु त्रिविधं ज्ञेयं शुक्लं शबलमेव च । कृष्णञ्च तस्य विज्ञेयो विभागः सप्तधा पृथक् ८६॥
क्रमायत्तं प्रीतिदत्तं प्राप्तञ्च सह भार्य्यया । अविशेषेण सर्वेषां वर्णानां त्रिविधं धनम् ॥८७॥
वैशेषिकं धनं दृष्टं ब्राह्मणस्य त्रिलक्षणम् । याजनाध्यापने नित्यं विशुद्धश्च प्रतिग्रहः ॥८८॥
त्रिविधं क्षत्रियस्यापि प्राहुर्वैशेषिकं धनम् । युद्धार्थं लब्धकरजं दण्डाप्तं जयजं तथा ॥८९॥
वैशेषिकं धनं दृष्टं वैश्यस्यापि त्रिलक्षणम् । कृषिगोरक्षवाणिज्यं शूद्रस्यैभ्यस्त्वनुग्रहात् ॥९०॥
कुषीदकृषिवाणिज्यं प्रकुर्वीत स्वयं कृतम् । आपत्काले स्वयं कुर्वन्नैनसा युज्यते द्विजः ॥९१॥
बहवो वर्त्तनोपाया ऋषिभिः परिकीर्त्तिताः । सर्वेषामपि चैवैषां कुषीदमधिकं विदुः ॥९२॥
अनावृष्ट्या राजभयान्मूषिकाद्यैरुपद्रवैः । कृष्यादिके भवेद्बाधा सा कुषीदे न विद्यते ॥९३॥
देशं गतानां या वृद्धिर्नानापण्योपजीविनाम् । कुषीदं कुर्वतः सम्यक्संस्थितस्यैव जायते ॥९४॥
लब्धलाभः पितॄन्देवान्ब्राह्मणांश्चैव पूजयेत् । ते तृप्तास्तस्य तद्दोषं शमयन्ति न संशयः ॥९५॥
कृषीबलोऽन्नपानादियानशय्यासनानि च । राजभ्यो विंशतिर्दत्त्वा पशुस्वर्णादिकं शतम् ॥९६॥
विद्या शिल्पं भृतिः सेवा गोरक्षा विपणिः कृषिः । वृत्तिर्भैक्ष्यं कुषीदञ्च दश जीवनहेतवः ॥९७॥
प्रतिग्रहार्जिता विप्रे क्षत्रिये शस्त्रनिर्जिताः । वैश्ये न्यायार्जिताः स्वार्थाः शूद्रे शुश्रूषयार्जिता ॥
नदी बहूदका शाकपर्णानि च समित्कुशाः । आग्नेयो ब्रह्मघोषश्च विप्राणां धनमुत्तमम् ॥९९॥
अयाचितोपपन्ने तु नास्ति दोषः प्रतिग्रहे । अमृतं तद्विदुर्देवास्तस्मात्तन्नैव वर्जयेत् ॥१००॥
गुरुद्रव्यांश्चोज्जिहीर्षुर्नार्चिष्यन्देवतातिथीन् । सर्वतः प्रतिगृह्णीयाद्यत्तु तृप्येत्स्वयं ततः ॥१०१॥
साधुतः प्रतिगृह्णीयादथवाऽसाधुतो द्विजः । गुणवानल्पदोषश्च निर्गुणो हि निमज्जति ॥१०२॥
एवं त्वक्षरवृत्त्या वा कृत्वा भरणमात्मनः । कुर्य्याद्विशुद्धिं परतः प्रायश्चित्तं द्विजोत्तमः १०३॥
चतुर्थे च तथा भागे स्नानार्थं मृदमाहरेत् । तिलपुष्पकुशादीनि स्नानञ्चाकृत्रिमे जले ॥१०४॥
नित्यं नैमित्तिकं काम्यं क्रियाङ्गं मलकर्षणम् । मार्जनाचमावगाहाश्चाष्टस्नानं प्रकीर्त्तितम् १०५॥
अस्नातस्तु पुमान्नार्हो जपाग्निहवनादिषु । प्रातःस्नानं तदर्थन्तु नित्यस्नानं प्रकीर्त्तितम् ॥१०६॥

चाण्डालशवविष्ठाद्यान् स्पृष्ट्वा स्नानं रजस्वलाम् ।
स्नानार्हस्तु यदा स्नाति स्नानं नैमित्तिकं हि तत् ॥१०७॥

पुष्यस्नानादिकं स्नानं दैवज्ञविधिचोदितम् । तद्धि काम्यं समुद्दिष्टं नाकामस्तत्प्रयोजयेत् ॥
जप्तुकामः पवित्राणि अर्चिष्यन्देवतातिथीन् । स्नानं समाचरेद्यत्तु क्रियाङ्गं तच्च कीर्त्तितम् १०९